

BARBARA GROS

VIDENJA

KOMUNICIRANJE, KANALIZIRANJE
IN RAZUMEVANJE DUHOVNEGA SVETA

Barbara Gros
VIDENJA
prelom
Edo Milavec Brown
tisk
ABAKOS Cerknica
naklada: 200

Izdal: MV Postojna
Postojna, julij 2026

KAZALO

1. Začetki	1
2. Jasnovidna sem. Medij. Tudi kanal.	4
3. Nekaj o dušah na onem svetu, s katerimi se pogovarjam	7
4. Še malo o dušah in potovanjih po prostor-času	11
5. Pogrebi in prehodi duš	15
6. Kam gredo duše po smrti?	19
7. Ljudje smo energetska bitja	23
8. O utrinkih	28
9. Pozabljanje	33
10. O auri in čakrah – osnovno	38
11. Malo mešano o tem, kako postati bolj senzibilen	43
12. Informacijsko polje	48
13. O kreiranju	53
14. Polresnice	56
15. Življenje v nebesih	62
16. O raziskovanju kaj se mi dogaja	66
17. in 18. O reinkarnaciji	72
19. O telesu in duši	80
20. O smrti, da se je ne boste več bali	86
21. Vsak ima svojo genialnost	91
22. in 23. O povezovanju puzzle in kreiranju	96
24. Zakaj se je potrebno povezovati	104
25. Še malo o povezovanju in delovanju informacijskega polja	110
26. O tem, koga na zemlji častimo	116

27. O boleznih	120
28. Bolezni in osebnostna rast	127
29. Neandertalski geni	132
30. Nekaj o rumeni čakri	138
31. Še nekaj o kreiranjih	143
32. Oranžna čakra	149
33. O kilah	154
34. Zakaj sem bolna	161
35. Kreiranje drugič	164
36. Kreiranje tretjič	169
37. O strahu	174
38. Naš svet in mi v njem	178
39. Naša misija	183
40. Bog in narava	188
41. Izklop avtopilota	193
42. Vozite življenje kot sami želite	197
43. Večji ste od petih čutov, ne pozabite tega!	202
44. O odločanju	207
45. Del posvečen Janči	212
46. Kaj je življenje?	216

Prišel je čas, da napišem nekaj o svojih jasno–videnjih. Rada bi delila z vami svojo zgodbo raziskovanja onega sveta, ker si želim, da bi ljudi spodbujala na njihovi poti raziskovanja intuicije in višjih sil, ki so nam jih v zadnjih stoletjih tako spretno odtujili. Nekateri ljudi je onega sveta strah, nekateri imajo strahospoštovanje, nekateri pa mislijo, da to ne obstaja. Skoraj nihče pa tega ne raziskuje. Jasnovidci tega ne razlagajo. Želim vam razložiti, kako oni svet deluje. Kako lep je. Čudovit. Prekrasen. In ko ga spoznaš, lažje vidiš svojo vlogo v tem svetu in zakaj ta svet, Zemljin svet, je tak, kot je. Ter seveda, kaj lahko naredi vsak od nas, da bo ta svet lepši, polnejši, bolj radosten in prijeten.

Takole se je začela moja pot:

- 1 -

Začetki

Ko sem bila majhna, so me ves čas spremljali »duhci«, duše iz one-
ga sveta. Videla in slišala sem jih na vsakem koraku. Ponoči so bili
tako neprijetni, da nisem mogla spati. Ko sem povedala mami, da jih vi-
dim in slišim, je odpirala vrata od omar, gledala z mano pod posteljo ... in
trdila, da tam ni nič. Ni jih ne videla ne slišala. Pa je bila zelo senzibilna.
Čutila me je vedno tudi na daljavo in me vedno klicala, če je čutila, da ne-
kaj ni v redu z mano. Očetu ni bilo mar za duhce. Rekel je, da bo minilo,
a me je pustil spati ob luči. Na neki nezavedni ravni, ki razume intuitivno,
je razumel, saj je bil po horoskopu riba. Mir mi je dal. Ni me poniževal. S
časoma sem nehala govoriti o tem, kaj vidim, čutim in o bližini duš, ker
ni nikogar brigalo. Še najmanj sem si upala to povedati v družbi, veljala bi
za zmešano. Niti najbližjim prijateljem nisem povedala. Duhci niso mini-
li. Hecali so se z mano vsak dan. Narediti kaj hudega mi itak niso mogli.

Še nekaj je bilo nenavadno. Če sem gledala ljudem v oči, sem videla
skozi njih, če sem tako želela. Mislila sem, da vsi to vidijo. Zato nikogar
nisem gledala v oči, po moje do desetega leta, ko sem ugotovila, da se to
menda spodobi, in sem se potem na to počasi zavestno navajala. Menda
sem pri dveh letih vprašala mamino najboljšo prijateljico, zakaj me gleda v

oči, naj gleda proč. Še danes, kadar sem utrujena, ne gledam ljudem v oči. Danes znam gledati ljudem v oči na način, ne da bi jih spustila skozi in ne da bi jaz gledala skozi njih. Torej kot vsak povprečen človek. Naučila sem se. Če pa gledam skozi ljudi namensko, torej če kanaliziram, pa pravijo, da stekleno gledam. Ljudje opazijo, da nisem tukaj, ampak tam. Vidi se v očeh. Nikdar ne bom gledala skozi vas, ne da bi me za to prosili ali bi vam to prej povedala. Zdelo bi se mi neetično.

Ko sem bila stara petnajst let, sem ugotovila, da nočem hoditi s starši za konec tedna na vikend. Če sem hotela ostati sama doma, sem se morala spopasti s temi duhci. Jim pogledati v oči. Vedela sem, da mi nihče drug ne more pomagati, samo sama sebi lahko. Še dobro, da nisem nikomur govorila, pa da so bili drugačni časi. Danes bi mi dali pomirjevala ali antidepresive in me obtožili vse sorte motenj ali bolezni. Takrat pa sem se iz trme odločila, da bom te reči raziskala. Sama. Čeprav sem morala spati kako leto ali dve vsak vikend ob luči, sem bila tako trmasta, da nisem nehala raziskovati.

Najprej sem brala duhovne knjige, potem ko mi niso dale odgovora, sem brala znanstvene. Ko mi niti one niso dale odgovora, sem začela iskati pomoč. Moram sicer reči, da, ko se odločiš nekaj premakniti, tudi pomoč pride. Par let kasneje sem v tem iskanju srečala osebo z enakim darom. Takoj je vedela, kaj počnem, in pokazala mi je, kako to dela ona. Kot bi mi nekdo pokazal, kako se naredi preval, mi je pokazala, kako premakne energijo. Čisto preprosto v bistvu, če si to doživljal že od otroka dalje. Le pokazal mi prej ni nihče. Niti povedal. Trajalo je menda šest let ali še več, da sem se naučila s tem svojim sporazumevanjem z duhci popolnoma suvereno in pravilno ravnati. Takrat sem se naučila imeti kontrolo nad tem, kdaj, kam, torej v katere svetove grem in kako grem, kadar gledam skozi ljudi.

Od približno enaindvajsetega leta dalje znam jaz to delati na klik. Dobesedno. To vedo vsi ljudje, ki so bili kadarkoli v preteklosti z mano resneje v stiku. Na klik se povežem s kakim mrtvim in na klik grem ven. Na klik

gledam skozi dogodke, prostor-čas in na klik grem ven. Ni težko. Zelo mi je žal, da je večina človeštva to sposobnost zgubila, če bi otroke od malega učili s tem upravljati, bi še marsikdo to znal.

Človeštvu je bila ta sposobnost namensko ukradena. Ti isti ljudje, ki danes s pozicije oblasti ravna pohlepno, kar na vsakem koraku vidite, da delajo, so že pred petsto leti oholo zahtevali, da se ta sposobnost odstrani, je uničena. Čarovnice so sežigali, veste. Kasneje so se delali norca iz vsega kvazi neznanstvenega. Ljudem so odvzeli največje možno orožje, povezovanje z onostranstvom.

A veste, koliko lažje je, če lahko vprašáš svojo staro mamo na onem svetu, kaj bi bilo fajn napraviti, kaj bo, na kaj paziti? Koliko lažje bi bilo, če bi vsaj upoštevali znake, ki nam jih dajejo predniki in ostali vodniki, ki se trudijo vzpostaviti stik z nami iz onega sveta. Koliko lažje bi bilo, če bi svet zaupal zgolj samo svoji lastni intuiciji in poslušal svojo dušo namesto razuma. Ukradli so nam čutilo. Priborite si ga nazaj, ljudje. Vredno je.

- 2 -

Jasnovidna sem. Medij. Tudi kanal.

V mladosti, tam nekje po enaindvajsetem letu, sem vsakomur, ki je prišel nasproti, povedala vse, kar so mi duhci povedali. Tudi vse, kar sem brez teh duš sama v tem brezmejnem prostor-času videla. Povezala sem se s predniki človeka, skozi katerega sem gledala, in tudi z informacijskim poljem iz veselja. To sta dve različni stvari, a več o tem drugič. Še danes, ko srečam koga izpred dvajsetih, celo tridesetih let, mi reče, da sem vse prav videla in da se je vse izpolnilo. Ne hvalim se, ne delam to iz ambicij, zato tudi ne delam tega množično. To delam zato, ker, če imam ta dar, je prav, da ga uporabljam, in lepo mi je, ko je ljudem potem, ko vzpostavijo stik z nekom na oni strani, lažje.

Prevajala sem torej v mladosti vsakemu, kogar sem srečala. To namreč ni nič drugega kot prevajanje. Duše si želijo z nami stopiti v stik, delajo za nas iz onega sveta. Povezani smo. Delajo zelo, zelo močno za nas. Pomagajo nam. Želijo nam marsikaj sporočiti.

Kasneje sem to kanaliziranje, nekaj časa delala samo za znance ali znance znancev. Tovrstno pomoč drugim sem zelo ustavila, ko sem imela

majhne otroke. Danes to še vedno počnem v nekih zdravih mejah. Ne želim si publicitete. Želim pa, da kdor to potrebuje, do tega pride. Večina jih zaradi zelo močnih občutkov povezanosti z onostranstvom pri meni joče. Mnogo ljudi to potrebuje. Če ti Bog da nek dar, ti ga ni dal zato, da bi ti rekel: »Tu imaš dar, uporabljati ga ne smeš.« Dal mi je dar z namenom uporabe. Zato to stalno, po malem, delam. Kdor potrebuje, me najde. Vedno je tako v življenju. Bog poskrbi za vas, če se namenite pomoč poiskati. Onostranstvo še kako obstaja.

»Kako to deluje?« me sprašujete.

Veste, gor duše ne govorijo v slovenščini, niti v kitajščini, hehe – čeprav iskreno rečeno, kakšna namigne drugače na kak jezik (se spomnim, kako mi je en nemške besede v usta polagal, bilo je smešno, ker ga nisem nič razumela). Gor si duše berejo misli. Vsak vidi, kar ti misliš in čuti, kar ti čutiš. In obratno. Prestavljajo se v glave drug drugega. No, ne v glave, v duše. Ne moreš skriti, kar misliš in čutiš. Bereš jim misli. Čutiš z njimi. Zato ni važno, kateri jezik si tu na Zemlji govoril, gor govorijo čutenja. Vsak čuti, kar čutiš, bere ti misli in obratno, ti bereš njemu.

Včasih mi besede polagajo v usta, včasih sem dejansko kanal. Večinoma pa ne. Večinoma čutim, kar čutijo, in vidim, kar vidijo. To prevajati je najtežje. Veste, ni ustreznih besed, ki bi natančno prevedle občutke oziroma ustrezno ubesedile kar nekdo globoko v sebi čuti in kako vibrira. Pa moraš to prevesti. Vsak človek iste besede razume malo drugače, zato je meni osebno točno prevajanje, ki bo najboljšo zadelo bistvo občutkov, čutenja duše iz one strani, ki me predstavlja vase, daleč najtežja stvar. Z leti sem se naučila biti precej natančna. Včasih duše uporabljajo simbole. V bistvu velikokrat. Vse imajo podobno simboliko za podobne reči.

Duše me dostikrat kam peljejo in mi kaj razkazujejo. Ne vem vedno, ne kje sem, ne kaj naj bi pomenilo tisto, kar mi kažejo. Pa vendarle svojci vedno vedo, o čem govorim, ker je vse, kar duše govorijo, namenjeno njim

in zato jim je popolnoma jasno. Jaz samo opisujem, kar mi kažejo. Opisujem tisto, kamor so me peljali. Svojci vedo.

Duše mi ne povedo imena, niti kdo so. Vendar jasno čutim družinske, prijateljske in službene povezave, jasno tudi čutim odnose, v katerih ste bili, kako blizu ste si bili in kako do njih čutite. Kažejo mi dogodke, ljudi in povezave iz vašega življenja, kažejo mi, na kaj bodite pozorni, pogosto pa tudi kaj se bo zgodilo. Pokažejo se mi v starosti, kot želijo, da jih vi vidite. Hecno je, da zgoraj duše nimajo spola. Vibrirajo kot moški ali kot ženska. Enako kot tu na Zemlji za koga rečete, da je tako nežen kot kaka punčka, ali obratno, za kakšno punco, da je kot fant. Tako jih čutim. Ampak to ni bistveno. Vedno se mi najbolj točno prikaže njihova narava, njihov značaj, njihovo razmišljanje. Ne telo, telo tam ni pomembno. Pokažejo se zgolj od daleč, kot neke silhuete, ne vidim točno obraza, kot kadar dam tu na Zemlji očala dol in računajte, da imam več kot -7 dioptrije, hehe. Vendar se tam ostale reči jasno vidijo, dioptrija ni pomembna.

Sprašujete me, če se vse duše, ki jih kličem, prikažejo? Večinoma. Čisto vse se ne. Večina se. Če je duša v nižjem nivoju (to je moje lastno poimenovanje, lahko temu rečete tudi vice), potem se z njo nočem pogovarjati, ker se sicer navlečem čudnih energij. Če je gor, se seveda pogovarjam. Večina je gor.

- 3 -

Nekaj o dušah na onem svetu, s katerimi se pogovarjam

Duša ohrani svoj značaj. Isti so, kot so bili na Zemlji. Čeprav vidijo reči z distance, ohranijo svoj značaj. Če vidijo reči drugače, kot so jih videli na Zemlji, to tudi jasno povedo. Rečejo, čeprav sem na Zemlji delal, mislil tako pa tako, zdaj vidim reči drugače. Ko odpade teža Zemlje, ko jim ni več treba skrbeti za preživetje, vidijo od zgoraj reči bolj realno. Z razdalje.

»Ali pridejo vse duše, ki jih kličeš?« Večinoma pridejo. Vsi ne, večina ja.

Se pa nekateri nočejo pogovarjati. Eni se ne želijo pogovarjati prek posrednika, torej prek mene. Drugi se postavijo na razdaljo, pa nekaj malega povedo, eni pa so zelo klepetavi in rinejo v ospredje. Večina je nekje na sredini. Naletela sem tudi že na kakšnega, ki sem ga morala eno uro prepričevati, da je tri stavke skupaj spravil. Nekateri se postavijo na razdaljo, pa čez nekaj časa pridejo bližje. Nekateri so prvič na razdalji, naslednjič pa klepetajo kot stari znanci. Nekateri pa so res zabavni, takoj povedo vse in to zelo energično. Kakšen tudi prehiteva sam sebe, pa hoče vse naenkrat povedati. Taki so, kot smo sicer. Spoznaš jih po značaju.

Če duša noče govoriti, jo moraš pustiti na miru. Ne glede na to, da se gor berejo misli, se spoštuje pravilo ne-vdiranja v dušo, če duša tega ne želi. In to duša pokaže s tem, da se postavi na razdaljo. In da ne sodeluje. Občutek imaš, da stoji na razdalji deset ali več metrov. Če se duša postavi na razdaljo, to razdaljo spoštuješ in ne hodiš čeznjo, ne postaviš se v njeno glavo. Večina pa, kot pravim, sodeluje. Vsaj pri večini zadev. Če imajo dovolj, se umaknejo.

Enako velja za nas, ljudi na Zemlji. Če ima človek sam podzavestne blokade, ne rinem čez. Ko sem bila mlada, sem šla včasih čez blok. Nikdar ni bilo dobro. Zato tukaj čez ne hodim več.

Nekatere duše pridejo, pa se z njimi nočem pogovarjati, ker so v vicah, v nižjih sferah. Niso se še otesle krivde, grdega razmišljanja ali vezav, zasvojenosti s čimerkoli ... take pustim začasno na miru, dokler se ne odločijo it gor. Če bi hodila po teh sferah, bi se našla slabih energij, tega pa nočem. O tem, kako to deluje, več kasneje.

»Ali vsi pridejo gor?« Tole poimenovanje »gor«, »dol« je zelo nenačrtno. Jaz rečem temu višje sfere, nebesa, ampak tudi to poimenovanje ni točno, ker besed za to nimamo. Vsa umetna poimenovanja v knjigah, kar sem jih našla, se mi zdi, da še bolj poneumljajo in so jih pisali taki ljudje, ki niso nikdar hodili »gor« pa »dol« in so o tem zgolj brali ali si malo izmišljevali. Večina tistih, ki vidimo, se ni ukvarjala z zapisovanjem tega, kako to doživljajo in kako se kaj imenuje. Nekateri pišejo večinoma o ciljih, ali o metodah, ki pomagajo, ali pa knjige pišejo tisti, ki z Videnji nimajo nobene zveze, pa samo razlagajo predhodno napisane knjige ali jih ponavljajo. Mislim, da je precej malo knjig, kjer govorijo o zelo podobnem videnju onega sveta, kot se meni tudi v praksi potrjuje, saj se te reči ne prestopajo izpolnjujejo. Ravno tako sem menda srečala v resničnem življenju le par ljudi, ki delajo, vidijo podobno kot jaz. Zanesljivo obstajajo, ni jih pa toliko, kot se jih propagira. Nekateri se tudi ne izpostavljamo.

To, kar me je najbolj odvrnilo od knjig, je bilo dejstvo, da pišejo narobe in da se to ne zloži v moje puzzle, ki v praksi delujejo in se potrjujejo.

Veste, zelo dobro vidim tudi čakre in auro. Ko sem že v mladosti prebrala, da je velika aura dobra aura, me je vse minilo. Veliko auro ima človek, ki je bolan, ker nima zgoščene, ampak razpršeno energijo. Če te glava boli, imaš velik »pisker na glavi«, ne pa malo auro. Vse je ogromno, razpršeno, celo kupčkasto. Takoj se vidi, da človeka boli glava.

Ko sem prebrala, da je indigo čakra super krasna, isto. Kogarkoli sem videla z indigo čakro, ta čakra ni bila ne prave oblike, ne barve, niti rotacije, niti gostote, niti vrtenja. Saj ne rečem, ni človeka s popolnimi čakrami, razen dojenčka, samo indigo vsekakor ne spada v idealne, ampak kaže na eno karmično področje na vijolični. Indigo otroci so vijolični, ne indigo. Skratka, o čakrah drugač.

»Ali pridejo vsi gor?« je bilo vprašanje.

Ne, ne pridejo. Pogoj za iti gor je, da ne razmišljaš grdo. Nič drugega. Samo da si prijazen in ljubeč in ne razmišljaš grdo. Skrivati pa tega ne moreš. Ker vsi vidijo, kaj misliš, kaj čutiš, čim grdo misliš ali čutiš, te ne spustijo gor. Dajo te v čakalnico, v vice, nižje sfere, kakorkoli že to imenujemo.

Tam je zelo dolgčas. Tam so tisti duhci, ki so mene kot otroka preganjali, če se spomnite prvega dela. Nič ti ne morejo. Ampak zelo jim je dolgčas in ne mislijo lepo. Nagajajo iz dolgčasa. Obnašajo se kot pijanci v zelo pijanem stanju, ko ne prestopajo težijo ljudem in se ne dajo pregnati.

Nebesa, veste, so tako lepa ravno zato, ker tam ni grdih misli. Ni grdega obnašanja, ni hinavščine, ni grdobij in oholosti, privoščljivosti ... ničesar grdega ni tam. Zato je gor prekrasno. Ni besed, kako lepo je tam. Energija je taka, da se je ne da opisati. En sam mir, ljubezen, harmonija, sreča ... pa ogromno dobre volje, žuranja, plesa, zabave ... koristnosti. Razvoja duše. Pa tudi barve so take, kot jih pri nas ni. Take barve so zgolj dojenčkove

čakre. Dojenčki svetijo s tako čistostjo in veličino, da ni čudno, da se vsi zjokamo, ko jih zagledamo.

Nekje znotraj sebe se spomnimo naše lastne veličine. Veličine človeške duše, ki si jo tukaj kasneje, zato da sploh preživimo v tem krutem svetu, obdamo s tono navlake in balasta in si posledično zasvinjamo čakre. Ko pa zagledaš dojenčka, pa na nezavedni ravni še vedno čutiš tisto veličino neokrnjene duše, čistost nebes, ki so tega otroka prinesle. Intuicija nam še ni umrla, veste. Tistim, ki se vam ob dojenčkih milo stori, pa vam gre na jok od sreče, ni. Dojenčki so unikatna povezava z Bogom.

- 4 -

Še malo o dušah in potovanjih po prostor-času

Duše zgoraj nimajo telesa. Tako kot smo mi kupček energije, v katerem ni nič trdnega, so tudi oni kupček energije, v katerem ni nič trdnega. Ena sama informacija. Sliši se čudno, pa ni. Na Zemlji je ta energija izredno zgoščena in potrebuje neko snovno obliko, da v tem trdem etru obstane, se pravi konkretno rabi na Zemlji telo, gor pa nima te teže bivanja. Zato gor nima telesa, lahko pa ga zavzame, naredi iluzijo tega telesa, da ga jaz vidim. Zato duša lahko potuje, ker nima take specifične gostote, kot jo ima telo. Duša itak nima te gostote. Tudi na Zemlji neprestano potuje. Nič grozno bolečega ni, kadar duša zapusti telo. To, kar vam pišejo knjige o tem, da zleze ven in da to boli, večinoma ni res. Vaše duše neprestano to delajo. Hodijo gor pa dol po prostoru in gor pa dol po času. Kako to izgleda?

Če vam jaz zdajle rečem, da se spomnite svoje kopalnice, boste v mislih zagledali svojo kopalnico. Je res? Temu rečemo spomin. V resnici pa stvar, ki se ji reče spomin, sploh ne obstaja. Vaša duša je isti hip, ko sem vas prosila, da se pomnite vaše kopalnice, potovala po prostoru in prišla do vaše kopalnice, si jo ogledala in jo imela pred očmi. Potovali ste po prostoru z

dušo, čeprav ste bili fizično tukaj, kjer ste ta hip. Še vedeli niste, da je šla ven iz telesa. Pa je šla čisto brez vsake bolečine si ogledat kopalnico in še ta hip je na dveh koncih. Kjer ste in berete tole knjigo, je vaše telo in vaša duša, plus vaša duša si še ogleduje vašo kopalnico. To vam ni bilo težko, ker ste velikokrat potovali v ta prostor tudi fizično in ste imeli orientacijo, kje to je. Zato tudi vaša duša ni imela težave tega najti. Vaša duša je potovala po prostoru. To zna, ker to počne vsak dan.

Če vam rečem, povejte mi, kaj ste včeraj jedli za kosilo, se boste »spomnili« včerajšnjega kosila. V resnici ni to spomin, ampak bo vaša duša potovala do včerajšnjega kosila po času. Ker ste v tem času zavestno včeraj tudi fizično bili, vaši duši poti nazaj po času ni bilo težko najti. To potovanje vas ni nič bolelo. Pa vsi so videli, čutili, da niste čisto tukaj, ko ste se za trenutek zamislili, kaj že ste včeraj jedli. Tisto zamišljanje za trenutek je trenutek, ko ste preklopili iz tukaj in zdaj v potovanje vaše duše v včerajšnji dan. Klik in že ste bili pri včerajšnjem kosilu z vašo dušo v včerajšnjem trenutku. Ni bolelo, kajne da ne?

No, jaz delam to isto. Samo da se »spomnim« še za vas, potujem po času in prostoru malo dlje in malo globlje. In ne le zase, tudi za vas. Potujem po prostor-času v precej širše razsežnosti in ne samo zase. Samo to je razlika med vašim in mojim potovanjem duše. Da sem jaz globlji popotnik, hehe.

Tak najbolj hecen »spomin«, ki je potovanje skozi prostor-čas, je iz moje mladosti, ko sem šele odkrivala čare mojega daru. Ne moreš določiti, ali bi temu rekel spomin, ampak jasno vidiš, da to ne more biti spomin. Oz. jasno vidiš, da spomina ni, da je zgolj potovanje skozi prostor-čas. Potovala sem namreč na svoje lastno rojstvo. Ko sem trenirala ta potovanja, sem namreč trenirala na bližnjih rečeh. In gledam jaz to moje lastno rojstvo in se čudim in čudim. Vse okrog moje mame polno ljudi, ona leži na sredini. In rečem moji mami: »Veš, tole moram jaz čisto narobe videti, jaz vidim vsaj deset ljudi okrog tebe, pa to okrog in okrog tebe

stojijo, to nekaj ni prav.« In mi reče: »Hahaha, Barbara, čisto prav imaš, tako je tudi bilo.« Tisti dan so bili študenti na praksi in sem podpisala, da so lahko poleg na učni uri poroda. Celo za roko so me držali.

Tako kot se vi spomnite (beri: potujete po času) do samo pomembnih, čustveno nabitih dogodkov, tako tudi jaz vidim samo pomembne, čustveno nabite dogodke vašega življenja. Ker nisem analitično natančen človek, ampak mi je pomembno bistvo, tudi gledam z enakimi očmi kot svoje življenje, tudi vaše dogodke. Če me kaka duša iz onega sveta ne opozori na kako malenkost, je jaz sama ne bom videla. Ne slišim imen, ne vidim verižic, barve hlač in podobno, ker mi to ni pomembno, ker niti na tem svetu tukaj in zdaj tega ne vidim, pa ker duše zavzamejo obliko silhete, obrisa, ne vidim niti natančno njihovih obrazov. Zelo natančno pa vidim dogodke, čutenje teh duš, razmišljanje teh duš, velike reči, čustveno nabite pomembne stvari.

Ni spomina v resnici, veste, vse je zgolj potovanje po prostor-času, kot pravim. Seveda se lahko kakšne reči »spomnite« za vnaprej, ker so določene glavne reči začrtane. Zato včasih kar veste, kaj se bo zgodilo. Veste, ker je vaša duša potovala v tem prostor-času naprej in včasih kar ve, da bo vse v redu, ali sluti, da nekaj ne bo ok. Tega si ne kreirate. To tako je začrtano v prostor-času. Vi se dejansko sprehajate po prostoru in času tudi naprej. Le zatrli so vam to čutilo. Pustite si čutiti. Verjemite, kadar vaša duša to zaznava. Te vaše zaznave so bolj pravilne kot vsaka matematika. Strenirajte jih. To moramo spet obuditi nazaj v človeštvo.

Sprašujete me, ali je prihodnost določena ali si jo kreiramo? Oboje. Glavne reči so začrtane. Tam, kjer nimate karme, je več ali manj določeno. Področje, ki ga rešujete v tem življenju, pa ni nič začrtano, tam vse ustvarjate sami. Ne z nekim razmišljanjem, temveč z dejanji, predvsem z odločitvami. Na primer, če razložim na mojem primeru. Ko sem bila majhna sem, od kar vem sama zase, jasno videla, da bom imela hišo na deželi proč od množic, tri do pet otrok, živali in rastline ter da bom delala z otroki ter

pomagala ljudem. Nikakršnih ovir na poti. Vse se je uresničilo brez posebnih naporov. Ker to ni tisti del življenja, ki ga rešujem, želim izboljšati. To spreminjanje, težnja po boljšem, drugačnem življenju ali delu življenja, je na tistem področju, kjer je »veliko joka in veliko smeha«. In izredno veliko dela, sprememb in truda. Če se ti nič v življenju ne dogaja, ne napreduješ. Spreminjanje pa je naporno. Napredovanje je naporno. Če se ti stalno dogaja veliko reči na tistem področju, je tam zagotovo tvoje področje, ki ga rešuješ. Tam je sicer načrtano, v katero smer rineš, vendar si vse potke, poti in ovinke izbiraš sam, ker moraš sam najti rešitve. Na tem področju navadno precej trpiš in ti ni lahko. Pa je vseeno, ali so to denar, odnosi, svoboda, mir, ljubezen ... Ni važno kaj. To področje določaš čisto sam. Do kam boš prišel ali pa vegetiral ali pa morda celo stagniral. Žal ali na srečo, ne vem. To področje tvojega življenja je blagoslov in prekletstvo hkrati.

Iz tega razloga vam noben medij ne more napovedati, kaj se bo zgodilo na nekem področju, razen če zadeva ni na področju, ki ga rešujete (kot so bili pri meni otroci, hiša, živali ... vse vam lahko pove, kaj bo) in če se vi niste za neko potko, ovinek že odločili. Vse, kar je priklicano v bližino, eter, vam vsak jasnovidec lahko pove, tistega, kar je v daljavi, pa ne, ker je več možnosti in ne veš, katero pot bo kdo izbral. Kot medij namreč vidiš različne poti, ki si jih človek lahko izbere in med katerimi se odloča. Vendar ne moreš videti, za kaj se bo odločil, če tega še ni v etru niti pri njem samem. Govorim za težavna področja. Vendar tudi na tem področju reči kot posameznik ne rešuješ tako, da si nekaj zamisliš in tisto, kar pride – ta moderna new age moda pozitivnih misli ne deluje tako, kot vam razlagajo. Lahko ti v mislih narediš podlago za nekaj, kar si želiš. Vendar moraš potem napraviti še materialne pogoje, da se vse to uresniči, in predvsem izbrati pravo izmed poti v praksi in po njej kreniti. V praksi vam same misli tu nič ne pomagajo, če ni dejanj. Žal je Zemlja drugačen eter kot gor nebesa. In smo na težki preizkušnji, kjer se moramo prilagoditi trdemu Zemljinemu etru, če tako lahko temu rečem.

- 5 -

Pogrebi in prehodi duš

V četrtem poglavju smo ugotovili, da prehajanje duše gor pa dol po prostor-času znamo vsi. Da je spomin v bistvu potovanje po času. Nismo omenili sanj, tudi tam hodimo gor pa dol, ko sanjamo, samo v malo druge dimenzije, pa nas niti malo ne boli, kajne da ne? Ko gre duša na drug svet, je ravno tako niti malo ne boli, niti ne čuti nekih pritiskov, ko gre iz telesa in podobno, vsaj nobeden umrli mi do zdaj tega ni tako opisal.

Ko človek umre, ga tam pričakajo enako, kot pričakamo dojenčka tukaj. S slavljem, veselim sprejemom, skrbjo in radostjo. Nikdar ni sam, pričakajo ga v »medprostoru«, če temu lahko tako rečem, ker je to vhod v »nebesa« ali v »naš pravi dom«, ni važno, kako ga imenujete. Ne gre direkt gor, ampak v ta medprostor, kjer tudi jaz srečujem te duše, s katerimi se pogovarjam.

Ko duše ugotovijo, kaj se je zgodilo, da niso več na Zemlji, odreagirajo različne duše zelo različno. Ene duše so tako vesele, da plešejo in pojejo in se radostijo, ko začutijo lahkost bivanja, tisto neizmerno ljubezen in radost, s katero jih pričakajo, tisti neizmerni mir in harmonijo, ki tam vladata. Drugi, ki odidejo nepričakovano, so včasih nekaj časa v šoku. Srečala sem duše, ki so par dni kričale, da želijo nazaj dol, da je pomota, duše, ki

so bile malce zmedene in niso vedele, ali naj se radostijo ali žalostijo. Vendar vam moram povedati, da je bila velika večina silno zadovoljnih. Presenečenih, a srečnih in mirnih. Zadovoljnih, ker je z njih padla teža Zemlje in teža bolečin, pritiskov in neprestanih borb. Odpadla je utrujenost, tekmovanje, ni jih zeblo, ni jim bilo vroče, niso bili ne lačni ne žejni, pod pritiskom, niso bili zaskrbljeni, nič od tega ... ena sama ljubezen jih vedno pričaka. In polno čudovitih, skrbnih in ljubečih znanih duš.

»Gredo takoj gor?« Hmm, ne čisto direkt. Duše, ki te pričakajo, te odpeljejo v nebesa, višje sfere, kakorkoli imenujete naš pravi dom, pogledati, kako prečudovito je gor in kako strašansko lepe energije in prijazne vibracije so tam – harmonija, ljubezen. Pripravijo jih tudi na obred zapuščanja Zemlje, poslavljanja od svojcev. Poučijo jih, kaj je najboljšo, da kot »glavni igralci« na svojem pogrebu naredijo. Vidijo tudi celo svoje življenje od daleč, z razdalje. Povsem jasno vidijo vse, kaj so dobrega ali slabega naredili, vidijo pa vse to z drugimi očmi, ker je medtem odpadla teža življenja. Presenečeni so nad tem svojim filmom življenja, ki ga tako jasno vidijo in čutijo. V tem času priprave na pogreb imajo vso možnost videti popolnoma vse, kako je v nebesih in se odločiti, kaj bodo naredili, šli gor ali ne. Se čudno sliši? Veste, ne odločijo se vsi. Nenavadno, kajne? Zakaj se kdo ne bi odločil iti gor? Vam bom razložila v naslednjem poglavju mojih Videnj.

Zdaj pa naprej o pogrebu. V času čakanja na pogreb ali slovo, raztros, si ima duša čas ogledati z razdalje vse, kar je dobrega in malo manj dobrega naredila. In to kot rečeno z razdalje. Brez teže Zemlje. Brez pritiskov. Deležna je tudi neke vrste »delavnic«, vsaj tako mi pravijo, šla tja nisem nikdar. Vendar vse duše trdijo, da jim tam pokažejo in povedo vse, kar morajo napraviti.

V vmesnem času do pogreba se poslavlja od znancev, prijateljev. V času pogreba različne duše različno reagirajo. Vedno pa je duša na svojem pogrebu prisotna in izvaja rituale. Premnoge sem videla plesati nad nami in se veseliti svoje svobode in lahкости, odsotnosti bolečin. Nekateri se ves

čas poslavlja samo od svojih najožjih članov družine. Videla sem nekoga, ki se je poslavljal izključno samo od žene. Večina pa se na pogrebu poslavlja od vseh prijateljev in znancev in seveda družine. Skoraj vsi se gredo posloviti tudi od najljubših hobijev, ali predmetov, pa tudi od živali. Videla sem soseda, ki se je šel posloviti od hriba nad nami. Letel je nad tem priljubljenim hribom in jokal, ker nanj ne bo več zahajal peš, vendar hkrati vesel, ker ni več v bolečinah in ponosen na svojo hišo, ženo, družino. Videla sem kolega, ki se je šel posloviti od svoje krave in koze. Pa nekoga, ki se je poslovil od svojega stola v kuhinji, na katerega je bil zelo navezan. Videla sem par njih, ki so se poslavljali od kitare, pa marsikoga, ki se je poslavljal od domačih ljubljencev, pa od domače hiše. Videla sem prekrasne rituale plesov med pogrebi. Videla sem pa tudi duše, ki se ves pogreb niso ganile od svojih otrok in jih celotna množica okrog sploh ni ganila. Srečala sem take, ki so govorili: »Uauuuu, a vidiš koliko ljudi se je prišlo posloviti.« »Uauuu, najlepšo muziko imam.« ali »Uau, moja žena je najlepša, poglej kako čudovita je!« ... in srečala sem take, ki jih zunanja oblika pogreba ni ganila. Nekateri med svojim pogrebom prekrizarijo celo deželo in se od nje poslavlja, se spomnijo na ogromno reči, od katerih se želijo posloviti, nekateri pa pač najbolj žalujejo za svojo zasvojenostjo. Ja, tudi tega sem dosti videla. Veste, če vas smrt najde v času, ko ste zadeti, boste zadeti tudi še tam gor. Dejansko. Ne vem, kako to deluje, samo gor rabiš dlje, da se strezniš, kot tu dol. Dejansko vas vseeno sprejmejo z vsemi častmi, poskušajo vas strezniti, ampak neprestano boste padali v »pijanost ali zadetost« in nazaj, še par dni po smrti. Samo povem. Odvisno seveda od zaužitih substanc. Zelo problematična je tudi zasvojenost z zdravili, pravzaprav z vso kemijo, ki povzroča odtegnitvene simptome, ker so na onem svetu ravno tako prisotni v obliki vsiljenih misli, preganjavic, tresavic in podobno. Ne bojte se, ne glede na to, vas spravijo toliko k sebi, da naredite vse, kot je treba. Nisem še srečala duše, ki ne bi pogreba dostojanstveno in tako, kot je treba, speljala odlično. To so take čudovite predstave, da mi je žal, da

več ljudi tega ne vidi. Na koncu duše vedno vržejo plašč zaščite čez celotno množico, ki je prisotna. Nekateri pa mečejo neke svetleče zvezdice. Ne vem, v čem je razlika. Oboje pa deluje kot blagoslov, zaščita. Več o tem, kaj se z dušo potem dogaja, pa v naslednjem poglavju.

- 6 -

Kam gredo duše po smrti?

» Ali gredo duše takoj po pogrebu vse gor?« Pod »gor« razumite to, kar krščanstvo imenuje nebesa.

Ne. Ne gredo. Večina gre, vse pa ne. Pred pogrebom jih, kot že rečeno, peljejo pokazat, kako gor zgleda. Začutijo vse lepote tega prečudovitega kraja, našega pravega doma. Vendar je duša v tem kratkem času soočena s tem, da mora zapustiti vse Zemljine vezave, od vezav na dom, družino, kot na predmete in hobije, pa do vseh ostalih. Se pravi ne smeš grdo razmišljati, grdo delati ali grdo želei in ne smeš biti vezan na zemeljske zadeve. V slovenščini bi se temu reklo, da moraš biti etičen in moralen, dejansko in globoko, v vseh ozirih v svoji duši. In da ne smeš biti zasvojen.

Zemlja dela vezave. Zasvojenosti. Zasvojenosti niso vezane samo na droge. Niso vezane samo na cigarete in alkohol, tablete, pa gobice, travo, sintetične droge ... Ne, ne, ne. Zasvojenosti je več vrst. Eni so zasvojeni z materialnim, z ugodnostmi. Eni so zasvojeni z oblastjo. Eni so zasvojeni s seksom. Eni s kontroliranjem hrane, imajo prehranske motnje. Eni so zasvojeni s športom, službo, ambicijami, položajem, posesivno vezani na najdražje domače ... Vse sorte zasvojenosti obstajajo. In te zasvojenosti povzročajo odmik od svoje lastne duše. Zasvojenost postane vaša najljub-

ša ljubica, po kateri hrepenite dan in noč in zavzema večino vaših misli. Nanjo namreč mislite ves dan, pa včasih se vam o njej še sanja. Ni važno katera zasvojenost. Četudi je to služba ali šport. Zaradi nje zanemarjate svojo dušo, svoje ljudi in se, z vidika nebes, vedete neprimerno. Take vas v nebesa ne sprejmejo. In to vam tudi povedo.

Ni problem v športu, ki ga itak več nimate, v travi, denarju, ambicijah, ki jih več nimate na dosegu roke. Problem je vaša duša, ki po tem tako hrepeni, ker je na tisto stvar tako navajena, da tega ne zmore zapustiti. Če ostane v tako imenovanih vicah, je temu še vedno blizu, od blizu lahko to spremlja, voja, čuti. Ker duša tako zelo hrepeni po neki zemeljski stvari, postane sitna, zoprna. Enako kot pijanec, ko ne dobi pijače ali vaš najstnik, če mu vzamete računalnik ali mobilni telefon. Zoprno sika, najeda, pri nas rečemo, da užira. Take izgledajo duše v vicah. Hrepenijo po drogi, ki je ne dobijo in en drugemu nagajajo, najedajo, uživajo. Želijo si gor, vendar jih takih ne sprejmejo.

Se lahko pretvarjajo? Se trudijo?

Ne tako dolgo nazaj je umrl moj znanec. Ko sem izvedela, da je odšel, sem šla gledat v eter, kaj se mu je, tako mlademu, zgodilo. Natančno sem videla, kaj je bil vzrok. Gledala sem dogodek sam, hkrati pa se je pred mano odprl pogled na njegovo življenje. Videla sem reči, ki jih prej nisem vedela, ker ga pač nikdar prej nisem kanalizirala, nismo se pa tako od blizu poznali. Bila sem šokirana in mu rekla: »Uau, tega pa nisem vedela, tole pa ni bilo ok, da si počel te reči.« On me je natulil nazaj s tako grdimi kletvicami in obsodbami – vendar samo v svoji glavi, da sem bila čisto šokirana. Človek je bil na Zemlji do mene in vseh vedno strašno prijazen. Rekla sem mu: »Kako pa se ti z mano pogovarjaš?!« Rekel je: »Saj ti nisem nič rekel!« In v tistem šele se mu je posvetilo, da si midva bereva misli, da noben od naju ni govoril! Ker je izredno brihtna in poštena duša, je seveda prišel zelo hitro gor brez težav. Hotela sem vam samo povedati, kako zelo

zelo se ne zavedamo, da tu na Zemlji večina ljudi svoje prave misli skriva, tam gor jih pa ne moreš. In čim grdo razmišljaš, ne prideš v nebesa. Enostavno te dajo malo v čakalnico. Ne fliknejo te dol za nedoločen čas, sploh ne. Takoj ko lepo misliš, smeš gor. In tako te lahko večkrat dol fliknejo, če nisi zrel za sprejemanje ljubezni in radosti in harmonije in se greš še vedno neke rivalske igrice zasvojenosti in bega od ljubezni in sodelovanja. Nebesa, veste, so tako lepa ravno zato, ker gor ni grdih misli, hinavskih duš in skrivanja. Tam ne moreš biti nekdo drug, kdor nisi. Enostavno takih ne jemljejo gor.

Kako je s samomorilci? Zelo zelo različno. Nekateri ne pridejo vedno takoj gor, enostavno preprosto zgolj zaradi zasvojenosti, ki jim povzroča izredno čudne reakcije in grde misli. Kot rečeno, pa se v etru mnogo počasnije trezniš, kot na Zemlji. Včasih pri nekaterih traja leta, da se otresejo svojih navlak. Ni pa nujno. Videla sem samomorilce, ki so izredno hitro prišli gor, in take, ki so se stalno prestavljali, malo v nebesa, pa nazaj v čakalnico, pa so napredovali in šli gor, pa so spet začeli grdo razmišljati in so bili ponovno nižje. Ko enkrat duša doseže resen napredek, se itak prestavi v nebesa.

Veste, moja mama je umrla kot samomorilka. In čeprav je bila njena smrt posledica zdravniške napake in je bila ona posledično zasvojena s psihiatričnimi zdravili, ki jih ni potrebovala in so ji bila napačno predpisana, je bila vseeno zasvojena in se je ravno zaradi posledic teh zdravil sama ubila, saj je pri vsakem odvajanju padla v delirij. Nisem mogla z njo govoriti petnajst let na onem svetu, ker v te nižje svetove pač zaradi svoje zaščite preventivno ne hodim. Ja, zasvojenost (pomislite, ženska ni pila alkohola, ni kadila, niti se drugače drogirala) s predpisanimi zdravili, na onem svetu se lahko tako dolgo vleče. Žal. Zaradi vsiljenih misli, ter preganjav, ki jih povzroča odtegnitveni sindrom, ter nesposobnosti spopadanja s sitnimi dušami v vicah v takem stanju. Ni pa nujno. Srečala sem na tem svetu izredno močno zadrogirane samomorilske duše, ki so šle praktično takoj

gor. Ni odvisno od tega, ali si sam vzameš življenje ali ne, ampak od tega, ali si sposoben 1. preseči svojo zasvojenost in 2. od tega ali si dovolj etično-moralen v mislih in dejanjih. Oboje. Samo eno ni dovolj. Bolj kot si nezasvojen, nevezan na Zemljo, iskren, sodelovalen, prijazen, ljubeč, skrben ... prej greš direkt v nebesa. Tukaj ima krščanstvo s svojimi nauki kar prav. Le občutki krivde tukaj nikdar niso na mestu. Strah tudi ne. Bog je ljubezen. Ne pozabite tega.

Samo še to povem o samomorilcih. Veste, navadno mrtve vprašam, kaj je bilo, da so umrli. In vedno me predstavijo na dogodek ob smrti in navadno me predstavijo v njihovo glavo. Velika večina je umrla zaradi pritiskov v njihovi lastni glavi, psihi. Ko bi vi vedeli kakšne pošastne reči se dogajajo v njihovih glavah, bi tudi vi zbežali. Jaz se, par sekund po tem, ko me predstavijo v svojo glavo in doživim to dogajanje, vedno umaknem. Ne zdržim več. Raznesti me hoče. Grozno je. Oni pa morajo to prenašati cele dneve, tedne, mesece, včasih leta. Srečala sem tudi samomorilce z res obupno preteklostjo, ki je pritiskala nanje leta in leta in leta in jim ni dala ne spati ne dihati. Srečala sem ljudi, ki so pri odvajanju od predpisanih zdravil padli v delirij, kot moja mami, pa še vedeli niso, kaj sploh delajo, ko so si vzeli življenje. Več takih. Tudi take s hudimi preganjavami brez vsakih zdravil. Vse sorte vzroke sem videla. Zagotavljam vam, da med njimi še nisem srečala niti enega samega slabiča. Niso to. So pa ljudje v stiski, ki niso videli izhoda. In pridejo tudi oni v nebesa. Nič bat. Videla sem jih in 100 % pridejo. Bog je ljubezen.

- 7 -

Ljudje smo energetska bitja

Sedimo oni dan tri kolegice na kavi. Ne poznamo se zelo dolgo, pa vendarle smo čudovita zasedba. Pogovarjamo se o ženskih rečeh in Alenka omeni svojega dedka, kako je bil fajn človek. Pogledam »skozi njo« in rečem: »A to vidim pravega dedka, je to ta dedek, ki je bolj majhen? Zanimivo, ker ti si visoka, on je pa manjši.« Pa reče Alenka: »Ja, ko sva hodi-la en ob drugem, sem bila takrat že večja od njega.« Čez mizo Jasna reče: »Kako to veš? Kako to kar veš?!«

Razložila bom, kako to vem. Veste, mi vsi smo ena sama energija. Nič snovnega ni v nas, čeprav se tako zdi. Če gledamo s stališča fizike, smo sestavljeni iz atomov. Atomi so sestavljeni iz elektrona, protona in nevtrona. V resnici elektroni tako hitro krožijo okrog in okrog atoma, da dajejo vtis trdnega. Protoni in nevtroni to isto delajo na sredini atoma. Vmes je en sam veeeeeliik prazen prostor. Torej, zunaj nekaj energetskega, znotraj nekaj energetskega, sredi prazen prostor (ne pozabite, nobene trdne ovojnice ni, čeprav so vam v osnovni šoli tako govorili). Hmmm, torej smo mi v celoti iz ene same energije. Še več, če mene osebno vprašate, smo iz ene same informacije. Mi sami smo torej informacija, je res, kajne?

Pustimo zdaj podrobnosti, kako te informacije upravljajo naše telo, da funkcionira, ampak se ustavimo pri tem, od kod mi, ki smo ena ogromna informacija, dobimo dodatne informacije? Od kod naše telo dobi informacije, od kod naše duše dobijo informacije? Jaz mislim, da vsi dobivamo informacije iz univerzalnega informacijskega polja. Kot bi bilo vse skupaj en velik računalnik, ki dobiva informacije iz interneta. Vprašanje je samo, kako velik del računalnika uporabljaš, koliko se priklopiš na svoj lasten, prirojen internet informacij iz informacijskega polja. Koliko znaš z njim upravljati, hehe. V šolah in v družbi nas učijo, da čim manj kot uporabljaš tale naš življenjski računalnik imenovan »duša«, »intuicija«, »zavest«, tem boljše. Nočejo, da se razvijemo in to uporabljamo. Hočejo, da poslušate samo njih in kar vam servirajo na pladnju kot edino resnico. Ali je bilo dejansko tako mišljeno, se jaz vprašam? Začnimo ga uporabljati. Vaš osebni, prirojen »vesoljni internetni sistem«, če ga lahko tako imenujem. Temu služi.

Kadar potrebujem informacijo na računalniku, prižgem internet in vtipkam tisto, kar rabim. Enako lahko naredite v resničnem življenju, če greste kar direktno v univerzalno informacijsko polje s svojo lastno dušo. Tam izveste, kakšen je dedek naše Alenke iz našega babjega kofeta, tam izveste, kaj ste bili v prejšnjem življenju, tam se lahko pogovarjate s kom, živim ali mrtvim, in tam vidite energetska polja, čakre, auro in tudi vidite, da časa ni, pa da ste kepa informacij, ki se seveda lahko združi z novimi informacijami prav kadar si želi, hehe. Veste, dejansko je čisto vseeno, ali je nekdo, s katerim se pogovarjaš, živ ali mrtev. Zavest je zavest in zavest je informacija in ta informacija je v tem istem informacijskem polju. Včasih, kadar je kdo dementen, pa že hodi malo gor pa malo dol, pa se s to dušo pogovarjam, sploh ne vem, a je mrtev ali živ, ker to določam po vibraciji. In če je duša že precej »odsojna«, zelo težko razločim, od kod ga čutim – iz Zemlje ali nebes. Pogovarjam se vedno lahko z živo ali »mrtvo« dušo. Se

pravi, lahko se pogovarjam preko vašega energetskega polja z vašo še kako zelo živo mamo. To sploh nima veze – živ ali mrtev. Duša je duša.

Pogovarjaš se pravzaprav lahko čisto z vsem, s čimer si želiš, vendar o tem drugič, ostanimo pri ljudeh.

Ko sem bila mlada, pa ni bilo staršev doma, sem se skoncentrirala na očeta in ga vprašala, kje je, kje sta z mamo? Rekel je, da pri Stojanovi družini. To so bili družinski prijatelji. Kaj delate, sem vprašala? Rekel je, da igrajo tarok in da so spili malo vina. In da prideta kmalu. Tako je tudi bilo. Takrat sem prvič ugotovila, da se lahko pogovarjam z živimi, čeprav oni ne vedo, da se pogovarjajo z mano. To ni bilo zato, ker je oče takrat slučajno nekaj spil, kar je bilo redko pri njem (na tem mestu naj poudarim, da je skozi pijane ljudi mnogo mnogo mnogo lažje gledati kot čez trezne, saj imajo zelo odprte čakre in nobenih blokad), ampak zato, ker sem šla v to informacijsko polje poiskati to informacijo. Ni ležala tam, ampak je bila aktivna informacija, dejansko skomunicirana informacija. Duše so namreč na več koncih hkrati. Vedno. Tako kot ste vi zdaj psihično lahko v svoji kopalnici z dušo (če vas na kopalnico spomnim) in hkrati pred tole knjigo, ravno tako psihično in z mislimi. Duše so na več koncih, tako je.

Gotovo se tudi vam dogaja, da hodite v informacijsko polje. Vsi hodi-mo, le da jaz to delam zelo zavestno in vem kako to napraviti, vsaj za velike reči znam, vi hodite pa slučajno.

Vedno, preden me kdo kontaktira, pa ga dolgo časa nisem slišala, se mi začne motati po mislih.

Dva tedna nazaj se mi je na lepem v mislih znašla moja Barbara. Dolgo se nisva slišali, pol leta. Sem rekla: Aha, name misli, slišali se bova. Naslednji dan spet. Mislila sem si isto. Čez en teden je res poklicala.

En teden nazaj mi je v misli intenzivno hodila Irena. Kar naprej in brez prestanka. Včeraj sem jo po dveh letih srečala, ko sem šla od zdravnika. Informacijsko polje, v katerega vsi hodimo in del katerega smo, mi je povedalo. Ne poslušamo se. Če se vam nekdo prikrade v misli, navadno misli

na vas, veste. Vi ste nezavedno šli v informacijsko polje in dobili to informacijo. Le nihče vas v življenju na to ni opozarjal, da bi to tekom let ozavestili in bili na to pozorni in to upoštevali. Pred par sto leti so se vsi tako sporazumevali. Enako veste za Aborigine. Vsi. Brez mobilcev in besed. Krasno, kajne? Dlje kot obstajamo, slabše nam topogledno gre. Priključeni smo na aparate, lastne smo pa izklopili. Vklomite jih, delujejo!

Včasih za neko stvar kar veste, kako se bo izšla. Prepričani ste v to. Niste si tega skreirali, hehe, kot vas hoče new age moda naučiti. Ne deluje to tako. Povezali ste se z informacijskim poljem, kot to pogosto počnemo, in od tam izvedeli. Če je bilo to zelo skladno z vašo dušo, ste toliko mirneje vedeli, da se bo tisto izšlo. In obratno se dogaja enako. Znotraj sebe čudite, da nekaj ni ok, da ne bo šlo skozi. Niste si tega skreirali, ne poslušajte tistih, ki vam hočejo to naprtiti. Čuteči kinestetični ljudje hodijo v informacijsko polje in so povezani informacijsko. Dobili so informacijo, kako se bo nekaj iz polja izšlo. In seveda se ni izšlo, ker ni bilo tako namenjeno.

Ne govorim, da so vse reči določene. Kot sem rekla, nekatere lahko kreiramo. Vendar vam moram povedati, da ne kreiramo z mislimi na način, kot vam new age moda govori, znamo pa vsekakor vstopati v informacijsko polje – slednjega nam pa nihče ne pove. Še več, norca se delajo iz tega. Kadar kaj kreiramo, kreiramo iz misli v dejanja in preko dejanj povzročamo premike energetske informacijskega polja, nikdar samo preko misli. In na vse to nam življenje pošilja nenavadne preobrate in zanke in naloge, katerih nič ne kreirate in niso vedno v skladu z logiko tega, na čemer delate. In te reči prav lahko začutite, se povežete z informacijskim poljem in si zaupate. Več kot se boste poslušali in delali v skladu s tem, kar izveste iz tega informacijskega polja, lažje vam bo. Sčasoma se boste naučili razlikovati med strahovi, čustvi, razumom in pričakovanji in med dejanskimi informacijami iz informacijskega polja. Če rečem čisto po kmečko, zaupajte svoji intuiciji. Globoko ji zaupajte. Povezujte se z informacijskim poljem. Tam niso samo informacije, tam je tudi zavest.

Bom o tem še pisala, o primerih, kako se to pojavlja. Zdaj samo še ena vaja, ki jo eni že obvladate, pa je znak tega, da se vi že povezujete.

Poiščite parkirišče. Pripeljite se v popolnoma zasedeno parkirišče in na začetku parkirišča se samo vprašajte: Kje bo prazen prostor? Poglejte celo parkirišče na hitro od daleč in sledite prvi misli, kje je prazen. Meni je recimo včeraj prva misel rekla druga vrsta desno skoraj na koncu. Niso bile v bistvu besede, zagledala sem v mislih tam prazen prostor in tako je tudi bilo. Vedno je tako, če le ne vklomite vmes strahu, razuma ali čustev. Če ne boste pretirano mislili, ampak sledili uvidom, se boste povezali z informacijskim poljem, ki vam bo samo povedalo, kje lahko parkirate. To ne pomeni, da si boste dobesedno skreirali parkirni prostor, ne boste premikali materije, ampak boste vedeli, kje je nekdo spraznil prostor, ker ste šli v polje informacij po ta podatek.

- 8 -

O utrinkih

»O čem naj danes pišem?« sem vprašala mojo drago Leonido. »Piši o utrinkih. Danes so zvečer na nebu.« »Kaj naj pišem o utrinkih, Leonida?« »Piši o tem, da če vidiš utrinek in si hkrati nekaj zaželiš, da se ti želja uresniči. Saj veš, vsak od nas si nekaj močno želi. Eni si močno želijo denar, partnerja, ljubezen, otroka, karkoli. Povej jim, da so danes utrinki. Ob utrinkih se želja izpolni! Ne povej želje na glas. Ponotranji jo.«

Prav imaš, pisala bom o utrinkih. Veste, vsa nebesa so polna »utrinkov«. Skrbijo za vas. Poslušajo vaše želje. Mi boste rekli, kako lahko tako rečeš, če me pa ne uslišijo. Poslušajo. Obljubim. Dejansko dela celo vesolje za vas.

Na oni strani se duša odloči, kaj bo počela. To ni ravno njen »šiht«. To je njena svobodna odločitev in želja. Ko pridejo v nebesa in vidijo svoje življenje z razdalje, neprizadeto in brez teže Zemlje, jim marsikaj postane jasno. Vse pa ne, veste. Večinoma reči vidijo precej bolj realno. Vsaka duša naj bi razčistila, kaj se je na tem svetu dogajalo in zakaj in kaj bi bilo fino, če bi duša speljala drugače. Gor ni nobenih obsodb. Nobenih kazni. Kaznovani smo že dovolj na Zemlji. Vse je zgolj v smislu analitičnega vpog-

leda, zakaj nas je tako bolelo in kaj bi bilo boljše narediti, če bomo še kdaj morali dol na Zemljo. Da ne bomo tako trpeli.

Tukaj vmes bom odgovorila še nekaj: Ali kar vsi pridejo gor, a ni nič dol – mišljeno je bilo, ali ni pekla?

Pred časom smo sedeli v toplicah z našim društvom in se o tem pogovarjali. Ko je rekla naša Karmen, ki je zelo verna, prijazna, poštena ženska, ki je ena sama ljubezen: »Barbara, oni ne pridejo v nebesa. Ne zmorejo lepo misliti in preveč so zasvojeni s pohlepom.« Še enkrat bom napisala: »Ne zmorejo lepih misli in zasvojeni so!« Dejansko je imela Karmen prav. Vi, jaz, mi ... mi imamo v sebi etiko, moralo, prijaznost, ljubezen, mir, harmonijo ... Morda nimamo tega pri sebi vsak dan, ker je teža življenja prevelika in nekako moramo preživeti, pa se obložimo z vse sorte balastom, da nam je lažje tukaj dol na Zemlji. Grešimo, se spozabimo. Zafmrkamo. Pa vendar imamo v globini svoje duše vsi te zgoraj naštet lastnosti. Tudi ko preklinjamo ali tulimo ali se mulimo. Tudi če smo zasvojeni, iz te zasvojenosti slej ko prej, če ne tukaj, pa na onem svetu pridemo, vstanemo, zbudimo se naša čista duša. Vse to je v nas. Živi v nas in nas dela velike. Ta naša čista duša v ozadju. Imajo veliki svetovni kriminalci tudi to? Povem vam, nimajo. Enostavno nimajo. In gor se ne morejo pretvarjati. Enostavno se ne zmorejo. Ne morejo gor. Ali obstaja »dol« (peklo), ne vem. Nikdar nisem hodila dol in vedno me je vesolje ščitilo, da mi tega niti ni bilo treba vedeti ali celo doživeti. Meni se že vice ne dopadejo. Preveč dolgočasna čakalnica je. Tudi tečna in včasih zoprna in malce na trenutke strašljiva. Čeprav sem v vicah srečala tudi duše, ki pravijo, da je njim fajn, da glede na to, kako grozno jim je bilo na Zemlji, da so vice čudovit prostor in nočejo nikamor, ker jih tam pustijo lepo pri miru in jim nič ne manjka, hehe. Različni smo. Pa vendar nam je nekaj skupnega. Če odpadejo navlake tukaj-zemeljskega življenja, ki nas silijo biti drugačni, kot smo, smo zadaj globoko v sebi večinoma zelo čiste, prijazne duše, polne radosti in harmonije. Tisti, ki delajo

namensko slabo svetu in so prodali svojo dušo, to niso. Niti to ne zmorejo biti. Enostavno tega ni v njih. In ja, tudi taki obstajajo. In ti ne morejo gor. Dejansko ne.

Duša torej pride v nebesa in se odloči, ali se bo bolj posvetila svojemu razvoju, napredku, ali bo raje za koga skrbela.

Danes več o tistih, ki skrbijo za nas. Neke duše se odločijo, da bodo stalno ob nas. To niti slučajno ni odvisno od tega, v kakšnem odnosu ste bili z njo na tem svetu. Moja mami je bila najboljši človek, kar sem jih kdaj v življenju spoznala. In ogromno mi je dala. Njena primarna naloga ta hip ni zgolj skrbeti zame, čeprav tudi skrbi zame. Ona ima gor svoje življenje in milijonkrat sem jo videla gor žurati in predvsem se smejati in veseliti in uživati. Videla sem jo delati tudi mnogo večje reči, takšne, kot je skupinsko reševati Zemljo in ljudi, duše ... ona je velika duša, ena največjih, kar sem jih kdaj srečala. Hkrati pa skrbi seveda tudi zame, kadar pač potrebujem.

Sedeli smo neko zimo v sinovi brunarici in igrali karte, se veselili, ker bo novo leto in se greti ob ognju, ko se naenkrat začne kaditi iz peči, kot takrat, ko je nizek pritisk in zadimi celo sobo. Bilo je skrajno čudno, ker smo mi prej že eno uro in pol sedeli v brunarici in se je to zgodilo iz lepega miru. S sinom se spogledava in sin reče: »Tole je pa Meti (op. moja mami, njegova babica) naredila, a ne? Kaj je narobe?« Pogledam v eter in tam na oni strani moja mami Meti z mojo taščo pleše nad brunarico in se smeji in krohota, kot je to vedno na tem svetu počela in reče: »Dimnik pa le popravi. Počil je tu zadaj na strehi.« In mi od zgoraj pokaže razpoko iz zadnje strani na strehi. Mami je odšla nazaj v svoja nebesa, kaditi se je nehala. Sin je naslednji dan na strehi tam, kjer je kazala, našel razpoko in jo popravil.

Moja mami ne skrbi zame kar naprej. Ni ves čas poleg. Ona ima svoje življenje. Medtem ko moja stara mama mene stalno čuva. Ne gane se proč. Zame je veliko napravila na tej Zemlji, pa še vedno to neprestano počne.

Moja mami je naredila več, pa je ni skoz zraven. Moj stari ata je bil ultra skrben. Pa ga prvih deset let nisem mogla priklicati. Doooooost je imel Zemlje, heheh, ni hotel niti na obisk priti. Danes sva stalno na zvezi. Z vami in vašimi najdražjimi je enako.

Lahko so skrbeli za vas, pa skrbijo še zdaj enako skrbno, lahko so skrbeli na Zemlji, pa zdaj ne morejo, lahko pa občasno. Videla sem ogromno duš, ki na Zemlji niso skrbele za vas, pa hočejo nadoknaditi na onem svetu. Ali pa prehitro odidejo, pa potem delajo vse, kar le lahko, da bi to popravili. Ali pa so bili za vas celo malo škodljivi, pa potem nekako sprevidijo in skrbijo za vas. Vendar se večina duš, ne glede na to, kaj delajo, vsaj na hitro javi, če jih kličeš. Niso pa vse duše neprestano ob tebi. Ene ja, ene ne. Odločijo se same.

O utrinkih, je rekla moja Leonida, hehe. Veste, duše so kot utrinki. Oni si zelooooo želijo skrbeti za vas. Izredno si vam želijo reči sporočati. Vi pa jih ne slišite, ne čutite, ne zmorete z njimi komunicirati. Zatirali so to stoletja in stoletja, da ja ne bi tega uporabljali. Tisti, ki hočejo svetu slabo. Duše na onem svetu odmikajo težke kamne na vaših poteh, vam polagajo misli v glavo, da se vam zdi, da ste se kar naenkrat domislili kake rešitve, vas svari, če česa ne smete, pa tudi tako enostavne reči delajo kot to, da vam v trgovini povedo, kaj kupiti. A veste, tisti majhen glasek v glavi, ko greste mimo špagetov, ki vam reče: vzemi jih ... pa si rečeš, eh ne, saj jih imam doma ... doma pa ugotoviš, da jih nimaš. Duše stalno delajo take male in velike reči, stalno vas opozarjajo pa tudi nase.

Ene duše pošiljajo peresa, druge kamenčke, srčke, moj stari ata pušča »nežke« – kovančke za pet centov, kakšen spušča glasbo, kakšna duša ropota po strehi, kakšna ugaša in prižiga luči, srečala sem tudi take, ki premikajo ptiče, muhe in metulje. Niso oni v metuljih, v živalih, ne, ne, oni premikajo te živali tako, da jih energetsko vodijo. Strašno se zabavajo pri tem upravljanju z energijami, enako kot fantki z letalom na daljinca.

Duše vas vedno slišijo. Vaše misli slišijo, čutijo in vidijo. Enako kot v nebesih se jim ne morete skriti. Zato vedo o vas vse. Če se v mislih z njimi pogovarjate, se oni pogovarjajo z vami nazaj, četudi jih ne slišite. Oni pa vas ja. Čisto sigurno. In čisto sigurno vam pomagajo. Molitev, vsake lepe misli pomagajo. Če jih jasno izrazite, vam bo lažje in prej uspelo. Povejte onemu svetu, kako naj vam pomagajo. Pa magari, če poveste utrinku. Duše bodo z vami. Obljubim.

- 9 -

Pozabljanje

»U rška, danes pišem odgovor na tvoje vprašanje. Se še spomniš, kaj si vprašala?«

»Hehehe, pa si me dobila, pozabila sem.«

»Vprašala si, zakaj pozabljamo.«

»Haha, a vidiš, res pozabljam.«

Na prvi pogled je res nenavadno vprašanje. Kaj ima pozabljanje veze z videnji? Uf, pa še kako veliko. V enem prvih nadaljevanj, ne vem, ali v tretjem ali četrtem, sem pisala, da spomina ni. Da je vse samo potovanje po prostoru (spomni se na kopalnico) ali potovanje po času (zamisli si včerajšnje kosilo). Torej ste šli z dušo v kopalnico ali na včerajšnje kosilo. Potujete torej lahko z dušo ali s telesom.

Ko pride duša na ta svet, se počasi počasi utelesi. To ni tako enostaven proces in traja več kot devet mesecev. Duša si vas lepo ogleduje kar nekaj časa, ali bi šla k vam ali ne. Ima nekaj možnosti med katerimi lahko izbira, vse pa so vezane na podobne izkušnje in razvoj in na že znane duše. Torej najbolj verjetno glavne igralce vašega življenja od nekod iz prejšnjih življenj poznate. Ali pa poznate njihove duše iz onega sveta. Vsi smo namreč že večkrat reinkarnirani. Ni nujno, da vse poznate iz dobrih okoliščin. Ne-

katere ja, druge ne. Tudi druge ljudi, ki jih tekom življenja srečujete, pogosto poznate od prej. Od tod ta občutek, da nekoga poznaš. A veš tisto, prvič vidiš človeka, pa ti je tako zoprno, da nimaš pojma, od kod ta občutek, ali te kar srh spreleti. Ali pa obratno, prvič ga vidiš, pa bi ga kar objel, njegova energija ti je tako domača, da bi mu lahko zaupal vse. Najverjetneje si trčil ob znano dušo. Zato na nezavedni ravni o njej že toliko veš. V etru si začutil to dušo kot poznano, saj jo dejansko poznaš.

Ampak zdaj najprej o reinkarnacijah. Duša si te torej izbere. Se utelesi, da bo po tebi prišla na ta svet. Nisi se kloniral. Ne, ne! Duša tvojega otroka si te je izbrala, da bo po tebi prišla na svet, da ji boš pomagal rasti in se razvijati, delati dobro. Ni tvoja. Na posodo ti je. Zaupala ti je, da jo boš dobro vodil in skrbel zanjo in ji pomagal. V bistvu je tvoja dušna zapupnica. Naj bi bila. Ni tvoja last. Ko pride ob spočetju k tebi, pravzaprav sploh ni neprestano s tabo. Duša je več ali manj stalno zunaj, ker je Zemlja tako zelo, zelo, zelo trd eter, da smo dobri, da to transformacijo energije sploh preživimo in jo zmoremo prenašati. Energija se mora namreč tako zelo zgostiti, da lahko fizično hodi po tem svetu, da je to izredno naporen proces za vsako dušo. Ni naporno se utelesiti, naporno je ta zemeljski eter prenašati celo življenje. Se spomnite: bolečine, mraz, vročina, utrujenost, bolezn, zavist, oholost, laži, nasilje, ignoranca ... ta del etra. Naporno, ker tega gor pač ni. Niti to ni v skladu z našo dušo. Zato si kakšna od duš tudi kdaj premislila.

Sama sem se vse tri nosečnosti pogovarjala z mojimi otroki od spočetja do rojstva. Vsi trije so imeli čisto enak karakter med nosečnostjo, kot tudi kasneje v življenju. V bistvu pa sem se z enim pogovarjala že mnogo prej. Ta mali je par mesecev letal okrog mene in prosil, da bi prišel. Sitnaril, rotil, bil je vztrajen. Sem rekla, da ne bi še, pa je moledoval in prosjačil kar naprej in naprej. Itak je takoj, ko je bila prva možnost, prišel. Isti hip sem rekla, noseča sem in sem tudi bila. Še danes je enak, kot je bil med noseč-

nostjo, hehe. Zamujal je pet dni na porod, še danes je isti, vzame si čas, se ne sekira, hahaha. In seveda vse izprosi slej ko prej, ker je vztrajen.

Prvi otrok je v trebuhu menda umrl. So rekli, da srček ne bije. Naj grem delat splav, ker ne živi več. Jaz sem jokala in se odločila, da ne grem na splav, da ga čutim, da je živ. Je rekel zdravnik: »Saj boste prišli nazaj, ker boste krvaveli. Če ste tako trmasti, pa pojdite domov. Srček ne bije. Nekaj je narobe. Se vidimo, ko boste še bolj in bolj krvaveli, ker vas moramo sčistiti!« Nisem prišla nazaj. Prosila sem veselje, naj mi pomaga. Otrok v meni si je premislil, tista duša dejansko ni želela na svet, povedal mi je, da bo šel ... hkrati pa sem čutila eno drugo dušo, ki me obletava. Prosila sem jo, naj pride, da si to res želim. Naj se zamenjata. Je rekel tale drugi: »No, dobro no, naj ti bo, ko si ravno ti. Eh, težko bo to življenje. V bistvu nočem na to Zemljo, ampak ajd, bom to misijo oddelal najbolje, kot znam. Pridem.« Otrok je »od mrtvih vstal«, nisem splavila, donosila sem zdravega otroka. Tudi roditi sva se šla enako. Sem rekla: »Sita sem nosečnosti, prosim te, ne bi čakala čez rok, a se greva roditi?« Je rekel: »Eh no, ko si ravno ti, naj ti bo. Mi ni, samo če je treba je treba. Jutri se greva roditi.« In naslednji dan sem dobila popadke. Še danes je tak karakter. »Eh, no, ko si ravno ti, pa naj ti bo ... če je treba narediti, bom naredil.«

Ta srednja se je par dni javljala, par dni je želela mir, že med nosečnostjo. Ni ji bilo všeč, če kaj nisem razumela. Potem je bila spet strašno prijazna. In spet želela mir. In taka je tudi danes. Karakter duše je enak v maternici kot takrat, ko ste stari devetdeset.

Skratka, otrok se uteleša devet mesecev. Pa že prej duša hodi na ta svet. Malo je tukaj, malo tam. Ko se rodi, so njegove čakre čiste in svetleče, da takih barv, kot so čakre dojenčka, na Zemlji ni. Dojenček ima izven zemeljske barve čakre. Potem se počasi navaja na težo bivanja. Zemlja je namreč trd eter. Strašanska količina energije in predvsem neprizemljenost, torej sposobnost prehajanja na oni svet in nazaj, mu omogočata dojemanje vsega na isti način, kot to še danes delam jaz sama. Otrok dobi informacije

o vsem preko etra. Uči se zgolj zemeljskega bivanja. Zemeljskega potovanja, fizičnega potovanja, potovanja skozi prostor, čas in eter, potovanje v informacijsko polje pa že obvlada. Ker ima polno energije, ker je tako zelo čista energija, saj prihaja iz onega sveta, je tako poln energije, kot vse na onem svetu. Z lahkoto potuje skozi prostor, čas in fizično.

Ne verjamete? Spomnite se, ko ste bili majhni, kakšnih posebnih potovanj (mi na Zemlji temu rečemo spominov). Sama sem bila še čisto majhna, nisem zmogla še govoriti, pa vendar se natančno spomnim, da sem razmišljala enako kot kasneje ali danes. Dejansko. Moji možgani so morda imeli manj zemeljskega znanja, pa enako eteričnega in enako sposobnost razmišljanja. Spomnim se, stara sem morala biti precej manj kot dve leti, ko so se starši in stari starši pa stric pogovarjali, jaz pa sem hodila od njih, ki so sedeli pri mizi, do pradedkove postelje, na kateri je ležal, in sem mu želela povedati neke reči, pa nisem znala govoriti. Na živce mi je šlo to. Natančno se spomnim, da sem bila sposobna misliti enako kot kadarkoli kasneje. Samo ubesediti ne znaš. In nimaš zemeljskega znanja o predmetih in funkcioniranju Zemlje, vse ostalo je enako, če si star eno leto ali devetdeset.

Nekaj pa ni enako. Energija. Ko prideš na Zemljo, si čist, kot je čista lahko samo nebesna energija. Zato ni problema prehajati gor-dol po času, prostoru, niti fizično. Otroci to znajo.

Ko Zemlja s svojim težkim etrom naredi na tebi poškodbe telesa, se tvoja potovanja okrnejo. Nismo narejeni za na Zemljo. Zemlja je samo vikend paket oddih, hehe, če se malo pohecām. Pride, pa mine. Duša je večna. Vendar ne v materiji. V materiji se telo iztroši ali poškoduje. Telo se iztroši, ne duša. Zato z leti težje potuje. Težje potuje po prostoru in času (se spomnite, temu rečemo na Zemlji spomin – beri pozabljam) in težje potujemo fizično.

Ko sem bila stara dvajset let, nisem razumela, ko so ženske lezle v morje počasi, previdno korak za korakom. Danes mi je jasno, da ne bom sko-

čila v morje na glavo, ker moje telo ni enako energetsko nabito kot je bilo svoje dni. Ravno tako ne zmorem več toliko dela. To je normalno za planet Zemlja. Enako je s potovanji po času – ne spomniš se za dva dni nazaj, niti po prostoru – kje sem že odložila očala. Če je človek že zelo dementen, težko potuje v tem etru, imenovanem Zemlja. Utrujen je in iztrošil je svoja potovanja po zemeljskem prostor-času. Nikakor pa ni iztrošil svojih potovanj po etru. Nasprotno, čedalje lažje potuje po etru in vedno bolj je zemeljsko odsoten.

Zemlja je vikend, veste. Vikend paket za našo dušo. Nisem prepričana, da najbolj prijeten, vsekakor pa zelo poučen. Bistvo tega potovanja je najti svojo dušo ali je vsaj ne zgubiti ali prodati. Ostati ljubezen kljub vsem težavam in metanjem polen pod noge in izsiljevanjem. Ostati prijeten, prijazen, ljubeč in v harmoniji sam s sabo, pa predvsem ne biti zasvojen z ničemer. Ničemer. Spomnite se, če želite kdaj nazaj na lepše, je to pogoj za vstop. Splača se odšpilat špil najboljše, četudi nimate dobrih kart. Veste, pri taroku tudi na zelo slabe karte dobite berača ali barvni valat. Ne obupati. Odigrajte to igro čim bolj kvalitetno. Splača se. Duša vam bo hvaležna.

- 10 -

O auri in čakrah - osnovno

Veste, aura in čakre sta dve precej različni stvari. Kako naj vam to po kmečko razložim. Mi smo sestavljeni iz ene same energije. Nekaj poglavij nazaj sem vam napisala nekaj o atomih. Atom nima trdne ovojnice, ampak se samo elektroni tako hitro vrtijo okrog, da dajejo vtis trdnega. Tako hitro se vrtijo ti elektroni, da bi prišli sedemkrat okrog in okrog Zemlje v eni sekundi, če bi namesto letanja okrog enega samega atomčka letali okrog Zemlje. Koliko milijardokrat gre potem elektron v eni sekundi okrog atoma khmm, hehe?

Ker smo iz ene same energije, kot vidite, nismo niti slučajno iz nečesa trdnega, se mi ne končamo tam, kjer vi vidite vaše gosto telo oziroma vašo gosto energijo. Vi ste tam, kjer vidite svoje telo samo najbolj gosti. Tako zelo gosti, da zaznavate to energijo kot trdno telo. Ta energija, vi, pa se tam ne končate. Ni črte, ki bi vas opredeljevala, ker energija pač ne deluje tako, da bi delala ravne odsekane črte. Del vaše energije, malo redkejša kot vaše telo, se nadaljuje. Povsod se vaše telo nadaljuje, le malo bolj razredčeno, v vse smeri. Ta del vašega telesa, sama imenujem aura. Dejansko jo lahko fizično vidite z očmi, kot eno meglico. Še najlažje bi jo primerjala z asfaltom sredi poletja, od katerega se »kadi« oziroma ima od vročine gor

eno zaveso, če ste kdaj videli. Enako je z nami. Okrog sebe imamo srednje zgoščen del telesa, ki ni tako gost kot telo, niti tako redek kot čista energija oziroma informacija.

Če ste kje v knjigah prebrali, da večja kot je aura, boljše je, se jaz s tem niti slučajno ne strinjam. Bolj kot ste utrujeni, bolj je razpršena vaša energija. Bolj kot ste fit in zdravi, bolj je ta energija zgoščena. Če vas glava boli, imate ogromen »pisker na glavi«, kot tej razpršeni energiji rečem, če se počutite fajn, je vaša energija bolj zgoščena in ne sega pol metra od vas, ampak morda samo kakih pet do deset centimetrov od telesa. Aure jaz ne vidim v barvah. Čakre pa.

Čakre so energetske centri znotraj telesa in jih ne vidim s prostim očesom, kot auro. Vidim jih, če grem v informacijsko polje, oz. po domače v eter (ne se prosim obesiti na to besedo, sama jo uporabljam, ker nisem nikdar imela nobenega slovarja za te reči, pa je to moj lasten izraz za informacijsko polje). Oz. veste, tudi auro lahko vidim, če grem v eter v barvah, ker pač sevate v tisti barvi, ki je pri vas dominantna, ampak to sploh ni nek strašno važen podatek, razen da vam pove, da imate na tem področju karmo, za reševati reči. Ker je čakra tako prevladujoča z razlogom. Najverjetneje to potrebujete za relativno normalno preživetje. S tem se zaščitite.

Čakre izgledajo kot neke goste energetske krogle, ki uravnavajo določena področja življenja in bivanja. Vsaka vpliva na svoje področje. Na čakrah se vidi, če kaj ne štima. Nikoli se nisem ukvarjala s čakrami toliko kot z mrtvimi, ker je prevajanje čaker težje kot prevajanje pogovorov z mrtvimi. Vseeno znam pogledati vse osnovne reči. Vsaka čakra je lahko svetle ali temne barve, ali katerikoli odtenek vmes. To ima svoj pomen. Čakra je lahko velika ali majhna ali vse vmes, gosta ali razpršena in vse vmes – tukaj je še dodatek, lahko je skupčkana ali luknjasta ob res hudih težavah, lahko se vrti hitro ali počasi in vse vmes. Tukaj je tudi dodatek, lahko se zatika, kadar je nekaj hudo narobe, lahko pa v tem primeru včasih izgleda, kot bi jo kdo udaril. Vsaj tako jih jaz vidim. Vsaka stvar ima svoj

pomen, v kar se ta hip ne bom spuščala. Bi pa rada povedala, kako to vse skupaj deluje.

Mi se energetsko polnimo iz dveh koncev. Lahko se iz Zemlje polnimo in energijo vlečemo od spodaj navzgor ter spustimo ven čez glavo. Lahko pa se polnimo obratno. Iz zraka sprejemamo energijo in jo spuščamo v zemljo. Vsi bi se lahko energetsko polnili iz obeh koncev, vendar v praksi raje uporabljamo eno različico bolj kot drugo. V praksi se tisti ljudje, ki so že v osnovi zelo prilagojeni na Zemljo, torej tisti, ki jim je Zemlja všeč, skoraj raje energetsko polnijo iz zemlje, tisti manj navdušeni nad zemljo pa iz zraka. Ni pa nujno. Navadno tiste manj navdušene nad Zemljo bolj zebe, bolj prilagojenim je pa rado vroče. Zemlja je namreč »topla«. Zrak pa ne da je mrzel, ampak je pač druge vrste energija. Ob zemeljski energiji se lažje prizemljimo, prilagodimo na Zemljin eter, več energije za delo imamo, ob zračni pa lažje vklopimo intuicijo in razmišljamo. To je zdaj zelo na splošno napisano, nič v detajle. Najbolj primerno je, da je vsakega ravno prav, da si pretočen.

Kako se polnimo, v smislu delovanja čaker? Energijo vlečemo kot kak sesalec. In energija gre iz zemlje preko vseh čaker gor čez glavo ven, če se polnimo od spodaj navzgor, in obratno, preko glave noter, čez vse čakre dol in pri nogah ven v zemljo, če se polnimo iz zraka. Čez vsako čakro mora energija torej skozi. Če je vaša čakra majhna in hitro vrteča, gre energija prehitro skozi, in če se vrti prepočasi, gre prepočasi čez. V nobenem primeru se ne napolni čisto tako, kot bi se morala. Ravno tako je vse odvisno tudi od tega, kako je gosta in kakšne barve je. Energija čez različne frekvence različno čez spolzi. Nikoli se nisem poglobljala, kako energija potem na nas deluje, ker sem vedno gledala samo posledice takih čaker. Vidim pa to energijo, kako se pretaka. Zato vam lahko razlagam samo tisto, kar vidim. Morda bi na tem mestu rekla, da se nekateri ljudje rešujejo tako, da jedo več. Nekateri imajo več kilogramov z razlogom. Dejansko lažje tako funkcionirajo. Če bi shujšali, bi si poškodovali čakre. In nekate-

ri na oblasti to zagotovo vedo, ker če ne, ne bi bila moda presušenih teles popularna že toliko let. Čakre ti lahko zruši tudi kakšna prehuda dieta. Nekateri pa obratno, z majhno, hitro vrtečo čakro zelo dobro funkcionirajo, ker so si izbrali življenje, v katerem bo slalomiranje med moram in hočem nepomembno. O tem kdaj drugič. Človek, skratka, mora vedno brez izjeme vedno poslušati sebe. Če mu ne paše jesti, mu jesti ni treba, če mu paše jesti, mora jesti. Ob predpostavki, da mu hormoni normalno delujejo.

Nihče nima čudovitih čaker, auro pa imate vsak dan drugačno. No, lažem se, dojenčki imajo čudovite čakre. Takih lepih barv so, kot jih na Zemlji ni. Potem se obložimo s »tono balasta«, da na Zemlji sploh lahko preživimo. Če gledam nazaj, v prejšnja življenja, dlje kot grem nazaj, bolj čisti in manj zapackani so bili ljudje. Kasneje, bolj kot rinem po času proti današnjim dnevom, več slabega opažam. Kot bi zgubili ljubeznivost, pove-zovanje, človečnost, sodelovalnost, iskrenost in ljubezen en do drugega. Samo še en kup tekmovalnosti, zavisti, oholosti, neiskrenosti nas pričaka na vsakem koraku in posledično se obdamo z enim kupom zaščitne opreme preko naših energetskih centrov. Slednje pa nam ovira pretočnost in četudi morda izgleda, da dobro funkcioniramo, v realnosti nismo srečni, ker čutimo, da to ni to.

Če gledam človeštvo tri tisoč, pet tisoč let nazaj, smo bili srečni. Nismo bili primitivni, narobe nas učijo. Civilizacije so bile razvite. A so propadle zaradi oholosti na oblasti in zaradi postavljanja nekoga nad drugega in izgube etike in morale. Človek je preživel. Precej nazaj v času se je imel precej lepše, bil je moralno in etično manj zapacan. Bil je bolj srečen.

Če gledam danes, lahko imajo nekateri še pa še denarja, ampak niso srečni. Očistiti se moramo, najti moramo svoje bistvo. Ljubezen in tisto začarano energijo večnosti, ki je ena sama radost. Vsak od nas se znotraj še kako zaveda, da tega ta hip nima. In to je tisto, po čemer njegova duša hrepeni. Ne zavedamo pa se, zakaj in kako je do tega počasi prišlo, a prišlo je, počasi, skozi stoletja, a še kako vztrajno. Mislim, da je to to, zaradi česar bo

moralo priti do velikih premikov na tem svetu in zaradi česar mi predniki kažejo eno ogromno svetlobno kroglo novega vala višje zavesti – česar si ne znam razložiti kako in na kakšen način nas bo doletelo. Sem pa prepričana, da nas bo, saj je vse skupaj v etru naše človeške karme. To se ne bo še kmalu zgodilo. Bog je potrpežljiv, nam daje še in še in še in še priložnosti.

- 11 -

Malo mešano o tem, kako postati bolj senzibilen

Še prej vam moram povedati, da jaz nisem nek »odzemljen« človek, ki bi bil neprestano v oblakih. Nasprotno. Izredno veliko se prizemljujem, ukvarjam s tuzemeljskimi rečmi, zelo sem razumska, obožujem znanost ter o njej veliko vem, sploh o biologiji, medicini, kemiji in podobnem, hkrati pa daleč najraje za hobi delam z zemljo, rastlinami in zelišči na vrtu, in večino časa se z videnji ne ukvarjam. Nikoli ne bom gledala čez vas, ne da bi vi to hoteli. Oziroma bom gledala čez vas izključno takrat, ko začutim, da vi to potrebujete in vam bom to tudi povedala. Vse ostalo se mi zdi neetično, niti se mi ne da, iskreno rečeno. Sem preveč tukaj in zdaj. V resničnem življenju se ukvarjam z vse sorte drugimi rečmi in mi je tole samo za dodatek, v bistvu kot eno od čutil. Niso čutila samo vid, sluh, vonj, otip ... A veste, tole čutilo, ki ga jaz uporabljam, večina ljudi pa malo manj, je samo tako dobro zaznavanje energij. Sicer sem »na pol slepa«, z zelo visoko dioptrijo in se na oči nikdar nisem mogla zanesti. Zatorej vidite, da sem kinestetičen človek, ne vizualen. To čutilo pa imam izredno dobro

razvito. Če pa me srečate, ne pričakujte, da bom kar ves čas skozi vas gledala. Ne bom. Čisto navaden človek bom petindevetdeset odstotkov časa.

Saj imate tudi vi to čutilo razvito, samo veste ne. Eni bolj, drugi manj. A veste tisto, ko vstopite v sobo polno ljudi in vas »luft pika«. Čutite, da so vas opravljali. Ali se pogovarjate z neko osebo, ki izgleda čisto prijazna. Vas pa »luft pika«, čutite, da je ta nasmeh maska tega človeka, da zadaj skriva vse kaj drugega. Saj ni rečeno, a veste, da je to povezano z vami, ne poglobljate se toliko v to, zakaj je nekaj narobe, ampak čutite, da vas »luft pika«. Da to ni to. No, to čutilo so vam nekaterim povsem zatrli. Nekaterim, pa meni tudi, pa malo manj. Jaz to »luft pikanje« čutim najbrž še precej prej kot večina ljudi. Že ko se nekam pripeljem in še ven ne stopim. Samo v tem je razlika.

Če želiš delati to, kar delam jaz, moraš znati dobro povezovati vse informacije. To je razlika med ljudmi, ki vedo več in ljudmi, ki vedo manj tudi v resničnem življenju. Vam povem primer. Rečejo ti, bodi ustvarjalen in ti dajo v roke violino. Hahaha, ne veš, a bi se smejal ali jokal. Kako naj boš ustvarjalen z violino, če nimaš osnovnih informacij o tem, kako se violino sploh igra? Če ti pa rečejo, bodi ustvarjalen na področju svojega hobija, o ja, to bo pa veliko lažje. Zakaj? Ker imaš neke informacije, na podlagi katerih lahko povezuješ različna znanja iz različnih področij, ki jih že imaš od prej, ter na ta način ustvariš nekaj novega, dobrega. V bistvu pa samo matematično na drug način zložiš informacije. To je ustvarjalnost.

Enako je z mano in s hojo po času in prostoru in pogovorih z mrtvimi. Jaz imam dostop do informacij iz etra. Ko imaš enkrat ta dostop, je vse mnogo lažje. Lahko si ustvarjalen, saj ustvarjalnost ni nič drugega kot povezovanje različnih informacij. Ni to vaša pamet, samo matematika, hehe. Saj veste, mi smo ena sama informacija in skupaj zlagamo informacije, to je to, kar v življenju delamo. Več kot imaš teh informacij, boljše zložiš puzzle, več veš, bolj si ustvarjalen. V resnici je to povezano eno z drugim. Več kot

veš, to pomeni, da se več sprehajaš po času in prostoru. Bolj si ustvarjalen, bolj to pomeni, da več informacijskih puzzle skupaj zlagáš.

Kaj pa narediti, če želiš to početi bolj intenzivno kot počneš? Ker to vam pa predlagam, da se vedno bolj poslušate, te male notranje glaske, ki vam pripovedujejo karkoli vam že pripovedujejo. Morate biti pretočni. Se pravi ravno prav prizemljeni in ravno prav odzemljeni. Predvsem pa morajo biti vse čakre pretočne. To ne pomeni, da je katerakoli idealna. Kje pa, daleč od tega. Samo znati morate energijo spuščat skozi. Ne viseti na rečeh in spustiti tako pretiran razum, kot pretirane strahove. Strah to daleč najbolj ovira. Poslušajte se.

Kako ločim strah, razum, čustva od realnega videnja, poslušanja duš?

To je vprašanje za milijon dolarjev. Najboljše pa bi to razložila takole: trenirajte in se poslušajte. Navadili so vas poslušati zunanje informacije. Tuje ljudi. Govorili so vam, da ste nihče, oz. nekdo, ki nič ne ve. Poniževali so vas, če ste rekli kar mislite, pa vam govorili, da niste dovolj izobraženi, da bi to vedeli. Danes to sploh na vsakem koraku doni iz vseh medijev. »Poslušajte nas, medije, učbenike, sosedovega znanstvenika, samo ne sebe!« doni od povsod. Od vrtca dalje ste morali poslušati tuje informacije in slediti tujim navodilom. Nalašč so vam vzeli lastne zaznave, ker niso služile kapitalu. Navadili so vas, da vas je strah. Strašili so vas od zunaj in strašili ste posledično sami sebe. Še danes prenekateri to delate. To vzame intuicijo proč. Strah zastre prave misli in sproža adrenalin in uniči zaznave. Čustev niste mogli razvijati varno. Zato mešate čustva z intuicijo. Navadili so vas tudi sekirati se. Tudi sekiranje nič ne pripomore k praviim zaznavam. Obratno uniči jih. Dajali so vam tablete za obvladovanje zgoraj naštetega. Mislite, da vam to prinese čutenja, kot je treba, ali jih zatre? Niso vas navadili biti pozoren na notranje glasove in na notranje zaznave. Obratno, načrtno so vam to zatirali. Pa pustimo ob strani, koliko so to zatirali že stoletja tudi preko uradnih institucij. Zažigali so čarovni-

ce na grmadi. Pa v času industrijske revolucije so se norca delali iz vsega neznanstvenega. Zaupati smo morali ljudem na oblasti, da so menda oni izumili vse razumsko, mi z zdravo kmečkim razmišljanjem, intuicijo in zaznavami pa nimamo nič prav, ničesar ne vemo. Samo oni na oblasti imajo prav in jih moramo poslušati, brez vprašanja, in zaupati kapitalu, da nam je prav povedal, ter da je to edina resnica. Od rojstva dalje so nas trenirali, da moramo verjeti tujcem z ogromno denarja in na položaju (pomislite, kakšne sorte ljudje si te gore denarja sploh želijo) in da vanje ne smemo dvomiti, celo za oceno smo morali ponavljati v šoli vse, kar so nam rekli, da naj bi bilo res. Pa še nagrajevali so dobre ocene, diplome, ki so od nekdaj nagrada za dobro poslušnost in zatiranje lastnega razmišljanja – tukaj ne zamerite moji iskrenosti, tisti, ki to drugače gledate. Hmmm, zanimiva taktika kapitala, kajne? Dobro zatire skozi generacije čutila. Plus družba, plus vzgoja. Zato smo tam, kjer sonce ne sije. Pa ne rečem, da šola ne bi mogla izgledati čudovito. In izobrazba je za moje pojme izredno pomembna. Samo ne v takem sistemu, kot je zdaj. Izobrazba je ultra mega pomembna. Vendar sama ne vidim, da bi jo izobraževalno-šolski sistem nudil. Vendar o tem drugič.

Sama izviram iz zelo zelo uporniške družine. Moj praded je leta 1920 šel v šolo povedat učiteljici, da če se še enkrat dotakne njegovega otroka s šibo, ko je mojo staro mamo učiteljica čez prste v prvem razredu, da jo bo poiskal in jo razbil. Intuitivno je vedel, da mora zaščititi svojega otroka. Ni ga bilo strah, čeprav je bil edini, ki se je upiral sistemu in bi ga lahko zato prijavili in bi bil kaznovan. To je bil za tiste čase neverjeten dogodek, ki je po moje en na milijardo takih dogodkov iz tistega časa. V moji družini so od nekdaj pustili otrokom svoje razmišljanje in svobodo. Hvala predniki za te gene. Čeprav so to geni neandertalca, stari geni, ki prinašajo hipersenzibilnost, ki je hkrati prekletstvo v teh kemičnih časih totalnega zastrupljanja okolja, na katerega se moje telo zelo slabo odziva in hkrati blagoslov, ker reči dovolj jasno vidim. Meni to čutilo služi. Razvijte si to

čutilo, da ga bodo vsaj vaši otroci in vaših otrok otroci spet znali na polno uporabljati. Vi ste jim vzor. Zato morate preseči strah in znati ločiti razum od intuicije. To pa se naredi s treningom. Vzemite si čas za to. Sploh si vzemite nazaj čas. Ukradli so vam ga. Mimogrede, ste opazili, da ste časovni berači? Ne samo finančni, še mnogo mnogo mnogo bolj ste časovni berači. Vzemite si ga. Vaš je. Ne njihov. Vaš. Čas namreč. Podarjate ga v namene kapitala. Nisem prepričana, da to na dolgi rok deluje dobro na za-znave. Nič časa namreč. Norenje čez čas – vam to služi?

Poslušajte te glaske, pa zvečer prekontrolirajte, kaj je glasek imel prav. Vam je v trgovini šepnil, da kupite jajca, pa jih niste kupili? Vam je šepnil, da vzemite na morje s seboj slušalke za mobi petkrat tisti dan, pa niste premaknili riti in jih takoj isti hip dali v potovalko? Vam je notranji glasek rekel, da tej osebi ni varno zaupati, pa ste preslišali notranji občutek in nasledli fasadi na obrazu? Vam je notranji glasek prišepnil, da je danes treba počivati, pa ste pretiravali in zdaj ležite z bolečinami? Vam je notranji glas prinesel na misel iz čistega miru neko osebo in vas je potem ta oseba poklicala – veste, ta oseba je mislila na vas, vi pa tega niste niti zaznali, čeprav ste to imeli ves čas v etru. In tako naprej in tako naprej ... poslušajte se. Ornk. Fejst ornk. To je prvi trening. Vsak dan se spomnite, kje ste glasek ubogali in kje ne. In kaj je bilo res in kaj ne. Sčasoma boste videli, da strahovi in razum in čustva čisto drugače vibrirajo kot prava intuicija in jih boste sposobni spoznati. Danes to čutilo ni toliko trenirano, da veste kaj je kaj. Ampak enako kot znate trenirati igranje na kitaro ali trenirati, da slišite tone točno, da ste pozorni na vsako pikico slike pri slikanju, zmorete razviti tudi to. Eni bolj, drugi manj, seveda. Jaz s fizičnimi očmi nikdar ne bom dobro videla. Enostavno mi je svet pregrd, hehe, nočem ga niti gledati. Morda nekateri od vas ne boste želeli čutiti. Nekateri pa boste to čutilo razvili. Trening je to. Začnite se poslušati.

- 12 -

Informacijsko polje

V prejšnjem delu sem pisala o čutilu za zaznavanje energije, misli. Nadaljujem torej od tam. Veste, če imate vi izredno hitro pretočno rdečo čakro, skozi vas mnogo mnogo težje gledam kot skozi nekoga, ki je bolj doma v zgornjih čakrah ali nima te prilagojenosti na Zemljo tako hude. To je tako, kot kamen težje razbiješ kot jajce. Če je prilagojenost na tale trd eter prehuda, je skozi vas težko hoditi.

Eni ste čisto svetlo rdeči. Ne komunistično rdeči, hehe, ne ne, sevate rdeče, tako strašno ste prilagojeni Zemlji, da ne spustite poleg. Ljudje smo se namreč, preden smo prišli na Zemljo, odločili, kako bomo poskušali živeti, da bomo lažje preživeli. Eni so si izbrali ateizem, ker je tako zanje lažje preživeti ta trd eter, imenovan Zemlja. Eni so si izbrali vero, ker je zanje pa tako lažje preživeti ta trd eter. Oboje je popolnoma v redu. Važno, da njim to služi. Enako so se eni naučili se totalno prilagoditi Zemlji in sprejeti njene vrednote in zahteve in poskusiti totalno odigrati to igro, integrirani v ta svet. Sprejeti vse in se prilagoditi. Za njih je to rešitev, da se jim tu ne zmeša. Ljudje, ki pa so zelo »rdeči«, so močno prilagojeni, imajo vse pod kontrolo, organizirani so in znajo biti zelo učinkoviti. Nekateri od njih pa se znajo izmuzniti skozi sistem zelo elegantno. Njim standardna

tuzemeljska ostala čutila tako dobro služijo, da ne pogrešajo mojega čutila za tip, oz. zaznavo energije. Še več, zaprejo dostop do sebe, ker se tako zavarujejo pred vdorom onega sveta vanje. Za čas življenja se omejijo na Zemljo. Ok je tako. Njim služi še kako dobro. Vendar je skozi njih težje gledati. Skozi vsakega lahko gledam, tudi skozi njih, vendar je pri njih mnogo napornejše, za nekaj manj informacij, kot pri kom odprtem.

Omenila bi še to, kar sem že delno omenila. Vsi vi občasno zaznavate misli drugih ljudi. Ker vse, kar mislimo, je zgolj energija in informacija. In mi vsi na nezavednem nivoju hodimo v to informacijsko polje. Kako to izgleda? Najbolj tipičen primer je, ko se iz čistega miru, ko nekoga že dolgo niste ne videli ne slišali in ni del vašega življenja, začne ta človek pojavljati v vaših mislih. Bodite prepričani, da intenzivno razmišlja o vas. To tako deluje. Ne more vam nihče tega skriti, če ste vsaj malo intuitivni. Vi ste na nekaj sto kilometrov zaznali, da razmišlja o vas. Tukaj ni prostorskih mej.

Mrtvi in živi komunicirajo preko istega kanala, preko informacijskega polja. Oboji se javljajo po istem sistemu. Zato enako kot začutite človeka, ki na vas misli, začutite tudi mrtvega, ki na vas misli. Ni razlike. Če misli na vas, se vam bo pojavil v mislih. In obratno, če vi mislite na njega, bo prišel k vam. Mrtvi to počnejo. Na klic in na klik pridejo. Ni jih treba niti čakati. Takoj se prikažejo. Bolj so odzivni kot živi.

Kako se mrtvi javljajo in ali se jih je potrebno bati?

Ljudje se večinoma bojijo umrlih, ker onega sveta sploh ne poznajo. Nikdar ga niso raziskali. Svarijo te, kaj vse se ti lahko zgodi in kako je tam grozno. Verjemite mi, ni grozno. V mladih letih, ko nisem znala hoditi direktno v eter, sem izkusila te svetove. Ker sem precej pogumen človek po naravi, sem to kar prenašala. Pol mladosti sem preživela v »vicah«, v grdih svetovih, ker pač nisem znala ven pa not, gor pa dol – direkt v eter, ampak sem šla kamor sem pač slučajno šla. Včasih sem, včasih tja. V vicah se norca delajo, hodijo čez tebe, grdobije zganjajo, dejansko zna biti izredno

zoprna in včasih celo grozljiva energija, če se ne znaš braniti, saj so tam zasvojeni in netrežni ali pa strašno prestrašeni ali pa grdo misleči. In jaz kot otrok sem to kar prenašala. Mislim, da je ta vmesni svet vzrok, da večina ljudi ne raziskuje naprej. Če bi jaz tam nehala, danes ne bi vedela, kako čudovito je v drugih sferah. Veste, če si doživel toliko kot jaz, ti je popolnoma jasno, da ti niti duše iz vic, niti tiste najbolj tečne in zoprne, fizično ne morejo nič. Dejansko, razen tega, da te totalno ob živce spravljajo in tesnobo zbujajo, ti fizično ne morejo nič. Res, nič! Ne se jih bati. Mnogo, mnogo večji smo od tega. Energetsko in drugače.

Mnogo, mnogo več realnih zoprnih reči ti lahko naredi en živ človek, ki ti slabo hoče. Človek z zelo močno energijo in slabimi nameni ti lahko dejansko sproža fizične reči. Če se z nekom skregaš, pa ta človek melje in melje in melje grde reči o tebi, te ima stalno na fokusu rušilne energije, pa je hkrati zelo maščevalen, je popolnoma možno, da se vam bo začelo »dogajati«. Stresel se vam bo sladkor, razbili boste kozarec, spotaknili se boste in podobno. Vedeti morate, da je to znak, da vam ta človek spet, tako kot »duhci«, nič resnejšega ne more. Vas vedno varuje tako lastna energija, kot te varujejo angeli in duše prednikov, sorodne duše. Če vas ne bi, bi se vam kaj resnega zgodilo, dejansko bi imeli kako poškodbo. Tako pa se vam je samo stresel sladkor, padla skodelica. Rušilna energija je prišla do vas, vendar ne v vas, če me razumete. Od zunaj se je odbila. Nekaj zaradi vašega lastnega varovalnega mehanizma energetskega telesa, ki slabih energij že v osnovi ne sprejme. Nekaj pa tudi zato, ker vas duše kar naprej varujejo. Zahvalite se dušam, onemu svetu in vašemu avtonomnemu živčevju (beri energetskim centrom zaznave, ki jih imate), da so vas tako dobro varovali, namesto da se jezite, ker ste štorasti. Niste. Vse ima svoj vzrok. In iz tega istega razloga, ker imamo tako dober energetski obrambni mehanizem, tudi ne morete z mislimi direkt nekaj kreirati sami sebi ali drugim, kakor je modno zdaj govorit, da je vse v vas, da si skreirajte z vizualizacijo, da če boste mislili, da je nekaj že narejeno, da bo narejeno, hehe. Ne, to ne gre

na tak način, kot pripovedujejo. Gre malo drugače. Ampak o tem kasneje. Varuje vas tudi trd Zemljin eter.

Veste, kakšni načrtno slabo misleči ljudje vam lahko dejansko sprožajo še hujše napade. Lahko se vam znajde kamen pred avtom, skala, lahko se za las izognete nesreči, lahko vam celo razbija po stropu ali utripa luč ... V takih trenutkih bodite še posebej pozorni, da ste dovolj prizemljeni, da ne razmišljate neumnosti, ker mletje o tem človeku nazaj bo zadevo poslabšalo. Zahvalite se angelom varuhom in ostalim iz onega sveta in poskušajte delati na sebi energetsko, da se napolnite. To najbolj uniči slabe energije, ki letijo na vas. Vaša dobra volja, pozitivna energija in osredotočenost na pomembne reči v življenju. Zapomnite si, da vam preko takih reči v resnici v tem trdem etru Zemlje nihče nič ne more. Lahko vas zgolj straši in vam od zunaj nagaja. Znotraj vas ne more. Enostavno smo premočno zaščiteni od sebe, od zgoraj in od Zemljinega etra. Ko vam bo jasno, da ste večji od tega, vas te energije enostavno ne bodo dosegle.

Kaj pa duhci? Moram reči, da imam jaz izredno dobre izkušnje z dušami. Že zdavnaj ne hodim več v nižje svetove. Zato srečujem same prijazne. V praksi se tudi zelo malokdaj zgodi, da bi vam duše iz onega sveta slabo hotele. Večinoma je ravno obratno. Ugašajo luč, ker vas želijo opozoriti nase, da so tukaj in da pazijo na vas, ne pa da bi vas strašile. Premikajo slike, zelo zelo rade zaženejo kakšno muziko, da vas spomni nanje, puščajo pa seveda tudi milijon drugih znakov, o katerih smo že govorili. Vendar ne pozabite, njihov namen je več ali manj dober. Želijo vam povedati, da so tu za vas, ne pa obratno, vas strašiti. Veste, vse duše nimajo enakih sposobnosti premikati predmete. Ene se znajo igrati z elektriko, glasbo, lučmi, druge se raje igrajo z živalmi, jih usmerjajo. Ene pa najraje pridejo v sanje. Tudi ljudje smo različno dojemljivi za sanje. Jaz recimo se nikdar nobenih sanj prav dobro ne spomnim. Nekateri pa zrecitirajo celotne sanje še popoldne, ko so sanje že davno mimo. Očitno se takrat najbolj sprostijo in si

ta nočna potovanja po prostor-času daleč najbolj zapomnijo ter dovolijo si takrat, da gredo v zelo različne svetove. Različni smo in tudi duše na onem svetu so različne. Nikoli pa se jih ne bojte. Večina duš je izredno dobrih, sodelovalnih in hočejo pomagati. Oni vedo, da je tu na Zemlji težko. Še kako dobro vedo, kako zelo zelo lažje je njim tam. Zato dejansko hočejo, z vsem srcem si želijo vam pomagati. Vzemite znake duše kot blagoslov. Ker to dejansko je.

- 13 -

O kreiranju

Mami Meti me je učila: »Ljubezen ne sme biti pogojna. Ljubi brezpogojno.«

Khm, Meti, moja zlata draga mami, kako si ti to mislila, brezpogojno? To bi sicer bilo prekrasno, samo to na tem svetu ne obstaja. Bila sem zmedena ob tem čisto iluzornem pričakovanju, da bi to na tem svetu kdo zmogel. Vendar ljubeča.

Veste, Zemlja niso nebesa in nebesa niso Zemlja. Zemlja ni brezpogojna ljubezen, je zelo trd eter, ki je daleč, daleč od brezpogojne ljubezni. Zato smo v prejšnjih poglavjih ugotovili, da duše iz onega sveta ne zmorejo napraviti kakšne posebne škode, niti z mislimi ne moreš nekoga poškodovati, niti si ne vem kaj skreirati. No, lahko si, samo ne na tak način, da bi lepo ali grdo mislil. Ugotovili smo tudi, da se da upravljati z energijami in informacijami. Da se tudi kakšne reči premikati, vendar ni tako enostavno. Kot mi težko hodimo na oni svet in se srečujemo z dušami iz onega sveta v informacijskem polju, velja tudi za duše na onem svetu enako. Nikdar ne bodo tako zgoščena energija, kot smo mi tu dol, in zato se tudi one srečujejo z nami v vmesnem informacijskem polju. Težko bi te duše dejansko vsakodnevno sekale drva, če se malo pohecam.

To seveda ne pomeni, da nimajo na nas vpliva. Imajo. Pomagajo nam lahko z informacijami. Z usmerjanjem. To je tako, kot pri tisti igrici, ko ima en zavezane oči, drugi, ki gleda, ga pa vodi po prostoru. Je lažje, kajne, če te en vodi, kot če sam tipaš, kje si?! Na tak način nas duše iz onega sveta lahko vodijo, samo poslušati jih moramo. Na tak način si lahko »skreiramo« vse sorte.

Ne ravno skreiramo, ane, saj ste razumeli? Pridemo do ideje, podatka s pomočjo duš na onem svetu, s pomočjo informacijskega polja. Pove nam, v katero smer naj migamo. Jaz nikoli, ko pišem te zapise, nimam nič splanirano. Pride kot pride. Sproti mi namigne veselje. Vesolje daje informacije. Če veselje poslušáš, če se povežeš z informacijami, če si odprt za drobne glaske in namige okolice, do cilja ni težko priti, kadar se odločiš. Ideja iz vesolja namreč sproži misel, razmišljanje, če bi to bilo zate ok, to sproži razmišljanje, kako naj do tega cilja prideš, in to spet sproži dejanja na tem svetu, ki te privedejo do cilja. Na tak način pa si, s pomočjo vesolja, »skreiraš«.

Torej pogledaš, kaj bi rad, kaj te moti, poslušáš vesolje, kaj ti namiguje in to tudi melješ naprej v glavi. Čim začneš mleti v glavi, kakšne bi bile možne rešitve, spet nehote vstopaš v informacijsko polje, ki ti spet namigne naprej, nove opcije, in slej ko prej prideš do rešitve. Upam, da sem dovolj razumljivo napisala. Na tak način kreiramo, ne pa da si zamislimo, da je vse že rešeno, to ne gre tako, hehe, gre bolj po stopničkah, postopoma. In s pomočjo informacij. Še vedno pa moramo biti aktivni, precej aktivni. Vesolje se odziva na akcijo. Bolj kot ste aktivni, več se vam dogaja. V plus in minus. Bolj kot ste aktivni, bolj napredujete.

Moram vam pa povedati, da nihče ne more svojega življenja odvegetirati. Ga veselje pokliče k sebi, če ne izpolni naloge. Primer: Imaš očeta pijanca, navajen si na pijačo in si izbereš moža pijanca. Če se ne boš postavil zase in boš ti stoično trpel, prenašal udarce, žalitve in zapravljanje denarja in nič naredil, te bo Bog najprej, če ne boš napravil sam nič, opozoril s

kako boleznijo. Če še vedno ne boš ničesar spremenil in še naprej prenašal »batine« take in drugačne, bo poskrbel zate Bog. Če bo tvojega trpljenja preveč in ti ne boš zase dolgoročno naredil kar bi moral zase narediti, te bo vzel k sebi. Prevelikega trpljenja Bog ne pusti. Mi imamo določeno misijo na tem svetu. Rešiti moramo to, kar smo prišli na svet rešit. Če se delamo, da je vse ok, čeprav ni vse ok, pa samo čakamo, da se bo kar nekaj čudežnega zgodilo in svet bo lep ... tega Bog ne gleda v nedogled. Trudite se z zadevami, ki bi jih morali rešiti, ne jih ignorirati. Prišli ste na svet napraviti svet boljši.

Če smo spet pri pijanskem možu. Če ste ga v prvem življenju srečali in je samo pil in grdo govoril ... če tega ne boste rešili, bo v naslednjem življenju pil, grdo govoril in vam vse zapravljal. V naslednjem vas bo včasih udaril, v zadnjem pa ubil. Reči se stopnjujejo, dokler jih dovolite. Bog vas vzame k sebi, če reči ne rešujete. Če se neprestano vrtite v krogu pa nič ne naredite ... dolgoročno to ne deluje, če me razumete.

Enako je s človeško »karmo«, življenjsko misijo. Če ne razumemo ene lekcije, pride težja in težja, dokler ne treščimo ob tla in imamo dovolj, pa se vendarle postavimo zase. Bog to od nas hoče. Na vseh področjih. Želi, da smo ljubezen in prijaznost in da ne toleriramo nasilja, oholosti, rivalstva in grebatorstva ter nesodelovalnosti. Bog hoče, da najdemo svojo pravo naravo. Ne da jo zgubimo. Čas je, da delujemo, kajne?! Zašli smo kot civilizacija, kajne? Ljubezen, brezpogojna ljubezen ni tako slaba. Moja mami Meti je imela prav.

- 14 -

Polresnice

Danes sem razmišljala, kako zelo škodljive so polresnice, ki se nam jih kar naprej servira na vsakem koraku. In te mode zavajanja in usmerjanja v napačno smer naredijo toliko škode, da mi gre ob tem na jok.

Veste, samo moja trmasta narava, ki ni hotela zavreči »duhcev«, ki jih je videla, ko jih nihče drug ni videl, pa čeprav so bili tolikokrat v moji mladosti še kako nadležni, v povezavi s starši, ki so bili zelo demokratični in so spodbujali lastno mišljenje in niso nič dali na mnenje množic, je ohranilo mojo zdravo kmečko pamet in vztrajanje na svojem stališču, čeprav včasih nihče tega tako ni videl.

Danes se vse reči, ki sem jih kadarkoli videla, potrjujejo. Celo napisala sem jih mnogokrat. Že če iz Facebooka objavim deset let stare spomine, so kot da bi jih danes lansirala zaradi aktualne situacije, hehe. Kaj šele vse ostalo, od šolstva, zdravstva ... vse se je z leti uresničilo.

Moji starši so bili trideset let pred svojim časom. V mojih mladi časih so vsi otroci slišali besede: »Kaj bo pa sosed rekel?« Ali: »Kaj si bodo pa o nas mislili!« Ali: »Ne delaj nam sramote!« Moji starši so, obratno, meni govorili: »Kaj te pa briga, kaj kdo o tebi misli! To v življenju ni pomembno.« Ali: »Napravi tako, da bo tvoja duša čista in boš srečna, to ni

sramotno, če stojiš za svojimi dobrimi nameni, ne glede na to, kaj ostali o tem menijo.« Ali: »Ljudje devetdeset odstotkov časa mislijo nase in jih v resnici sploh ne brigaš. No, eni ti pa privoščijo slabo, vendar zaradi svojih kompleksov. Naj ti ne bo to pomembno. Stoj za sabo in čistimi nameni.« Uf, resnično so bili pred svojim časom. Naučili so me, da moram stati sama za sabo. In da moram delovati iz čistih namenov. To celo življenje delam. Če človek dela tako, je pogosto zelo spoštovan, vendar zna biti včasih tudi zelo osamljen. Ne v smislu, da nima družbe, kje pa, ne mislim tega. Vedno je dovolj ljubezni okrog vsakega, ki zaupa vase in v veselje. Osamljen si v smislu, da večina ni zrela za dojeti neke resnice, za katerimi stojiš. Sčasoma ugotovijo, da si bil svetla luč in se ti priključijo. Ko je luči dovolj, vsi hodijo po svetlobi. Vendar moraš v vmesnem času ohraniti dovolj svoje lastne ljubezni in svoje lastne svetlobe, da te ne posrkajo množice. To se da, veste. Vsi imamo to sposobnost. Samo vzgajani ste bili od rojstva s strani družine in širše družbe, da je nimate. Imate jo, sledite svoji duši in čistim namenom, kažejo vam pot.

Ker če ne slediš množicam, te večina ne razume, kaj želiš povedati, o čem govoriš. Reklame naredijo svoje. Množične razlage nekih reči v medijih v večini zbuja občutek, da je to, kar govorijo, res. Pa je resnično vse res? So »pampers pleničke« res najboljše? Veste, Zemlja je trd eter in ne delujejo vsi iz dobrih namenov. Verjemite mi, da nekateri delujejo iz tako slabih, da niti nosu ne bi želela vtakniti v njihovo eterično polje. Izogibam se stiku z njihovimi vibracijami na tisoč kilometrov. Verjemite mi, da je večina ljudi do ekstremnega bogastva, ekstremne popularnosti, ekstremnih oglaševanj prišla po nezdravih poteh, ki jih jaz sama ne bi želela nikdar ubrati. Nikdar, za nobeno ceno. Zato se je o vseh zelo oglaševanih rečeh vedno treba vprašati, ali držijo ali ne. Začenši z zelo oglaševanim učenjem snovi v osnovni šoli, srednji šoli in celotnem izobraževalnem sistemu, s kompletno vso medicino in komplet vsem pravnim sistemom. Gospodarstvo je druga stran popolnoma istega kovanca. Brez prvih treh laži gospodarstvo

ne bi moglo delovati v smeri, da bolj kot si prilagojen bolezenskemu stanju družbe, več denarja imaš in obratno. Manj kot lahko greš čez trupla, večji revež si. Govorimo spet o finančnih in časovnih revščinah. Veste, eni kradejo denar, drugi spretno kradejo čas. Največji kriminalci pa intenzivno kradejo oboje, pa še popularni so, vsi jih častijo, hehe. V oblake kujejo. Zato smo kjer smo kot človeštvo.

Je to povezano z videnji? Je! Tako jasno, kot sem jaz videla polresnice ali prevare od malega, hmmm ... bilo je boleče. Verjamem, da ste kakšne od prevar videli tudi sami. Ni važno, ali ste čutili, da je za kakšno pesmijo kaj čudnega, ali vas kakšen od pevcev enostavno ni pritegnil, čeprav je imel skladbe najvišje na lestvici, ste čutili, da je zadaj nekaj napačnega, ali se vam je čudno zdelo, kakšna muzika se vrti celo desetletje, ali ste se čudili, zakaj levi v parlamentu ne delajo za leve in desni ne za desne, ali ste morda čutili na nezavedni ravni, da se življenje kakšnih igralcev ne ujema z vašo predstavo iz časopisov o njih, ali ste pa samo jasno čutili, da je nekaj narobe z neprestano zelo nasilno propagando različnih modernih trendov, morda vezanih na štiridesetih spolov, prehrano ali pa na to, da moraš misliti samo nase, poskrbeti samo zase in da ni važna skupnost, ali pa če gremo na farmacijo, zakaj za vsako vrsto migrene ponujajo samo analgetike in antidepresive. Nekaj ni štimalo, ane, da ne? Reklama je bila močna, neke ljudi so povzdigovali, razlagali so enosmerno, tako hudo močno razlagali in propagirali na vsakem koraku, tudi v filmih in celo obsojali vse ostalo, da so mnoge prepričali v neke skrajnosti. Mnogi so nasedli, verjamejo.

Tukaj je imela moja mami Meti spet prav in moj oče isto: »Vedno poslušaj svojo dušo, Barbara, ne glede na to, kaj pravijo drugi. Nikdar ne presliši, kaj govorijo, poslušaj, kaj rečejo, potem se pa čisto mirno odloči v skladu s svojo vestjo, pametjo in dušo. Imajo prav, kar pravijo, ali nimajo prav? Če imajo prav, jih poslušaj, če nimajo, delaj po svoje s celotno dušo.« Uf, dejansko sta bila pred časom. Oče s flegmatičnostjo in pragmatičnostjo, mama s čisto dušo in ljubeznijo in izredno visoko zavestjo, globokim ču-

tenjem in stanjem v stebru resnice, pravice, morale in etike. Računajte, da sem reči povezovala po treh kanalih, preko razuma, informacij iz družbe in informacij iz informacijskega polja-etra. To bi morali vsi, veste – pridobivati znanje (žal ne-šolsko), uporabljati intuicijo, kritično poslušati družbo. Vsi. Poskusite si aktivirati čim več čutil, plus razum. Izobrazba je pomembna. Ekstremno pomembna. Ne šolska, ne ne ne ne ne! Šolska naredi včasih več škode kot koristi. Izobražujte se prek vseh možnih kanalov. Vedno. Pomembno je za preživetje civilizacije. Vsak človek šteje.

Torej reklama in polresnice. Bom na mojem primeru razložila.

Zgoraj sem napisala, da sta me moja dva učila, da ni važno, kaj drugi rečejo. Dejansko ni. Vsak človek ima pravico misliti po svoje in delati po svoje. Rodili smo se svobodni in ostanemo lahko svobodni samo dokler si dopuščamo različnost. Ali potemtakem ni važno, ali te imajo radi ali ne? Na Zemlji dejansko to ni pomembno. Iz tega bi lahko sklepali, da je vseeno, če te nihče ne mara. In lahko bi sklepali, da ti nihče ne more škoditi, kajne? No, to bi bilo napačno sklepanje. Tukaj bi si naredili polresnico, ki se dejansko tudi hoče širiti. Izredno važno je, da imaš nekoga, ki te ima rad. In verjemite mi, če iskreno sledite svoji duši, če ste sami ljubeči in z dobrimi nameni, boste imeli ogromno ljudi okrog sebe, ki vas imajo radi. Ne samo radi, globoko iz dna duše vas bodo spoštovali. Veste, ne moreš imeti nekoga iskreno iz vse duše rad, če ga ne spoštuješ. To dvojje je povezano. Vendar se vam bo zgodilo še nekaj. Nekateri vas bodo sovražili. Ne marali. Podtikali reči, lagali o vas, vam nagajali, metali polena pod noge. Taki, ki nimajo dobrih namenov, ki imajo preveč težav sami s sabo, ki ne zaupajo svoji duši, ki ne zmorejo dovolj ljubezni. Človek, ki si zaupa in samega sebe spoštuje, ne zmora sovraštva in načrtnega uničevanja. Enostavno ne zmora. Kaj vam torej to pove? Da je vse, kar nas pripravi na napredek to, da sledimo svoji čisti duši. Takrat pritegnete k sebi veliko dobrega.

Tudi veliko slabega. Vendar je to edini način za napredek človeštva na tej Zemlji.

Vesolje vas vedno varuje pred grdimi napadi, četudi so naporni in zoprni, ampak vas vedno varuje. Ljubezen premaga vse. Veste, ljudje, ki stojijo za svojo lastno dušo in čistimi nameni, so mnogo bolj stabilni kot tisti, ki cincajo in se raje prilagajajo večini. Enostavno imajo trdnejše temelje. In ljudje to vedno čutijo, če imate trdne temelje. Ob vas se počutijo varneje in bolj sprejeti. Vaša lastna duša je torej najtrdnjši temelj, ki ga imate. Poslušajte jo, sledite ji. Ne poslušajte polresnic.

Polresnica je namreč tudi v zgoraj opisanem primeru: »Ni važno, če se ne povezuješ z drugimi, važno, da poskrbiš zase.« Ni res! Ne nasedajte polresnicam. Je zelo važno, da se povezuješ z drugimi. Je važno, da te nekdo ima rad. Hkrati ni važno, če te nimajo vsi radi. Vsi te niti ne morejo imeti radi. Eni imajo raje jagode, drugi raje breskve. Niti to ne pove nič o tebi, če ima kdo raje breskve kot jagode. Samo o njegovem okusu. Ljudje smo napravljeni za povezovanje. Enako kot so atomi narejeni, da se povezujejo v molekule. In to ne kar vsak atom z vsakim. Če atom nima ravno prav dovolj elektronov na zunanji lupini, dva atoma nista kompatibilna, ne moreta napraviti stabilne molekule, razpadla bo. Atomi se povežejo v molekulo samo s kompatibilnimi atomi, ne kar s katerimikoli. Enako je v resničnem življenju. Povezovati se moraš z ljudmi, ki so kompatibilni. Ni se ti treba z vsakim povezati. Če čutiš odboj namesto privlačnosti, to ni ok, pojdi proč. No, tega te ta polresnica ne uči. To, česar ti sploh ne pove, je, da prosti atomi, nepovezani, delajo štalo po telesu. Reče se jim prosti radikali. Tako kot prosti radikal uničuje, človek, ki je sam, ni ustvarjalen, ampak destruktiven. Propaganda nalašč osami, namesto da bi povezovala. Polresnice so nevarne. So kot računalniški virus. Sesuvajo vrednote. Funkcioniranje. Upočasnjujejo in zapeljejo na drugo pot, odprejo napačen dokument ali ga celo zradirajo.

Reklama uči v tem istem primeru tudi, da imej najraje sebe. Poskrbi zase, ne oziraj se na druge. Ljubezen do sebe ne pomeni, hodi čez trupla. Ne pomeni, ne brigaj se za druge. Obratno, tukaj spet trčimo v polresnico. Ker podzavestno čutite v etru, da je nekaj od tega res, zagrabite polresnico. Ja, poskrbeti moraš zase, vendar ne pozabi izpolniti celotno resnico, poskrbi zase v povezovanju s čisto dušo, ljubeznijo in v skrbi za vse ostale. Veste, če se želite kdaj povezati v molekulo in tvoriti čvrsto tkivo ali celo organ telesa, potem nikakor ni priporočljivo ostati prosti radikal. Nekdo bo spil C vitamin in prosti radikal bo šel papa, v večna lovišča. Osamljeno bo taval po vesolju sredi ničesar, če malo karikiram. Enega po enega bodo uničili, proste radikalčke, hehe. Povezujte se v močne, zdrave molekule. Pomembno je.

Polresnic, ki so računalniški virus Zemlje, je dandanašnji daleč, daleč, daleč največ. Rada bi vam pomagala spregledati, pa mislim, da bom na več poljih, kjer so vas tako zelo zelo preparirali z mislijo, da imajo prav, treščila ob skalo, ni še čas za to. Obljubim pa, da se enkrat lotim tudi tega. Ker čutim, da se bližamo neke vrste apokalipsi, slej ko prej boste morali izvedeti, da vas varajo bolj, kot ste si kadarkoli utegnili misliti. Karkoli že verjamete, zapomnite si samo to, da je osnovna stvar, zaradi katere ste prišli na Zemljo, delati ta svet boljši, lepši in bolj ljubezniv. Niste prišli tekmovat, veste, niti krast, niti lagat. Tekmujete lahko samo za napredek človeštva. Ne za lastno slavo ali oblast. Ste v tkivu imenovanem Zemlja. Še tako močen, uspešen prost radikal odpade. Povezovati se morate. Prišli ste širiti ljubezen, zavest in dobroto. To je v vas in za vas. Služi vaši duši. Poslušajte jo bolj kot kogarkoli od zunaj. Kogarkoli. Zapomnite si, več kot je nekdo plačan, bolj je verjetno, da vam posreduje polresnico. Razgrnite si zavese. Prišel bo dan, ko vam bo vse kristalno jasno. Vem, da bo prišel. Medtem pa se imejte radi. In ostanite zvesti dobroti in čisti duši znotraj vas. To je vse, kar šteje.

- 15 -

Življenje v nebesih

Ko sem bila majhna nisem razumela, kaj se mi dogaja. Enostavno nisem razumela. Takrat me je najbolj čudil en duhec (= duša), vsaj jaz sem to dušo videla v obliki »duhca«, v moji sobi, ki je kar ždel tam leta in leta na skoraj istem mestu in ni bil nič klepetav, pa tudi jaz ga nisem upala motiti. Samo da je dal mir, pa sem bila čisto srečna, saj nekateri duhci (duše) niso bili taki, so bili strašno nadležni in vsiljivi. Danes vem, da eni ostanejo v vicah, ker želijo mir in soočenje sami s sabo in predelati Zemljo sami s sabo, brez pomoči. Tem dušam ni nič hudega. Dejansko so relativno ok. Ždel je tale osamljeni duhec tam celo moje otroštvo. (opomba: Pod besedo duhec mislim na dušo nekoga umrlega.)

Morda je hecno to, da sama duša nima oblike človeka. Je skoraj kot duhec Kasper iz risanke. No, ne ravno tako, je kupček goste energije, ki je ena sama informacija, zato se včasih pohecam in jih imenujem namesto duša – duhec.

Tam ne jejo, ne pijejo, ne drogirajo se, ne seksajo, ni jim vroče, ne zebe jih, ne govorijo, premikajo se lahko na klik kamor želijo, komunicirajo na višji ravni preko telepatije, enako se premikajo. Zavzamejo lahko kakršnoli obliko. Npr. če želijo povedati kdo so, vidim silhueto tistega človeka. Nekdo mi bolj kaže nekaj, drug nekaj drugega. Izredno so srečni, zadovoljni, izpolnjeni in polni ljubezni. Tako vzhičeni in zadovoljni, da ne

potrebujejo tu-zemeljskih zadovoljitev. Srečni so in veliko lepega se jim dogaja.

Ta teden je umrl prijatelj moje prijateljice. Nisem ga poznala. Prikazal se mi je tako velik kot je bil in s tako postavo kot jo je imel, poudarjal je frizuro, da naj ga po tem opišem. Predvsem pa mi duše pokažejo kakšen imajo karakter. Glavni opis osebe je kakšen ima karakter. Mislim, duša sama se mi prikaže s karakterjem, ne z videzom. Videz vidim samo približno, kot bi očala snela. Ne vidim obraza. Megleno neke poteze. Karakter duše ostane isti. Samo teža Zemlje in ves balast, vse s čimer se je človek obdal, da je lažje preživel, odpade. Vsaj tistim, ki gredo gor. Če ostane duša v vicah, obdrži obloge, svoje zasvojenosti, vezave ali strahove.

Ko sem se učila upravljati s temi energijami, pa nisem več hodila v nižje, gršje sfere, sem vadila gledanje skozi ljudi. Gledanje aure. Čaker. Vedno pa so bili moji osnovni spremljevalci duhci, se pravi duše iz onega sveta. Oni so se radi pogovarjali in čutili so potrebo po komuniciranju s svojimi ljudmi. Takoj so se odzvali in zadovoljni so bili, če so našli mene, prevajalca za njihove najdražje domače. Vedno bolj čudno pa se mi je zdelo, kako lahko vem reči o ljudeh, ki jih ne bi smela vedeti. Če nisem direktno videla, so mi pa duše povedale. O, duše so bile izredno klepetave in neusahljiv vir informacij. Spoprijateljila sem se z njimi in uživala pri kanaliziranjih, »readingih«, prevajanju. Tudi vedno bolje sem prepoznavala njihov jezik.

Ker ne govorijo, me predstavljajo v svoje glave, da čutim kar čutijo, vidim kar vidijo, ali me peljejo po raznih krajih, dogodkih. Bilo je zanimivo, ker so mi postajali vedno bližje in vedno lažje sem se sporazumevala. Vedno bolj jasno mi je postajalo, da je to veliko večje, kot sem si kot otrok mislila. Ker mi ni bilo jasno, kako to deluje, sem šla brat duhovne knjige. Mislila sem, da mi bodo pojasnile kaj se mi dogaja.

Naletela sem na strašno čudne reči. Duhovne knjige niso pisale vedno vsega tako, kot sem jaz videla. V bistvu je tri četrt knjig pisalo samo en kup polresnic. Zgrožena sem bila.

Če se navežem na prejšnje poglavje in zapis o polresnicah. V nekem obdobju v devetdesetih ali še malo kasneje so strašno forsirali indigo otroke. Vijolična čakra mora biti vijolična, ravno prav velika ravno prav gosta in pretočna, plus povezana mora biti z močno odprto belo, ne preširoko ne premajhno in s sposobnostjo polniti se od zgoraj, če želiš dejansko gledati čez ljudi ali biti globoko intuitiven. Pa še ostale čakre morajo biti relativno pretočne, če hočeš to v življenju uporabljati kot je treba. Se pravi podobno kot rdeči, prizemljeni ljudje sevajo rdeče zaradi tako močne prizemljenosti, jaz v času kanaliziranja zanesljivo sevam belo ali vijolično.

Ampak ... Ta vijolična je daleč daleč daleč od neke indigo. Indigo barva sploh ni zdrava barva za vijolično čakro. Egoizem tolče v taki obliki, kot sem zgoraj napisala. V obliki tega, da moraš poskrbeti zase za vsako ceno. Takrat je propaganda tega, da je ok povoziti sočloveka, če poskrbiš zase, bila tako huda, da so želeli vsem povedati, da so oni nekaj več, ker imajo indigo čakre. Polresnica. Večina ljudi ima relativno v redu, vendar deloma zakrnelo vijolično čakro. Vsekakor pa človeštvo na splošno nima tako zanič vijolične čakre, kot ima problemov z oranžno. Niso je uspeli tako zatreti, kot so zatrli sodelovalnost, občutek varnosti v primarni družini in med ljudmi, odnos do seksa in kako so pri enih zatrli, pri drugih pa na napačen način spodbujali, strast do življenja. Še je velika možnost to svoje čutilo vzpostaviti nazaj. Videla sem ogromno ljudi in ogromno vijoličnih čaker. In zahvalim se Bogu, da niso imeli prav, da vam niso zmogli vsiliti indigo barve. Vsaj večinoma ne. Niti otrokom ne. Otroci imajo prečudovite vijolične čakre. Ohranite jim take!

Skratka, brala sem duhovne knjige nekaj let in vse kar sem od njih odnesla je, da se z njimi ne strinjam in da duhovnost ni tako razvita znanost, da bi preko nje uspela izvedeti, kaj se mi dogaja.

Poskusila sem s cerkvijo. Napaka. Do takrat nisem vedela, saj sem bila vzgojena ateistično, da sem za krščansko cerkev strogo prepovedana in da delam greh, če se ukvarjam s čimer se ukvarjam. H krščanstvu sem se

obrnila, ker se mi je kot otroku večkrat prikazoval Mojzes. Ok, krščanstvo me ne mara. Začela sem brat Koran. Nisem našla tega, kar sem iskala. Ok, sem si mislila, vzhodnjaške vere so bližje. Začela sem brat vse o budizmu in spet naletela na kup reči, s katerimi sem se delno strinjala, delno sem videla reči drugače. Moj bivši je hodil h Krišnam. Hodila sem z njim na srečanja. Mi bodo Vede pokazale resnico? Niso. Žal sem vse cerkve doživljala enako. Vse vere so učile enako, kot se mi je prikazovalo preko Mojzesa. Osnovne reči, ki so jih učili so bile čudovite. Vendar praksa cerkve te iste vere ni učila enako, kot sem jo jaz videla čez Mojzesa. Nekaj časa sem se še trudila, potem pa videla, da meni vera ne zmore pojasniti, kaj se mi dogaja, čeprav sem tukaj v resnici v vseh verah našla enake nauke in enake vrednote. Vse so učile čistost duše, ljubezen, radost, to, da moraš sprejeti napade nase, ker si večji od vsega kar te je doletelo. Vendar so recimo že pri teh napadih nase učili čisto drugače, kako jih je treba prestati. Kar sem včeraj pisala, da če slediš svoji duši, da te napadajo ... to ne pomeni, da se to preseže tako, da se vsemu ukloniš. Ravno obratno uči vera, da se moraš boriti za čisto ljubezen, za čistost svoje duše in vztrajati pri tem, da je to tvoja vrednota, ki je ne daš. Tudi Jezus je vztrajal pri svojih vrednotah in to za vsako ceno. Ljubezen je zmagala, kajne? Ni popustil.

Ne bom se zdaj spuščala v podrobnosti, ker niso bistvene. Bistveno je, da sem globoko veren človek, če se temu tako reče. Nisem samo verna, jaz vem, da oni svet obstaja, ne da samo verjamem, jaz vem, čutim, živim, doživljam, se povezujem. Ne morejo me prepričati v karkoli nasprotnega. Če nekdo ne vidi rumene barve, ga tudi ne morem prepričati, da obstaja in on mene ne, da ne obstaja, zato se v vero posameznika ne vtikam. Važno je, da njemu služi. In v končni fazi vsaka vera sama po sebi uči enako. Vrednote so enake – visoke, lepe vrednote. Le pot je druga. O vmešavanju kapitala in interesov in s tem povezanih dodatkov v svete knjige in razlag svetih knjig, pa ne bom razpravljala. Vera je eno, cerkev je drugo, upam da niste hudi, če tako zapišem.

- 16 -

O raziskovanju kaj se mi dogaja

Ko nisem našla nobenega pametnega odgovora na to, kaj se mi dogaja, zakaj lahko vidim reči čez eter, kako se lahko pogovarjam z mrtvimi, zakaj vidim čakre in auro in podobno, niti preko duhovnih knjig niti preko nobene od cerkva, sem se znašla v slepi ulici. Kdo bi mi povedal, kaj se dogaja?

Duše so še kar hodile, vedno več ljudem sem kanalizirala, vedno več reči se je izkazalo, da je res, vsakič znova me je šokiralo, kako da lahko kar hodim skozi prostor ali čas. Kaj se dogaja, zakaj se meni to dogaja, kakšen je smisel v tem, kar se dogaja? Vse to sem se spraševala. Sem namreč človek, ki mora razumeti in ki ga ogromno reči zanima.

Spraševala sem se, zakaj me cerkev zavrača kot nekoga grešnega, ker se pogovarjam z mrtvimi, čeprav sem najbrž mnogo bolj verna kot pol Zemljanov? Če imam ta dar, najbrž mi ga ni dal Bog z namenom, da naj ga zavržem in ne uporabljam. Videla sem ogromno ljudi, ki so se zjokali pri meni, pravzaprav se je zjokalo od ganjenosti in sreče petindevetdeset odstotkov ljudi, ki sem jim kanalizirala. Mnogi so dejansko začutili preko

mene svoje najdražje. Eni to opisujejo kot da se jim koža naježi. Drugi rečejo, da čutijo, kot da gre nekaj čez njih, eni začutijo kot da bi jih zmrazilo, vsak po svoje, vendar mnogi dejansko čutijo svoje najdražje. Eni mi celo rečejo, da sem naredila isto potezo, kot njihov najdražji, ki ga kanaliziram, ali da sem uporabila iste besede, ki mi jih je mrtvi položil na usta med kanaliziranjem. Točno vedo, da so v stiku z njimi. In ti mrtvi tudi povedo, kaj se bo zgodilo in to se uresniči.

Hočem reči, da mi ni bilo jasno, zakaj bi Bog meni to čutilo dal, če toliko dobrega s tem naredim, ljudje se povežejo ne le s svojci, ampak tudi spet verujejo v dobroto, verujejo bolj kot prej v Boga, povežejo se na drug način z onostranstvom, s koreninami, spoznajo, da so prišli širit ljubezen, ker svojci iz one strani to vedno potrjujejo. Zakaj cerkev to prepoveduje? Ni mi bilo jasno.

Začela sem razmišljati naprej. Mnogim ljudem se včasih dogaja isto, kot se je dogajalo meni kot otroku. Vidiijo duše in hodijo v napačne, nižje sfere. Ne raziskujejo naprej, ker jih je strah. Povedo svojcu. Svojec se ustraši, da se ti meša in reče: »Pomiriti se moraš. Živčen si, tesnoben, ker si preobremenjen. Pojdi k zdravniku. Nič ni sramotnega jemati antidepresive.«

Hmm ... dejansko ni nič sramotnega in kadar komu to pomaga, zakaj pa ne. Nekateri ljudje dejansko imajo težavo in so dejansko bolni in potrebujejo pomoč. Vendar ... zakaj vsem po vrsti dajati antidepresive, če hodijo v sfere in ne znajo z njimi upravljati? V končni fazi ti »duhci«, torej duše, nič ne morejo. Kdaj bo prišel čas, ko bomo ljudem, ki imajo močno intuicijo, pomagali bolje razviti intuicijo in znali ločiti bolezni od sprehajanj po sferah?

Kaj se torej dogaja v cerkvah in medicini, da nas odslovijo, ne da bi zadeve raziskovali? Kako to, da je vse na Zemlji tako malo razvito in raziskano, od šolstva, zdravstva, prava, pa v končni fazi tudi do vseh ostalih področij življenja in bivanja? Smo res na tako nizki stopnji raziskovanja svoje lastne duše in delovanja sveta, da raje poslušamo druge kot sebe? Jaz sem

vzela pač cerkev in medicino enako kot vse ostalo življenje. Vzamem od njih vse, kar je dobrega, srčnega, ljudem prijaznega, ljubečega, koristnega ..., kar v skladu z ljubeznijo in visoko zavestjo bivanja nudita. Marsikaj tako medicina kot cerkev nudita, marsičesa pa pač tudi ne. Ne zamerite mi torej, ker nisem nobene uradne vere. Krščena sem po želji moje stare mame, ki vsakodnevno skrbi zame, v vsakem primeru pa sem Božji otrok, kot smo mi vsi. In Bog, verjemite mi, je ljubezen, čistost in sreča. V nebesih se imajo lepo, so koristni in tudi »žurajo«, se smejiijo, veselijo in se imajo veliko lepše, kot se imamo tu dol. Tu smo na misiji. Težki, naporni misiji. Glejte, da se v skladu s tem vedete, hehe. Išcite koristnost, srečo, spravo, sodelovanje, prijaznost in dobroto. V obilju je premoremo, kadar ne skrbimo samo zase. Dejansko.

Odslovili so me torej duhovneži, kot sem malo nazaj pisala, ker nisem kimala njihovim, eni od drugega prepisanim tezam, ki jih niso niti sami živeli. Ravno tako nisem kimala polresnicam, ki sem jih želela obiti ali dopolniti. Ugotovila sem, da se me tisti, ki zadeve ne živijo, ampak jo samo predavajo, ustrašijo, saj so moje puzzle o delovanju sveta zložene in funkcionirajo, njihove pa ne. Zato se me želijo znebiti. Naletela sem na veliko precej nasilnih ljudi v teh duhovnih krogih. Nisem imela dobrih izkušenj. Še več, enako kot na vseh področjih življenja, so ljudi naučili polresnice in te polresnice se širijo kot požar, saj jih ljudje vzamejo »zdravo za gotovo«. Ne le v duhovnosti, učijo nas polresnice od vrtca do fakultete, v službi in družbi ... vse zato, ker mi ne raziskujemo in vzamemo vse kot resnico. Nam to koristi? Zapomnite si samo eno stvar: Vse, kar sprejemate vase, po kateremkoli kanalu v svojo zavest, se mora zložiti v puzzle, slika mora biti jasna, brez nekih vprašljivih lukenj v sliki in tudi funkcionirati mora v praksi, brez nekih lukenj, spet v praksi. Takrat veste, da gre za resnico. Sicer je polresnica ali laž.

Enkrat sem šla k neki učiteljici joge, ženska je imela močno energijo in je v bistvu v življenju delala dosti dobrega. Pustimo ob strani njen ego.

Ampak ni delala slabih reči, vsaj ne namensko. Nisem pa čutila, da bi jaz od nje lahko kaj pridobila. Pridobili pa so marsikateri, ki so rabilo tovrstno pomoč, kot jo je ona nudila. Šla sem tja, torej prvič na jogo, v neko zelo nadaljevalno skupino. Niso delali samo joge, ampak meditacije. Veste, jaz ne rabim ne meditacije, ne alkohola, niti drog, da pridem v one sfere. To naredim na klik. Enako, kot se vi spomnite svoje dnevne sobe, potujete v prostoru z dušo v svojo dnevno sobo, se jaz spomnim, potujem po času na klik v one sfere. In ko so oni meditirali tam na jogi, sem jaz na klik preklonila na one sfere in seveda videla ene desetkrat toliko kot drugi po xy letih meditacije. Ker smo morali vsak posebej razlagati, kaj vidimo, sem pač povedala iskreno, kar sem videla. Vaditeljica samo mene ni komentirala. Še več, bila je v takem šoku, da me tudi pozdravila več ni in je ignorirala mojo prisotnost, ter se obrnila proč od mene, ko sem šla. Bilo nas je manj kot deset prisotnih. Mene tja več ni bilo. Ne ker ni bilo fino, ker se mi ni dalo ukvarjati z njeno energijo, ki se je počutila ogroženo. Še enkrat povem, da je ženska naredila veliko dobrega marsikomu. Vendar me je minilo hoditi h nekomu, ki me dojema, kot da mu »hodim v zelje«, čeprav mu ne. Torej tudi tu nisem dobila ne odgovora, ne pomoči.

Če tule dam en vstavek vmes, nepovezan z zgodbo, pa vendar zelo pomemben, če želite biti pretočni: meditacija je odsotnost misli, pravijo. Je to vedno čisto res? Ko jaz grem v one sfere, nimam čisto nobene odsotnosti misli, ampak obratno, misli mi na milijonto potenco skoncentrirano delajo, kot bi reševala eno zagonetno uganko. Če bi mene preko meditacije kot take učili it v sfere v čas in prostor, bi potrebovala dlje časa, da se bi naučila priti tja. Ne rečem, da to ne deluje. Nekaterim to deluje. Dostikrat meditiram raje v kontekstu usmerjenih misli. Npr. čakre čistim. Jaz praznih misli ne znam imeti. Ni to za nas, hiperaktivne, »žive atome«. Atomi smo narajeni za delati, rotirati, povezovati se. Meditacija ti pomaga uravnovesiti živčen atom, da ni živčen, če po kmečko razložim. Potem pa lahko ne živ-

čen in ne pod strahom in brez tesnobe, dejansko zbrano poslušas sebe in hodiš v informacijsko polje po informacije. In tak lahko delaš isto kot jaz.

Nisem hotela reči, da je meditacija zanič ali da sem jaz kaj drugačna, hotela sem povedati, da do potovanja čez sfere lahko prideš na različne načine. Meditacija je samo en od načinov sproščanja strahu, tesnobe in čustev. Ker prestrašen, živčen in utrujen gledati čez ljudi, povezovati se, hoditi po prostor-času v sfere ne moreš. In očitno v tem kontekstu pomaga. Jaz pa se, kljub nerazumevanju z očetom, zahvaljujem za njegovo ultra mega specialno flegmatičnost, ki sem se je nalezla in se me vedno drži v najbolj odločilnih trenutkih ali če jo potrebujem. Odsotnost strahu, dvomov, prehudih čustev in stisk ter zaupanje v veselje ti prineseta uvide, globlje uvide kot katerakoli knjiga o znanosti.

No, ko mi nihče ni pomagal, sem se vrgla v znanost. Veste, biologijo in kemijo precej dobro obvladam že odkar mi ni bilo jasno, kako si me drznejo učiti, da ima atom ovojnico, pa da se sklene kot lego kocka v molekulo. To pač ni res. Polresnica spet. Kot tri četrte vsega, kar nas učijo. Ko sem ugotovila, da je atom samo iz električno nabitih ali nenabitih delcev in da moje telo drži skupaj samo privlačnost delcev, sem se malo bolj vrgla v uporabno kemijo. V biologijo in medicino sem se morala vreči na glavo, ker so mi posredno z napačnim zdravljenjem, zaradi neznanja, ubili mamo, v fiziko pa se nisem hotela, ker so mi jo tako zanič predstavljali v šoli, da mi ni bila prijetna. Vseeno sem se vrgla v poljudne razlage kvantne fizike in veste kaj ... tudi tam sem zložila čisto vse puzzle. Kvantna fizika je dala vse odgovore. Razlagali so jo pa enako kot cerkev razlaga svete knjige. Moje osebno mnenje tukaj je, da po svoje. Polresnice uničujejo svet in razumevanje. Če razložim kvantno fiziko z vidika mojih videnj, se vse zloži v puzzle. Nekje sem že napisala, da je to, kar delam, informacija in da se samo »usedem na elektron« in sem tam v delčku sekunde. Dobim informacijo in grem z njo nazaj dol. Kot telefon deluje to. Ali pa kot računalnik. V bistvu internet. In mi sami smo prav tako ena sama informacija. Zameg-

ljeno vidimo to, ker se dojemamo kot telo in se čutimo kot trdne. Če si jasno predstavljate, kako vaši elektroni držijo skupaj molekule zgolj zaradi privlačnosti in ustvarjajo iluzijo trdnega, pa koliko milijard atomov mora biti za zgraditi ena pljuča, npr., pa kako ta pljuča ne bi mogla funkcionirati kakor funkcionirajo, če ne bi imele informacije, kot prvo, v kaj se razvijajo in kot drugo, kako naj delujejo in kot tretje, da to avtomatsko delajo, khmmm, saj vam je malo bolj jasno, kajne, da je DNK samo sredstvo za doseganje povezovanja vaše energije z univerzalno informacijo? Ne bom veliko ta hip o biokemični fiziki, meni je pojasnila znanost prav tako veliko, kot duhovnost. Sem pa vse polinformacije spremenila v informacije.

Računalnik ima virus. Pol informacija je virus. Računalniški virus. In svet je poln teh virusov. Računalniških. Potrebujemo en dober zemeljski antivirusni program. Ostati moramo ljubezen in v kontaktu z resnico in pravico in predvsem povezujte se ljudje tudi sami z dušami iz onega sveta, pa z angeli, Bogom. Karkoli vam pomaga ohranjati čisto dušo, ljubezen in radost. Potrpežljivi moramo biti. Najbrž čutite, da se antivirusni zemeljski program nalaga. Čiščenje ni prijetno. Vse dokumente pregleda, pa počasi gre. Pogum in radost vam želim. In odsotnost strahu. Vse bo ok, obljubim.

- 17 - 18 -

O reinkarnaciji

Zelo težko mi bo o tem pisati, ne ker ne bi vedela, zelo jasno to vidim, ampak ker trčim v eno, v ljudi zasidrano dogmo o karmi, pa še bolj zato, ker trčim v eno še bolj zasidrano dogmo v okviru enega od vzhodnih nauk, kjer jasno vidim t.i. polresnice. Bom poskusila spet na preprost način razložiti kar na primerih, kako jaz to vidim. Moja slika se iz vseh zornih kotov zloži v jasno sliko in ustreza tako znanstveni kot logični, kakor tudi verski razlagi – če pri vseh teh videnjih predpostavljamo, da so uradne razlage polresnica, pa jih majčkeno modificiramo seveda.

Razmislite sami, kaj o mojem pogledu mislite. Ne silim vas pa v nič, kajne, upam, da razumete, da vam ne razlagam vaše vere ali videnj na svet, ampak svoja videnja.

Veste, ko sem bila mlada, sem malo raziskovala vsepovprek. Ker sem že hodila v prostor in čas, sem se malce hecala in kadar se mi je dalo, sem hodila še v prejšnja življenja. Seveda je najlažje to delati na sebi. Če vidim preteklost za nekoga za trideset let nazaj, zakaj ne bi videla še za tri tisoč, a ne? Če vidim svoje rojstvo, zakaj ne bi videla še prejšnjih življenj, sem si rekla. In sem šla v eter po podatke. Glavni podatki, bistveni podatki vedno visijo v etru, če se malo pesniško izrazim.

Hecno je bilo, da sem videla različna življenja. Videla sem večinoma preprosta življenja – očitno imam taka najraje. Videla sem se na različnih krajih in videla sem se enkrat kot žensko, drugič kot moškega. Te kraje, v katerih sem bila, sem prepoznala. Torej, vedela sem, ali sem v Grčiji ali Egiptu, ali sem med Inki v Ameriki ali med Švedi in tako naprej. In hecno, dlje kot sem šla nazaj, ne boste verjeli, lepše sem živela. Bolj kot smo šli po času proti današnjemu dnevu, slabše in težje se je živelo. Niti ti kraji in kulture, ki sem jih videla, niso bili čisto taki, kot jih prikazujejo. Šokirana sem bila nad življenjem Inkov in tudi Grkov. Medtem ko je bila Švedska mnogo bolj umirjena, kot sem si Vikinge predstavljala. Le moderna zgodovina, Francija leta 1900, je bila pa dejansko podobna predstavam iz knjig. Ampak najbolj čudno, bolj ko sem šla po času proti našim časom, slabše smo živeli, manj etike, morale, prijaznosti in sodelovanja je bilo, pa manj smo bili srečni. Skregano s tem, kar nam pripovedujejo, a ne, ko pravijo, da se človeštvo razvija. Ali se res dejansko, khmmm? Jaz tega res nisem tako videla.

Bolj ko sem šla nazaj v čas, manj smo se kregali, bolj smo bili sodelovalni, čutilo se je povezanost, ljubezen in prijaznost med ljudmi in vsega je bilo v izobilju. Dejansko. Bolj ko sem potovala po času proti danes, več je bilo nasilja, oholosti, prevzetnosti, rivalstva in manj smo imeli. V najstarejših življenjih ne čutim nobenega pomanjkanja. Ni mi bilo jasno, kako to. Je res Bog ustvaril raj na Zemlji, pa smo ga sami zapacali? Veljalo je za zasebna življenja ali za družbo kot celoto. Takrat itak ni bilo čisto zasebnega življenja, ker smo bili tako zelo povezani in še vedno smo znali to, kar jaz znam še danes. Čutili smo se in bili energetsko povezani. Komunicirali smo mnogo subtilneje. Nismo potrebovali toliko besed. Razumeli smo se pa bolje.

Če gledam najstarejša življenja, je res kar nekaj tisoč let nazaj, ne vidim nobenega neandertalca, ampak globoko povezane, hudo intuitivne in glo-

boko čuteče ter izjemno razumevajoče duše, ki sodelujejo, da lažje in lepše živijo. Ni govora tam o boju za preživetje. Povezovanje za lepše življenje.

V vmesnih časih se reči pacajo, pacajo, pacajo, pacajo ... do danes, ko smo kjer smo. Kako se je to lahko zgodilo? Kaj je bil vzrok? Hmm, raziskujmo dalje.

Če gledam moja življenja ... včasih sem moški, včasih ženska. Tako kot mi vsi. Vedno srečujem duše, ki sem jih poznala iz prejšnjih življenj, plus kakšne nove. Vidim svoje karmično življenje. Kar se mi dogaja danes v tem življenju, vlečem iz življenja pred petsto leti iz Grčije. Nisem vedela, kakšna je bila takrat Grčija. Nisem geografski tip. Nisem vedela nič o Grčiji. Ogledala sem si jo preko videnj, hehe. Moje zadnje življenje je bilo okrog leta 1900—slednje ne v Grčiji in potem sem imela za nekaj časa dovolj, če me razumete. Ni tako romantično hoditi na Zemljo, da bi človek kar naprej hodil, če ravno ni treba, hahaha. O tem kasneje.

Bom vmes napisala tisto o karmi, česar vas niso učili. V knjigah sem brala kot mlada, pa razlagali so tako, da če nekaj slabega narediš, ti karma to vrne kot bumerang. Da če si slab do nekoga v tem življenju, npr. da ga tepeš, se boš drugič rodil v drugem življenju in bo on slab do tebe, te bo on tepel. Da bo karma poskrbela za vse, ti samo čakaj in ne delaj nič in boš dober ter ne delaj slabo. Vse kar sem jaz videla iz mojih Videnj, temu oporeka oz. vidi samo na pol tako – tisti del, boš dober, ne delaj slabo, še kako velja. Lahko rečete, da nimam pojma, če ste vzhodnjaške vere, ampak jaz vam bom opisala moje izkušnje, vi pa se odločite, kaj verjamete sami.

Skratka, če gledam moja ženska življenja, se spomnim ljudi, ki so mi škodili. V naslednjem življenju so mi spet škodili še bolj. Tako zelo so mi škodili, da so mi otroke posledično ubili takrat, v nekem življenju v Grčiji. Še kar srečujem te ljudi. Vendar sem jim v tem življenju postavila mejo. Ne še tako kot je treba, vendar sem malo izboljšala zadevo. Nobena karma ni teh ljudi kaznovala, da se razumemo. Jaz sama sem rekla: Dovolj

je nasilja nad mano, v kakršnikoli obliki, tudi verbalni, ignorantski in podobni, dovolj kriminala, nesrčnosti in sprenevedanja, neodgovornosti in izgovarjanja.

Še huje je v mojih moških življenjih. Tam se najprej nisem spopadla s problemi, ampak sem se, očitno precej tipično moško, izogibala. Izogibanje problemom in včasih tudi nasilnežem me je pripeljalo skozi leta izogibanja do anksioznosti, v kasnejših življenjih sem se postavila zase, izboljšala kvaliteto življenja v tem oziru, vendar po drugi plati prišla do totalne apatičnosti do življenja, če sem dovolj kritična. Kot moški v zadnjem življenju nisem želela imet otrok, ker je svet tako krut. Hmmm, je to cilj življenja, da skozi leta in leta postaneš vedno bolj naveličan življenja?

Mi je moja strategija izogibanja, slalomiranja: »Najprej strategija, da bo ja vse dobro in nihče jezen name in bodo o meni mislili dobro.« kasneje pa: »Če se postaviš zase, te nihče ne razume, živi sam, pa boš imel mir.« pomagala rasti kot človek ali biti srečna? Khmm, če gledam svoja moška življenja, ne. Nisem ponosna nase. Zakaj imam malenkost drugačen karakter kot moški, nimam pojma. Ne me vprašat, ker ne vem. Vidim pa to tudi pri drugih ljudeh. Morda moramo izkusiti vse vidike naše osebnosti in duše, da enkrat pride do izraza ena, drugič druga, da potem zgoraj na nebu lažje primerjamo in se odločimo, kaj bomo naslednjič spremenili, katera plat duše bo bolj prišla na plano in katera ne. Eni veliko delajo na sebi, veste. Zelo veliko. Takim se stalno dogaja, stalno je polno joka in smeha, nekateri so stalno bolni, nekateri imajo kup katastrof za sabo ali kup neuspešnih zgodb ali družinske čudne zadeve ... ampak verjemite mi, več kot se vam dogaja, več delate na sebi. Ljudje, ki se jim nič ne dogaja, ne izpolnjujejo svoje misije. Vi ste na misiji. Spremeniti morate svoje reakcije na neke določene reči. Postati morate pretočni, srčni, zavestni, ljubeči ter strogo zavračati kriminal, neetičnost, nemoralnost in s tem ostati čista duša. Če sledite temu, ne morete zgrešiti.

En primer kako deluje karma:

Mislim, da sem celo tukaj enkrat že pisala, kako sem videla življenja nekaterih ljudi. V prvem skupnem življenju je moški pil, ženo je rad imel, vendar je bil dostikrat verbalno nasilen in zapravljal je denar. V naslednjem življenju ga je srečala, prepoznala je sorodno dušo, spet se je zaljubila, poročila sta se, tokrat jo je tepel kadar je pil, zapravljal mnogo več, redko se je spravljal na otroke. V naslednjem življenju ga je spet prepoznala in on tudi njo. Duše se na nezavedni ravni zavedajo, da imajo skupno preteklost. Tokrat jo je tepel tako močno, da je včasih morala v bolnico, tepel je tudi otroke. Zapravljal je vse, morala se je skrivati. Vendar jo je zagrabilo, da bi odšla. Želela se je ločiti. Zbrala je ves pogum, vendar so ji starši rekli, da ne, cerkev je rekla, da ne, da si ga je izbrala in naj z njim ostane, da Bog ne dovoli ločitve. Ostala je. Zbolela je. Premlada je umrla. Bog enostavno ni dovolil toliko trpljenja. Ga je pa v naslednjem življenju znova srečala. Bilo je še huje. Ni si upala iti od njega, na nezavedni ravni ni razčistila, da je vredna nenasilja. Ubil jo je mož, precej mlado. Bog ni hotel, da še eno življenje trpi. Ni se naučila lekcije. Padla je na izpitu. Bo zdaj še prišla nazaj? Bo ja. Dokler ji ne bo jasno. Morda se mu bo celo rodila kot njegov otrok. Vse se stopnjuje tako dolgo, dokler ne rečeš dovolj. Tako enostavno je to narejeno, pa vendarle tako težko v praksi napraviti.

Je kriv zdaj on ali ona, se je zdaj za vprašati? Zakaj obsojate Boga, da ne pomaga? Bog nam je dal svobodno izbiro. Karma ne pomeni, da kdo koga kaznuje. Ampak da nas hoče karma prisiliti biti srčen, pošten, zavesten in ne pristajati na kriminal! Ja, tudi to. Nastaviti drugo lice ne pomeni pristajati na kriminal. Ravno obratno, nastaviti drugo lice pomeni stati za tistim, kar je vaša resnica, stoično ne reagirati na kriminal, pomeni ne pristajati na kriminal. Nekdo vas je zaradi vašega ne pristajanja na kriminal, nasilje, udaril. Nastavite drugo lice, še naprej ne pristajajte na kriminal ali prisilo, nasilje. Ni treba biti zato nasilen. Samo ne pristajajte na to. Ker to, da te

nekdo izkorišča in tepe, je kriminal. Bog ti ne bo tega sam odvzel. Vedno težje in težje preizkušnje ti bo postavljale, dokler ne boš rekel ne, dovolj imam. Veste, mejo, kje rečemo ne, imamo pa zelo različno postavljeno. Eni jo imajo zelo, zelo visoko. Eni je pa nimajo. Eni pa sami izkoriščajo druge. V stebru stati pomeni stati v stebru resnice in pravice, morale in etike. Ne levo, ne desno. Na sredini.

Identično se dogaja tekom zasebnih življenj. Življenje te opozarja, veste. Ves čas. Samo poslušate se ne, kje so vaša čisto, prijazno in ljubečo dušo povozili. Ste v službi čedalje več in več delali, za čedalje manj denarja in za čedalje slabše in slabše odnose, pa ste kar vztrajali? Bog vam je hotel najprej pomagat tako, da vam je dal opcijo to jasno videti s čutili, čustvi, razumom in tudi z intuicijo. Če se niste poslušali in se niste postavili zase, ali ste se celo delali, da je vse ok, ste se čedalje slabše počutili. Začel vas je boleti želodec ali ste se počutili tesnobne, jezne ali jokave. Nedelja popoldne ni bila vaš dan. Niste se veselili službe. Če ste še kar vztrajali v taki službi, so tam še bolj pritiskali na vas, metali so vam polena pod noge in ni bilo prijetno. Bog vam je kazal, da ni pametno vztrajati, pa ste vendarle še kar čakali. Morda ste v tem trenutku, ko je to trajalo leta in leta (Bog nam namreč daje čas, da odreagiramo, dolgo časa ne ukrepa nič takoj), bili pod tako hudim mobingom, da ste pristali pri psihiatru ali pa vam je začelo fizično udarjati na kak organ na telesu. Če ste še kar hodili čez svojo lastno dušo, čez svojo lastno moralo, se delali, da je vse ok, ali zaradi strahu, tesnobe in občutka nemoči niste odreagirali, vam je začelo udarjati na telo. Vaša čista duša enostavno ni zmogla tako hudih grdobij in hinavščin ali pretiranih pritiskov, obremenitev prenašat leta in leta. Vse, kar se manifestira v duši, se nazadnje tudi na telesu.

Če ste še kar nadaljevali z enakim prenašanjem nasilja, se je sigurno spet nekaj zgodilo tekom let trajanja takega stanja. Ali ste zboleli, ali so vas odpustili, ali ste postali popolnoma depresivni in tesnobni, ali pa ste jezna oseba. Posledično se vam je začelo podirati tudi na drugih področjih, saj

vaše telo ne funkcionira kot je treba. Ne le telo, celotna duša in celo vaše bitje ni v ravnovesju. Vse samo zato, ker ste prenašali nasilje in hinavščino in grdobije. Ker so vas od malega učili, da je to normalno prenašati. Je res normalno, moramo res vse potrpeti? O nasilju govorim, ne o normalnem sprejemanju različnosti in normalnem prilagajanju soljudem. Da ne bo kdo spet tole posplošil v kako polresnico. Nasilja, hinavščine, kriminala ne smemo prenašati. Zaradi tega, ker to počnemo, smo tam kjer smo.

Če prehudo trpimo in ne izpolnimo svoje misije, se delamo, da nič ni, ali samo v krogih eno in isto ponavljamo, nas bo Bog vzel k sebi. Nismo naredili izpita. Ponovi vajo naslednjič. Se vam da ponavljati tako naporene vaje, hehe? Ne bi bilo boljše reči nasilju ne, takoj ko se pojavi? Hinavščini, sprenevedanju, oholosti, kriminalu? Sami smo krivi, veste, ne Bog. Bog nam kaže pot enako kot oče otroku. Tisti oče, ki mu je dal po pokajeni cigareti pri dvanajstih letih še celo škatlico za pokadit ... Eni bruhaajo, naslednji dan pa spet kadijo za vogalom. Mnogi se vedemo identično trapasto ... si rečemo, da ni druge opcije. Nas izgleda ne izučijo, ker smo prepričani, da je trpljenje smisel življenja. Tako nas učijo. Je res temu tako?

In tukaj še odgovor na vprašanje, ki mi ga je zastavila moja prijateljica Danijela, ali res plačujemo za svoje grehe? Zdaj vidite, kaj so naši grehi? Vsi grehi izvirajo iz ne poslušanja svoje srčnosti, visoke etike, morale in kulture, v povezavi s toleriranjem nasilja, kriminala in zamenjevanjem polresnic za resnico. Ne sprašujemo se več o ničemer. Samo gremo kot vlak po tirnicah, ki nam jih črtajo drugi. Sami sebi smo največja ovira. Posledično dejansko naredimo velik greh. Pohodimo srčnost in Bog tega ne mara. Zato nam poskuša pokazati, kako biti boljši, bolj srčni in kako širiti srčnost. Srčnost, visoka morala in etika se ne širita s toleriranjem nasilja do sebe, toleriranjem družbene oholosti, grabežljivosti, hinavščine, laganja in kriminala. Najbrž vam je ta hip to že malo bolj jasno, kajne, da vas tega, da to ni ok tolerirati, niso učili, in da je to greh? In tukaj seveda plačujemo za svoje grehe in za grehe staršev. Če je naš starš toleriral nasilje, laganje,

izkoriščanje ... ga navadno tudi mi, tako ali drugače. Podpiral je nesrčnost, nasilje, kriminal, podpirali smo jih mi, plačujemo pa na vsakodnevni bazi s trpljenjem, definitivno.

Tukaj vidim stvari identično, kot cerkve, le iz drugega zornega kota jih gledam, kot vam jih razlagajo, iz praktičnega.

In veste, popolnoma identično se nam dogaja na civilizacijski ravni. Popolnoma isto. Vsaka generacija pristaja na več in več kriminala, laganja, kraje, hinavščine in nemoralnosti. Če bomo pogrnili na celi črti, bomo morali ponovno v zelo bedne razmere na Zemljo, ne se slepiti, da bo Bog sam od sebe koga kaznoval ali da ga bo karma udarila. Bog tega kriminalca kvečjemu ne bo vzel v nebesa. Če pa bo ta kriminallec navadil še vas kvantati, tepsti, goljufati in krasti in hinaviti (ne pozabite, gor se berejo misli, ni opcije več goljufati), boste še vi čakali v vicah, medtem ko boste morali nazaj v tole zemeljsko zadevo razmišljati, kako ohraniti svojo čistost, srčnost in ljubezen, pa reči kriminalu, nasilju in hinavščini ter preračunljivosti ne.

Se spomnite Kristusa recimo? Je rekel kriminalu, hinavščini in neetičnosti, preračunljivosti, laganju ne ali ji ni rekel ne? Boste rekli, da krivo vero učim, ker ga razlagam po svoje, ampak jaz ga vidim kot najbolj svetel vzor ohranjanja srčnosti, kulture in visoke zavesti. Branil je to za vsako ceno. Ste mu sledili? Ste branili srčnost, poštenost, prijaznost in iskrenost ter ljubeznivost za vsako ceno? Ali pa, če ste sledili kateremukoli drugemu Bogu ali svetniku, preroku, ne vem, kako se kličejo, ker uradno nisem bila seznanjena z nobeno vero – sploh pa to nima veze, ker vsi učijo isto. Ampak res, isto. Vsi učijo visoke srčnosti in kulture, iskrenosti in sodelovanja ter ne pristajanja na nasilje in kriminal. So vam slednje, torej tole zadnje o nasilju in kriminalu, kje povedali ali so pozabili na ta del, hehe?

Polresnice so za moje pojme ključ do uspeha kriminala in za propadanje tega sveta. Bomo to obrnili in našli svoje čiste duše spet nazaj ter jim dali vso veljavo in zavest? Potrudimo se, splača se, obljubim!

- 19 -

O telesu in duši

Kako si duša izbere telo in kje je duša? Hmm, mi smo ena sama energija, preden pridemo na svet. Ti duhci so v bistvu duše, ampak če gledamo fizikalno-bio-kemično, so v bistvu en kupček energije, v obliki informacij, zbran na kupu.

Lahko bi vam to razložila na principu črnih lukenj, ki so lahko nič, vakuum, ali vse, tako gosta energija so, da vse posrkajo, ampak ker ne marate brati fizikalnih razlag, bom to razložila na principu pare, vode in ledu, ki vam je bližje. Npr. da si zamislite obláček na nebu, ki plava. To je naša duša. Ko pade dol na Zemljo, skozi proces kapljevin, dežja (maternica), nastane v mrzlem iz te pare led (človek), je res? Naša duša je enkrat »kot para« v bolj lahkotnem, razpršenem stanju, drugič pa v trdem etru, imenovanem Zemlja, se pravi v trdnem stanju – kot led. Ni mrzla, a ne, da ne bo kdo narobe razumel, samo tako zelo je zgoščena ta energija, da ustvarja trdne povezave. Lepše bi bilo razlagati prek črnih lukenj, ker so energetski centri, ampak bi se jezili name, zakaj vas utrujam s fiziko.

Duša sama zgradi telo, na osnovi »pol avtomatike«, se pravi zapisanega informacijskega sistema izgradnje svoje hiše za bivanje – telesa. Duša namreč že pride s podatki, kaj mora zgraditi v procesu, ko prehaja iz plinas-

tega v trdno stanje, če se malo pesniško izrazim. To je tisti čas nosečnosti, ko v »kapljičnem stanju«, ko smo še malo tukaj, malo tam, gradimo svojo hišo – telo.

Pol avtomatizem pravim zato, ker to, kako je narejeno srce, žile, tkiva, možgani, organi, živčevje ... to informacijo je telo že imelo v procesu zgoščanja svoje energije in graditve hiše – lahko mu rečemo DNK ali pa informacija s trdega diska. Mi ga samo poženemo, ta program pa v devetih mesecih naredi osnovni model, ki ga nadgrajuje in kasneje razgrajuje še celo življenje. Ta del poteka na polavtomatsko, zaradi programa, v katerega gremo na Zemlji. Zemlja namreč ima program. Ta program je podoben kot računalniški, izdelava telo s pomočjo tvoje energije in te, na »Zemljinem trdem disku« dane informacije.

Polavtomatski je pa tudi zato, ker je to, kako izgledaš, odvisno tudi od tvoje energije, tvojih čakr, tvojega razmišljanja, funkcioniranja in čustvovanja. Podoben si staršem, ker si dolgo v njihovem etru, stalno jih obletavaš, ves čas nosečnosti. Prevzameš njihove vzorce, navade, vrednote. Razvijaš se v njihovem »informacijskem etrskem sistemu«, čeprav si dejansko svoj računalniško-informacijski sistem.

Se pravi, na konkretnem primeru: težko verjetno, da boš imela močna bedra, pa da hkrati ne boš trdno stala na tleh, če temu tako rečem. Vendar je hkrati zelo možno, da se ti bo življenje zdelo v tem primeru na splošno naporno. Močna bedra namreč naredijo izrazito veliko rdečo čakro. Majhna rdeča čakra, hitro rotirajoča, ti nikdar ne bo dala velike zadnjice, bo pa ti dala lahkotnost v sprejemanju zemeljskih del in sistema ter pravil. Seveda vas prosim, da ne posplošujete, ker je vse odvisno še od rotacije, barve, gostote in tako naprej, zato se lahko zgodi, da kdo z malo čakro težko dojema svet, če je barva pretemna in se čakra zatika in obratno, ima z veliko čakro svet za lep, če drugi kriteriji ustrezajo. Želela sem le povedati, da vaš karakter, dojemanje sveta, način razmišljanja vaše duše vpliva na čakro kot energetski center in čakra zgradi obliko telesa.

Tako je z vsemi čakrami. Vsaka čakra deluje glede na vaše razmišljanje in vaš karakter. Glede na vaše lastno doživetje sveta je neka čakra velika ali majhna, gosta ali redka, rotira hitro ali počasi, je svetla ali temna in tako naprej. In glede na njeno rotacijo se oblikuje vaše telo. Zato se v puberteti telo spremeni, ker se zelo spremeni tudi vaše razmišljanje.

Vsa telesa, ki so zelo presuha ali zelo premočna, imajo lahko včasih neravnovesje v sebi. Presuha prehitro spuščajo energijo čez in se dolgo delajo, da je vse ok, čeprav ni, prehitro sprejmejo vse ali so hiperaktivna, ali pa so pretirano kritična in hitro ranjena, vendar se navadno rešujejo tako, da delujejo zaradi občutkov obveznosti ali za hobije. Prehitro spuščanje energije je včasih dobro, ker se človek zelo hitro zamoti z raznimi drugimi zadevami, obveznostmi ali hobiji, vendar dolgoročno ni nujno, da karmično izpolnijo nalogo, ki so si jo zadali, ko so prišli na svet. Je pa zanje tako lažje preživeti, tako so si izbrali. Seveda je vse odvisno od konkretnih čaker, ki so v tem pogledu prizadete. Ljudje, ki so naravno suhi, imajo itak karmično to v sebi, delati na sebi na tem področju in je zanje to v redu, da so suhi, obratno pa ljudje, ki na silo hujšajo, sami sebi naredijo mnogo več škode, kot naravno zelo suhi ljudje. Vam je zdaj jasno, zakaj je moda presušenih teles že petdeset let tako nasilna?

Ljudje, ki imajo precej preveč kilogramov, navadno čutijo veliko težo življenja, ki jih pritiska na tla. Ne glede na to, da velike čakre in posledično zgrajena velika telesa pomenijo določene vrste stabilnost, samozadostnost, se pri prevelikih čakrah slednje prepočasi in s preveliko težo vrtijo in energija ne gre čez kot bi morala. Enostavno se tam ustavlja. Ti ljudje so navadno precej samostojni, marsikdo je dal dosti skozi, vendar se počutijo osamljeni pri delu, delovanju in bolj čutijo težo življenja kot ostali, če ne ne bi čutili strašne potrebe po trdih temeljih, ter bi jedli manj. V bistvu marsikaterim od njih to predstavlja varnost.

Kadar gredo zadeve preko okvirjev, pa je človek bolezensko predebel, gre navadno za obrambni zid, čakra trpi. Tudi telo trpi. Ne pozabite, čak-

ra dela (se vrti, se oblikuje, se obarva) kot duša razmišlja in funkcionira. Čakra posledično oblikuje telo tako, kot človek razmišlja. Če bi rekli na hitro, na čakrah se vidi, kakšne sorte človek ste. In seveda posledično delno tudi na postavi.

Najbolj idealno je biti nekje na sredi. Če pa si že presuh/predebel, ker tako funkcioniraš že v osnovi, pa je važno, da si sorazmeren, lažje ti bo, ker si bolj pretočen.

Postavo se spreminja dejansko z razmišljanjem. Vendar je težko, npr. iz nekoga, ki je zelo čustven in izredno močno vezan na otroke, postati nekdo, ki mirno spušča brez vezav, če me razumete, če dam en tak klasičen primer. Ali obratno, nekdo svobodoljuben ne more postati kar malo posestniški. Enostavno sta ta dva človeka različna že v osnovi, zato tudi imata različne postave. Dokler je pretočnost v telesu zagotovljena, niti ni nič narobe. Vendar nobena skrajnost nikdar ni ok, to pa smo najbrž že ugotovili.

Kje je zdaj duša in kje telo? Duša je komplet energetsko-informacijski center telesa. Niso to samo srce ali samo možgani. To je komplet ves sistema čaker in vašega funkcioniranja.

Je torej srce duša? So možgani duša? Niso. Vi ste v telesu, pa niste telo. Telo ste oblikovali kot polžjo hišo, da lahko tukaj bivate. In enako ga vsak dan zapuščate, ko se česar koli »spomnite« ali v sanjah.

Program, kakšni boste, ste si naložili na svoj trdi disk že na onem svetu. Ne zavzamete torej kar neko telo, ampak ga zgradite.

Zakaj torej čutite včasih srce, včasih glavo? Ker čutite čakro, ki poganja slednji del telesa. Kadar vam je težko pri srcu, še kako dela srčna čakra. Normalno, da jo čutite. Kadar vam je izredno lepo pri srcu, spet dela srčna čakra, normalno, da jo čutite.

Kadar vas kdo prizadene, pa se ne postavite zase, se obdajate z občutki krivde ali ne zaupate sami sebi, seveda čutite želodec. Rumena čakra

se oglašaja, da delate z njo grdo, hoče, da boljše poskrbite zanjo, če se malo pohecam. V resnici pa čutite neravnovesje v rumeni čakri, ker vaša duša, tista čista duša zadaj za vsem balastom, s katerim ste se obdali, hoče rumeno spraviti v prave tire, vi pa jo s svojim nespametnim razmišljanjem, ustvarjanjem krivde, samoobtoževanjem ali mletjem o čemerkoli ustavljate.

Kar se tiče čaker, sem prebrala v mladosti in tudi kasneje reči, s katerimi se nisem strinjala. Polresnice spet. Mene je vse življenje bolelo grlo. Govorili so mi, da ga tlačim vase. V vseh knjigah je to pisalo. Ugotovila sem, da to ni to. Ko so ljudje k meni hodili z zelo temno modro čakro, sta bili dve opciji. Ali je človek tlačil vase ali pa, sploh če je bila barva čisto pretemna in prerotirana, no tam sem jasno videla, da človek kar naprej razlaga, razlaga, razlaga, pa ga nihče ne sliši. Oziroma je on imel občutek neslišnosti. Povezali so ga.

Enako je bilo z očmi. Rekli so, da me oči bolijo, pa so otečene, ker nočem videti. Narobe, čakra je prerotirana, kadar človek gleda realne, grde reči, pa jih težko gleda, ker so »manipulatorske, kriminalne ali pohlepne ali karkoli podobnega« in jih ne more spremeniti. Jaz sem jasno videla neke reči že pred tridesetimi in več leti. Te reči se danes v praksi dejansko dogajajo in jih že veliko ljudi jasno vidi. Meni že takrat niso bile všeč. Če imate vnete oči, je desetkrat več možnosti, da v resnici v življenju gledate neke grde reči, kot da nočete videti. Oz. če nočete videti, imate majhno, prerotirano čakra, če pa jasno vidite, pa vam to zelo ni všeč, imate pa navadno preveliko čakra. Lahko imate tudi zelo odprto in lepo čakra in ker jasno vidite, boste imeli vnetje na očeh, hehe. Ni to vedno povezano s preveliko ali premalo, presvetlo ali pretemno čakra, razumete, ampak samo z bivanjem na Zemlji.

Naj na tem mestu povem, da tisti, ki se zdravite z alternativo, tukaj pazite pri magnetih za samozdravljenje. Čudoviti so za spraviti čakra v večji

pogon. Lahko pa tudi škodijo, če imate čakra prerotirano. Če se boste poslušali, boste to ugotovili sami, kje vam pomaga in kje škodi. Poslušajte se.

Vidim, da imam še veliko za pisati. Morda o tem, kako gre duša z leti nazaj iz trdnega v plinasto stanje, če se malo pohecam. Je pa res, da naše telo začnemo počasi razgrajevati in se odzemljevati z leti. Normalno je to. Nič groznega ni. V bistvu je to nekaj veselega. Saj se pripravljamo za iti na lepše. No, ne še zdaj seveda, ampak dajmo si te reči dolgoročno narediti lepše in manj strašne. Veste, moderna doba je te reči tabuizirala. Dajmo jih razgrniti in se ob tem čisto fajn imeti.

Rada vas imam, drage moje čiste svetle duše! Ne pozabite, večji ste od vsega, kar se vam je zgodilo. Vse bo ok. Obljubim.

- 20 -

O smrti, da se je ne boste več bali

V prejšnjem poglavju smo govorili o telesu in duši. Ko se duša utelesi, je torej v trdnem agregatnem stanju, če se malo pohecam. Svoje čase sem brala vse sorte in fascinirala me je formula $E=MC^2$. Torej, energija je enaka masi, pomnoženi s svetlobno hitrostjo na kvadrat. V resnici si nikdar nisem mogla predstavljati, kako nekaj najhitrejšega, kot je svetloba, lahko kvadriraš?! Ampak ne bi zdaj komplicirala. Važno je, da razumete, da energija pod določenimi pogoji postane lahko tudi masa. Torej, če so naše duše kupček energije, postanemo lahko tudi materija.

Materija je samo zelo zgoščena energija. To je to. Nič trdega ni v nas. To energijo drži skupaj privlačnostna sila.

Razlagam vam to še enkrat, ker bi rada, da razumete, da gre tudi v obratnem vrstnem redu nazaj. Energija je težko, težko ves čas zgoščena. Ni to njena osnovna narava. Energija ni narejena za stalno biti tako zgoščena. Malo gre skupaj, malo narazen. Normalni pojavi so to.

Ko smo enkrat malo starejši, se začne obraten proces. Postajamo odsotni, ne spomnimo se besed – se spomnite, da v nebesih komunicirajo brez besed, niti jim pol malenkosti ni tako pomembnih, tole na starost je malo podobno. Pozabljamo, torej se ne sprehajamo tako pogosto po bližnjih časih, niti prostorih, ker smo utrujeni za sprehajati se po času in prostoru, tako zemeljskem kot spominskem – zaradi same teže zemeljskega etra. Pogosto smo kar malo odsotni in ne da se nam več toliko. Zgubljamo energijo, ne zmoremo več toliko, vse sorte nas boli – nič čudnega, naša energija telesa je zredčena, telo, ki smo ga zgradili, ne deluje več tako dobro, saj tale zemeljska energija trdega etra ne zdrži takih pritiskov, reči začnejo »razpadati«.

Problem je, da si mi to »razpadanje« čisto narobe predstavljamo. Narobe je, če si razpadanje predstavljate kot propadanje. To ni niti slučajno eno in isto. Energija se zgolj transformira iz trdnega v plinasto stanje, če karikiram za lažjo predstavo. Naša energija je še vedno čisto ista, kot je bila ob rojstvu, naša duša je ista. Le telo ne deluje več. Duša pa še vedno čudovito.

Se spomnim, ko sem imela petindvajset let, pa mi je oče rekel: »Veš, Barbara, imam petdeset let, ampak počutim se pa enako kot pri petindvajsetih.« Sem ga pogledala postrani in si mislila, bla, bla, bla, ne more biti res. Seveda je imel prav. Trdim še več, naše duše so enake, kot so prišle na Zemljo in enake bodo umrle. Celo če imamo prometno nesrečo in ne moremo več govoriti, ali izgleda kot da imamo prizadete možgane, so naše duše iste. Le zaprte v slab stroj, ki ne zmore več toliko, kot je zmogel prej, ker en del ne funkcionira. En del naše energije je preveč razredčen za zemeljski eter, da bi funkcioniral. Kar ne pomeni, da je propadel. Ne, ne, niti slučajno, samo na druge frekvence je prestavljen, v druge sfere, ker jih je Zemljin eter malo spravil v drugo obliko.

Torej razpadanje razumemo narobe. Telo ne deluje več tako dobro, zato se naša energija spet bolj vrača nazaj v kraje, ki jih pozna. Domov hodi. Veste, če kanaliziram nekoga, ki ima Alzheimerja, nimam pojma, ali je človek živ ali mrtev, ker vibrira, kot da je na onem svetu. Odsoten je, lahkotne energije ima. Zemlja ga ne veže več tako zelo. Razumete, da hodi človek na lepše s svojo energijo, dušo?

Enako narobe razumemo smrt kot nekaj žalostnega. Duše, ko pridejo gor, se v veliki večini veselijo, radostijo in so srečne. Hudo je za tiste, ki ostanejo. Za umrle pač večinsko ni nič hudega. Srečni so.

Tabuizirali pa smo tudi smrt. Včasih so smrt jemali kot del življenja. Danes je smrt nekaj groznega, o čemer se ne govori. Če nekdo umira, ga ne pustijo v miru umret, želijo, da se matra do zadnjih atomov in si prizadeva nadaljevati zemeljsko življenje do zadnjih moči. Večini ne dovolijo umreti.

Če bi sama umirala od kakšne hude bolezni, bi poskusila namesto oklepanja življenja v miru urediti kar je za urediti, da moji najdražji ne bi imeli težav, se v miru posloviti od vsakega posebej, kdor mi kaj pomeni. Ne bi se delala, da moram biti še tukaj. Ne bi zanikala resnosti položaja. Spoštovala bi odločitev veselja, da me vzame k sebi. Ne bi kontrirala Bogu. Bog ve zakaj nekoga vzame k sebi.

Moje izkušnje, zakaj je nekdo šel, so pa zelo različne.

Pri nekaterih je pač čas. So dovolj doživeli. Nekaj so naredili, nekaj ne. To je to. Bog je srečen in duša isto.

Nekateri so izpolnili svojo misijo, tisto, kar so si zadali. To je bilo to. Zadeva rešena. Bog je srečen, duša tudi.

Nekateri so ponavljali napako za napako in se niso nič naučili. Tega Bog noče gledati, vrtenja v krogu leta in leta. Pretiranega trpljenja Bog ne dopušča. Vzame te k sebi.

Nekateri so se vdali v usodo in niso v življenju dovolj naredili. Vegetirajo. Niti tega Bog ne mara preveč, če se to vleče leta in leta. Vzame te k sebi.

Nekateri so bili preveč nesrečni. Preveč bolečin leta in leta Bog ne dopušča. Vzame te k sebi.

Nekateri so se odločili še preden so prišli na svet, da bodo mladi umrli, da nočejo dolgo živeti. Bog jim ustreže kar se dogovorijo.

Nekateri se žrtvujejo za druge. Bog to dopušča.

Nekateri sami končajo svoje življenje, ker ne zmorejo. Bog tudi to dopušča, saj preveč bolečin ne dovoli. Čudno, kajne, tale zadnja trditev ni v skladu s tem, kar so vam pripovedovali, ampak meni duše pravijo tako in jaz jim popolnoma verjamem, saj je Bog ljubezen.

Najbrž sem kakšne vzroke pozabila naštet. Ampak vedite, smrti ne morete preprečiti. Če je namenjeno, je namenjeno. Niste vi tisti, ki odločate o energiji sočloveka, kdaj bo zapustila ta svet in se preoblikovala v svoje osnovno stanje, ki ga ljubi. Nimate vpliva na to, da nekdo odide. Nikar se ne krivite za karkoli.

Ne v primeru nesreče, bolezni, samomora, ničesar. Vi tega niste mogli preprečiti. Usoda je preveč močna reč. Bog deluje po svoje.

Zato se nikdar ne jezite na mrtve, zakaj so odšli ali se ne sprašujte, kaj bi vi morali napraviti, da ne bi odšli ... smrti enostavno niso vaša odgovornost. Niti niso nobena katastrofa. Ne rečem, da ni hudo za svojce, ki ostanejo sami. Zanje je hudo. Ni pa hudo za tistega, ki gre na oni svet. Njemu je fajn, verjemite mi, stokrat boljše kot vam.

Veselite se z njim in mu privoščite, da se ima lepo, zabavno in koristno. Umreti ni nič groznega. Grozno je kvečjemu živeti, če se malo pohecam. Zemlja je trd eter. Stara ljudstva so to vedela in te reči temu primerno jemala. Niso se bali smrti. Bali so se življenja. V resnici niso bili neumni, kajne.

Kaj se iz tega lahko naučimo?

- Da prehajanje iz enega energetskega stanja v drugega ni nič slabega ali strašljivega.
- Da je umrlim gor fajn.
- Da je brez smisla se bati česarkoli, ker Bog vas bo pustil tukaj in vas ne bo niti minute prekmalu vzel k sebi, če sledite svoji misiji, ki ste si jo zadali za na ta svet.
- Da v primeru, da misijo zgrešite, pa delate vse narobe, še vedno ne bo hud na vas, edino popravni izpit boste pa res imeli.

Torej nauk te zgodbe je, da se splača živeti na polno in slediti svoji čisti duši, biti ljubeč, moralen, etičen in ne pozabiti, da ne smete pristajati na nasilje in kriminal. Bog je točno tak in želi, da ste taki tudi vi. Če ste tukaj na tem svetu ali tam, vas ima neskončno rad. Dejansko. Ne bo dopustil, da svet postane kaj manj od tega, brez skrbi. Čaka vas, da se premikate v smeri svoje misije. Ve, da zmorete. Le pogumno.

- 21 -

Vsak ima svojo genialnost

Gledala sem danes mojstrovine moje prijateljice Hristine. Kako čudovite reči ustvarja! Dejansko je hudo dobra umetnica in neskončno občudujem njene vidne zaznave in to, kako iz teh vizualnih zaznav to prenese v roko, ki jo kar uboga, nariše, ustvari točno to, kar njena glava želi. Hkrati ima izrazito dober smisel za humor, ob njej ti nikdar ni dolgčas, ker reči predstavi na tako humoren način, da te enostavno takoj spravi v smeh. Ena prav posebna vrsta inteligence je, napraviti štos iz tako veliko reči. Preden sem šla, mi je spet stisnila v roke svoje izdelke, ker je enostavno preveč srčna, da nas ne bi vseh razvajala kadarkoli nas le more in pokazala, da nas ima rada.

V moji glavi ni nikakršnih točnih vizualnih zaznav. V bistvu so zelo slabe. Morda zato, ker imam visoko dioptrijo. Še manj moja roka uboga glavo. Bo kar držalo, kar pravijo za oboje ročne – sama namreč skoraj vse reči lahko delam z obema rokama – od žoge do likalnika, od škarij do tenisa, razen pišem in zobe si umivam samo z levo – da potem ne razviješ grafomotorike tako dobro. Imam pa tudi jaz svoje genialnosti, ki so razen tega, da vse ljudi rada razvajam, kot ste opazili, če me že dlje časa berete, malo drugačne od prijateljičinih.

Hči moje prijateljice Brune je čudovita ženska, z izredno dobrim socialnim čutom in toleranco, ter hkrati z zdravo pametjo in odprta za novo znanje in učenje. Zelo zdravo razumska in prijetna ženska. Vendar pravi sama zase, da je ona povsod povprečna. Hmmm, ne, ni! Zelo posebna je in zelo unikatna. Nihče ni povprečen povsod! Zapomnite si, vsi imamo svoje genialnosti. Nimamo samo šibkih področij, imamo tudi svoje genialnosti. Morda se pri nekaterih genialnosti ali šibkosti bolj vidijo, ne pozabite pa na to, da ne govorimo zgolj o matematičnih ali šolskih genialnostih.

En od nas ima ekstremno umetniško žilico, drug močno čutenje kot genialnost, moja mami je imela čustveno inteligenco. Nekdo od nas ima izjemno preživetveno sposobnost. Moja stara mama je imela kot genialnost dopuščanje svobode in flegmatičnost, moj star oče poštenost ter delavnost ... Genialnosti je več sort. Niso samo tri.

Preden smo prišli na svet smo se odločili, s čim se bomo ukvarjali in kaj bo naša genialnost. Genialnost nam je dana od Boga in jo imamo z namenom. Vsi mi. Namen je, da to genialnost, pa najsi bo karkoli ... širimo v svet. Genialnost imamo zato, da jo razdajamo svetu, da je svet lepši. Ne puščajte je nenegovane. Ponosni bodite nanjo in izmenjujte jo s svetom.

Morda vas je zmotila beseda razdajamo. Razdajanje se sliši, kot tako na široko dajanje, da je že stran metanje. Ni to stran metanje. Vedno ko razdajate svojo genialnost, je vaša duša srečna, ker je nekomu pomagala rasti, se razvijati ali biti srečnejši in boljši človek. In vse te reči delajo svet boljši, mar ne? Več srečnih ljudi, bolj razvitih, več veselja in manj je joka, kajne?

Ali smete za svojo genialnost računati, vas gotovo zanima? V vesolju gre vedno za izmenjavo energije, če me razumete. Kadar daješ svojo čisto, lepo in prijazno energijo, se pričakuje, da boš tudi nazaj prejel enako. Ne nujno v denarju. Nekdo drug ti vrne s svojo genialnostjo. Vendar ne smeš goljufati. Dobiti moraš enako, kot je vredno. Če postaneš pogolten, ohol, če goljufaš in jemlješ več, kot si dal, vesolje tega ne jemlje tebi v dobro, obratno, nabiraš si negativne zasvojenosti. Če si ti neke preveč vzameš,

ti vesolje vedno, brez izjeme vedno drugje vzame. Če računaš preveč, se preveč navežeš na materialne reči in imaš težave razmišljati lepo in ne zasvojeno – na dolgi rok si ustvarjaš težavo priti v nebesa. Čim računaš preveč, te zasvoji in potegne v dodatne kroge zemeljskih manipulativnih igrice. Veliko denarja je v praksi spet povezano z laganjem, manipulacijami, krajami, podrejanjem oblastnikom, odpovedovanjem svojemu lastnemu času, zato da dobiš denar in podobno. Dolgoročno začneš verjeti, da je treba poskrbeti samo zase in te odpelje nesodelovalnost in nesrčnost in neprijateljstvo in neljubezen do sočloveka, vendar vedno v slabe vibre do samega sebe. Skoraj vedno pa je pobiranje več denarja, kot si ga energetsko zaslužil, povezano tudi z izumetničenimi igricami vedenja, se pravi obnašanja in umetnih iger, šovov in seveda globokega prilagajanja bolezenski družbi. Ne poznam v bistvu nikogar, ki bi imel veliko denarja, pa bi bil resnično globoko v sebi srečen. Vsem nekaj hudo zelo manjka, kljub obilici denarja. Mislijo, da jih bo denar osrečil, a so v bistvu ne dovolj srečni na marsikaterih področjih. Poznam celo ljudi, ki zaradi preveč denarja in druženja v napačni, »visoki« (beri skorumpirani) družbi, igrajo enake igrice perverzije, kot jih je iz istih razlogov špilal menda že sam Kaligula v Rimu toliko let nazaj. Tega je med bogato družbo zelo verjetno mnogo več kot med srednjim slojem. Potegne torej mnogo reči za sabo. Z vidika vesolja se tega ne splača početi. Zabredli boste karmično in tudi srečni ne boste. Ne splača se.

Če obratno nič ne računate, kot pravim računanje ni vedno v denarju, je v neke sorte izmenjavi energij, tudi ni ok. Nesrečni boste. Cenili vas ne bodo, ker je šlo mimo njih brez izmenjave. Energetsko boste prazni, ker ni zamenjave. Energetska izmenjava mora biti dejansko ustrezna.

Poznam ljudi z ravno prav denarja, ki pa so dejansko relativno srečni. Zdaj upam, da razumete, da ne govorimo o sreči na finančnem področju, ampak na celotnem življenjskem področju. Ker denar in izmenjava ali kraja ali pomanjkanje potegneta celotno življenje in srečo za sabo. Kadarkoli

govorimo o pretočnosti, mora biti na vseh področjih. Kupčkanje energije kjerkoli vodi v slabo pretočnost in zelo zanič zadeve. Bolečino.

Torej cilj v življenju je odkriti svojo genialnost in jo deliti s svetom. Veste, več kot boste svojih genialnosti delili s svetom, več se vam bo dogajalo. Včasih boste prisiljeni najti svoje dodatne genialnosti in obratno, včasih boste prisiljeni se spopasti s svojimi strahovi in šibkostmi. Bolj in več kot se boste spopadali s svojimi šibkostmi s pomočjo genialnosti, lažje vam dolgoročno bo in dlje boste v življenju pririnjili. Mislim z vidika veselja pririnjili. Karmo zmanjšali. Bližje boste Bogu, nebesom in sreči.

Če vam dam spet en svoj, malo banalen ampak resničen primer. Sama sem imela tako hudo socialno fobijo na nekih področjih, da sem svoje dni doživljala tako ekstremno stisko ob tem, da bi klicala po telefonu tujca, ali se nekomu predstavila, z nekom tujim govorila, da sem včasih ob nedeľujočem internetu, pokvarjenem TV-ju, zamašenem WC-ju ... nekaj dni skupaj jokala, preden sem prišla za telefon, ki sem ga v obupu in joku spustila iz rok in čakala naslednji dan, ali bom zbrala pogum poklicati nekoga, da mi pride to reč, ki je za popraviti, tudi res popraviti. Včasih je trajalo tri tedne stisk, da sem vzela telefon v roke in dejansko z nekom govorila. Danes nimam več teh problemov. Odpravila sem jih s soočanjem. Ali mislite, da bi jaz lahko izbrala drugo pot v življenju? Čisto lahko bi si npr. izbrala moškega, ki bi skrbel zame in mi ničesar ne bi bilo treba takega delati, ali ostala pri starših v skupni hiši ali kaj podobnega, najmanj pa bi si dovolila ločiti se, ker bi se bala postaviti zase. Moja lastna odločitev je bila, da grem živeti sama v hišo, kajne?! Moja lastna odločitev, da se ločim. Vendar v tem primeru ne bi bilo ne stiske, ne soočanja, ki je bilo še kako boleče in mukotrpno. Sploh vam ne morem povedati, kakšne stiske so to bile. Nikomur jih ne privoščim. Danes se mi zdijo skoraj da bedarija. Ampak očitno ima vsak svojo karmo. Dala sem vam za primer zgolj zato, da vidite, da bolj kot se odločate biti aktivni, več boste imeli v svojem življenju joka in tudi več smeha. Z več rečmi kot se boste spopadli, dlje boste v življenju

prišli, kar se tiče odpravljanja problemov. Ljudje, ki se jim nič ne dogaja, tudi nikamor daleč ne pridejo. Ostajajo isti, kot so bili. Ni ne joka, ampak tudi ne toliko smeha. Ni toliko napredka. Ne rastejo toliko kot duše.

Morate vedeti, da se nekateri ljudje zavestno odločajo za bolj dolgotrajna življenja. Odločili so se, preden so prišli na ta svet, da bodo naredili malo in to je to. Veliko pa tokrat ne. Bodo pač naslednjič. Tudi to je ok, ne smemo obsojati. Hotela sem le razsvetliti, na kakšen način to funkcionira.

Ko prideš nazaj v nebesa, si vse to ogledaš, svoje življenje od daleč. Ko bi vi vedeli, kakšne vse zgodbe sem jaz videla, ko sem kanalizirala. Večini ljudi se stalno dogaja. Večina ljudi ima življenja, o katerih bi lahko pisali romane. Zanimive. Zato ne misliti, da se dogaja samo vam, pa da so ostali srečnejši. Tisti, ki so več rešili, pač več delajo na tem, tisti, ki niso, pač bodo v prihodnjem življenju. Ok je tako.

Najdite svojo genialnosti in jo širite svetu. Soočajte se s problemi in jih rešujte. Ostanite srčni in ljubeči in ne pristajajte na nasilje.

- 22 - 23 -

O povezovanju puzzle in kreiranju

V prejšnjem poglavju sem pisala o naših genialnostih. Želim si, da sem spodbudila v vas, da ste pobrskali po svojih genialnostih. Da ste se zavedeli, v čem ste čudovito močni in spretni, v čem ste lučka tega sveta in na kaj ste še posebej ponosni. Veste, tudi veselje se z vami tega veseli, vsakič, ko se na to spomnite in to uporabite. Še več, vsakič, ko to uporabite, vam da večji zagon in večjo energijo za pridobivanje še večje in večje spretnosti in večanja vaše genialnosti.

Na Zemlji vedno potrebujemo trening. Kaj mislite, da ste se naučili govoriti čez noč, hehe? Angleščine čez noč? Klavir igrati čez noč? Mislite, da sem se jaz jezika veselja, prepoznavanja in branja energij, prevajanja jezika onega sveta naučila čez noč, hehe? Ne, ne, za vse je treba trening. Več kot znate, lažje je pridobiti dodatno znanje, saj se puzzle, več kot jih je že položenih, lažje zlagajo naprej, kajne!

Torej, če bi rekla drugače, ko začnete uporabljati vaše genialnosti, vas veselje podpre. Ne da vas polni z novimi in novimi idejami, ampak vi podzavestno na tem področju, ki vas zanima, vstopate v polje informacij. To

informacijsko polje je seveda polje, ki ga v tem primeru delite z mnogimi ljudmi, ki v tem istem, nam skupnem vesoljnem informacijskem polju puščajo svoje ideje, odtise in predloge. Mi rečemo, da so ideje v »luftu«, ali kar zasvetila mi je ideja, ali rečemo, sredi noči se mi je utrnila zamisel. Hehe, mnogo bolj preprosto je. Vi ste ves čas brskali po informacijskem polju. Vsi to delamo pri rečeh, ki nas zanimajo.

Zato se na različnih koncih sveta različni ljudje naenkrat spomnijo podobnih reči. Vsi vstopamo v isto informacijsko polje. Ko je enkrat dovolj informacij, je tako kot pri tomboli, kar naenkrat imajo vsi zapolnjena polja, puzzle zložene. Zato je prav, da področje, kjer smo močni, naredimo še močnejše. Pripomoremo k skupnemu razvoju človeštva. Ne le na matematičnem, znanstvenem, ne ne ne, na vseh možnih področjih življenja in bivanja.

Enako je na področju vaših šibkosti. Vse šibkosti se premagujejo s soočanjem. In z raziskovanjem in delovanjem. Vse. In verjemite mi, veselje vedno poskrbi, da če vložite dovolj energije, da vam jo tudi povrne.

Na primer, če ste ženska, ki se boji živeti sama, vendar doživlja nasilje s strani partnerja, družine, kogarkoli. Če vložite dovolj energije v to, da postanete samostojna oseba, vas bo veselje nagradilo.

Kot prvo, če si boste sploh dovolili o tem razmišljati, vam bo veselje v trenutku, ko boste z vso resnostjo začeli proučevati možnosti, ali si to upate ali ne, pokazalo vse plus in minuse tega, da živite sami.

Kot drugo vas bo začelo preizkušati. Ker čim ste začeli razmišljati, ste avtomatično vstopili v polje informacij. Veste, v polju informacij so vse informacije, take, ki govorijo za plus in take, ki govorijo za minus. Če ste bili navajeni videti samo minuse, jih boste tudi sedaj našli. Če pa ste se na nekem nivoju odločili to raziskati, pa boste našli tudi plus. Še več, čim boste našli par plusov, se vam bo začelo na energetskem informacijskem polju kar naenkrat odpirati. Spet kot puzzle. Eno po eno puzzle boste odstirali in

vstavljal v svoje lastne puzzle o neki situaciji. In čim boste imeli dovolj puzzle skupaj zloženih, jih boste, če se boste potrudili, tudi dobili. Vesolje vam bo to dalo, da boste brez težav začeli tudi na fizičnem nivoju uresničevati odcepljanje od nasilnežev.

Zdaj šele se bo začela informacijska vojna. Nasilneži, od katerih se želite odcepiti, vam bodo nastavljali tisoče bomb, kamnov na pot, da bi vam nasilno skušali vsiliti svoje informacije, kako je boljše potrpeti, prenašati družinsko nasilje (ni važno, ali vam mama reče, da cerkev to ne dopušča, da je to greh, ali da vam mož reče, da ste »luzer«, ki ni sposoben živeti sam, ali da vam prijateljica namigne, da nimate dovolj denarja, ali da se vam oglašja socialna fobija, da vas bo strah zvečer zaspiti, ali da ne boste sposobni fizično skrbeti za otroke, ali karkoli drugega...). Zdaj se šele začne vaša borba za svojo dušo in to, ali boste rešili svojo karmo ali ne. V trenutku, ko ste se odločili nekaj napraviti, se začne informacijska vojna. In tukaj se začne resno kreiranje. Ne tako, veste, kot vas ga uči novodobna propaganda, ne ne. Bo treba mnogo bolj konkretno delati.

Vi imate zdaj en kup informacij. Nimate več le tistih od mame, prijateljice in moža, ki pravijo, da je polno ovir na poti. Imate namreč po dolgem času, ker ste si dovolili sploh razmišljati o teh možnostih, kar nekaj novih informacij. Veste, po koliko so najemi stanovanj, veste koliko je vreden vaš vložek v stanovanje, kjer živite, pozanimali ste se, kaj lahko dodatnega delate, da preživite, dobili ste pomoč prijateljev, torej veste, kdo vam bo pomagal beliti ali zamenjati WC kotliček, če je treba, kdo bo pomagal otroke čuvati in podobno.

Vidite, ko pridete do teh informacij, ki ste si jih pridobili šele, ko ste se odločili začeti razmišljati o tem, ali bi bilo možno oditi ali ne, ste že hudo zelo v akciji. Ampak akcije ne bi bilo, če vi ne bi šli v informacijsko polje. Kje je zdaj informacijsko polje dejansko pomagalo? Boste rekli, pogledal sem na nepremičninski oglasnik, da vem po koliko so stanovanja, razmislil, kdo zna zamenjati kotličke. Ni čisto tako.

Vi ste šli pogledat na oglasnik, koliko stanejo stanovanja, kot prvo šele takrat, ko ste sploh premagali negativno informacijo, da so stanovanja itak predraga in niti vedeli niste, koliko so dejanske cene, ter ste raje depresivno govorili, da se nič ne da narediti. Nimate pojma, koliko ljudi ostane na tej točki, po moje več kot pol. Ne izkoristijo svojega potenciala in se pustijo prepričati s tujimi informacijami, ker si ne dovolijo sami dostopati do informacij drugega tipa, iz informacijskega polja. Ostajajo depresivni in nesrečni z izgovorom: »Vse je odločeno, nič ne morem, ni rešitve. Moram se prilagoditi.« In kot drugo, ko ste odprli oglasnik, ste začeli razmišljati, ali je še kje kak oglas. Na tej točki ste stopili v informacijsko polje, ki vam je avtomatsko samo pomagalo – kar naenkrat ste našli še tri druge ponudnike stanovanj, nepremičninskih oglasov, Facebook oglasov in podobno. Čisto po »naključju« (naključij ni, šli ste v informacijsko polje, ki vam je odgovor tudi dalo), ste ravno takrat, ko ste začeli to raziskovati, naleteli na eno stanovanje v bližini, ali znanca, ki je ravno začel oddajati stanovanje, ali sosedovo Francko, ki se tudi ločuje, pa rabi sestanovalko ... Enako je bilo s kotličkom. Začeli ste o tem razmišljati šele takrat, ko ste si sploh dovolili pomisliti, da bi se odselili. Torej ste morali sami v informacijskem polju začeti zavračati negativne rešitve in načrtno iskati pozitivne. Kot drugo, ko ste se spomnili enega prijatelja, pa niste več vedeli, ali vam bo sploh lahko v tem primeru pomagal, ste podzvestno stopili v informacijsko polje in začeli brskati po njem kot po internetnem brskalniku – brez računalnika seveda. Kar naenkrat vam je informacijsko polje dalo po zelo hitrem ali včasih tudi malo počasnejšem postopku mnogo idej v glavo, kdo bi vam lahko pomagal. Včasih vam je sredi neke čisto druge dejavnosti ali pa sredi noči padla ideja na pamet, mar ne? Vi ste namreč povpraševanje pustili v informacijskem polju in vaša duša je zadaj, za vašim razumom, še vedno v informacijskem polju brskala za rešitvijo. In informacijsko polje je rešitev tudi dalo, če me razumete. Vedno jo da, če ste se jo odločili poi-

skati. Ampak res trdno odločili. Zdaj je na vas, da to speljete. Na tak način se reči kreirajo, pa na nič drugačen.

Skreirali jih boste, če se boste odločili negativne rešitve ignorirati in slediti dobrim namigom iz informacijskega polja. Veste, včasih kaki namigi ne delujejo direktno in v prvem poskusu. Namig za kotliček je lahko vseboval Francija, Toneta in Markota. Na koncu je pomagal samo Marko, ampak ... verjemite mi, vedno bo ena od teh puzzle, ki vam jih vesolje namigne, pasala v vašo sliko. Vedno. Brez izjeme. Se pa vesolje vedno malo igra, da se moraš s temi puzzle malo potruditi, ne gre brez dela. Nikdar ne servira kot grofu krof, ampak ti prinese celo kosilo. Izberi si najboljšo, reče. Morda krof ni najboljši, dela vnetja v ožilju zaradi rafiniranih maščob, če se malo pohecam. Hoče, da najdete zase najboljšo rešitev. Predvsem pa se morate naučiti zlagati puzzle in biti potrpežljivi. Zagotavljam vam, da je to pot do uspeha. Povezovanje z informacijskim poljem.

Potem ko te informacije imate, veste, ni vse zaključeno. Kje pa. Temu sledi akcija. Iščeš stanovanje, iščeš tega Toneta za kotliček, Ano za čuvati otroke in tako naprej. Ampak ... ko si enkrat v akciji, se začnejo reči vedno bolj odvijati in odpirati. Si namreč ves čas aktivno prisoten v informacijskem polju reševanja problema odcepitve od nasilneža. Ker si ne le miselno, ampak tudi fizično aktiven, se ti odpira in zлага vedno več puzzle ... kar naenkrat ni več samo Ana tu za čuvati otroka, ampak si se zasmilil teti Lojzki, pa je z veseljem priskočila na pomoč, kljub temu, da se mama kuja, ker delaš greh po cerkvi. Našel se je še Luka, ki je že od malega tvoj prijatelj, pa nisi vedela, da zdaj beli, prišel ti je prebeliti celo stanovanje. Še več, končno si se spet nasmejala in se počutiš uspešno, produktivno in ne le to, imaš mir, nihče te ne napada, začutiš radost življenja. Niti mama, z zbujanji občutkov krivde, se ti več ne zdi nek strašen problem, ker si opolnomočena s svojim mirom. Sicer se ti spet pojavi nov problem, ker bivši pa ni zadovoljen s tvojo samostojnostjo, pa ti polena pod noge morda meče, ali pa si se odselila, pa pol prijatelj ni na razpolago, odpadejo kot »knof od

gat«, ampak ... Če ostaneš v informacijskem polju, pa rešuješ reči po zgoraj omenjeni shemi iskanja pozitivnih rešitev in namigov ter akcije v smislu delovanja po teh nemilih informacijskega polja, si slej ko prej skreiraš boljše, lepše, mirnejše življenje. In tudi mama in bivši prenehata nagajat, ali pa ti postane vseeno, ker se zaveš svoje veličine in tega, da ne potrebuješ drame, ampak se obkrožiš z ljudmi, ki se povezujejo, imajo radi, so srčni, ljubeči, in predvsem niso ne nasilni niti ne lažejo, kradejo ali niso iskreni.

Na tak način se preseže karma, če me razumete. Če vas je nek človek, (družba) maltretiral, izkoriščal ali napadal ter z vami manipuliral že več življenj, se bo zadeva samo slabšala, dokler se je ne lotite rešiti.

»Nič ne morem narediti, vse je nemogoče, vse je že določeno, ni možnosti kaj spremeniti, ostal bom tu in se prilagodil, kaj mi pa drugega preostane ...«, taka razmišljanja vodijo zgolj v depresijo in to, da niste srečni. Dolgoročno pa vodijo v naslednjem življenju v še slabše stanje, saj vas bo usoda preizkušala tako dolgo, dokler se ne boste uprli.

In vse rešitve so tukaj, v informacijskem polju, le igro je treba odigrati in se je lotiti reševati, vrvico razplesti, iti po svoji poti, reči »ne« nasilju. Ni važno, ali kot posameznik v povezavi z nasilnežem, lažnivcem, neiskrenežem, kriminalcem, karkoli že, ali pa kot skupina, nacija ali civilizacija. Isto deluje to pri čisto vsakem življenjskem problemu.

Povezovanje z informacijskim poljem je nujno. Vam je zdaj jasno, tistim, ki me že dolgo berete na družbenih omrežjih, od kod vem, kaj je fibromialgija in ME/CFS, dragi moji sotrpini – samo poslušam informacijsko polje in zlagam puzzle! Samo povezujem se z informacijskim poljem. Vam je zdaj jasno, zakaj so vam tako zelo zelo zelo na silo pripovedovali, da je to narobe, namreč poslušati sebe in biti aktiven, se iz tega norca delali stoletja dolgo? Niso vas spodbujali, ko ste rekli, da nekaj hudo močno čutite, da ni ok, čarovnice so včasih sežigali na grmadi. Danes prepovedujejo celo zeliščarstvo in vam vsiljujejo kemijo. Še več, rekli so vam, da če si nekaj zamislite, da bo to kar samo od sebe prišlo, če boste dovolj pozitivni

in tisto verjeli, pripovedovali so vam, da so vaši možgani nevroplastični, da je vse samo v vaši glavi, hehe, vse bi naredili, vse, da se vi ne bi povezovali z informacijskim poljem in ostali depresivni in nemočni in predvsem neaktivni in neraziskovalni ter v resnici ne dovolj dejavni tukaj in zdaj. Kreiranje ne poteka prek samih misli in na način, kot pravijo, da samo bodi pozitiven, pa da pozitivne misli privlačijo pozitivno, negativne pa negativno. Nič od tega ni res, ne glede na močno plačano reklamo o tem na vsakem koraku, to ne deluje tako. Kreiramo aktivno in v povezovanju z informacijskim poljem ter fizično in psihično akcijo. Brskanjem po informacijskem polju, ki je naš naravni internetni brskalnik in to brez uporabe fizičnega računalnika. In potem delovanjem, fizičnim delovanjem tukaj na Zemlji, da to tudi uresničimo.

Ko zaslišite notranji glas, ki vam nakazuje rešitev, vedite, da ste sami povezani z informacijskim poljem. Nihče vam tega ne more vzeti. Nihče. To je v vas vprogramirano. Vaš notranji telekomunikator z vesoljem je tukaj v vas. Le uporabljate ga ne dovolj in v vseh funkcijah.

Bolj kot si čist, pretočen, osredotočen, bolj kot si zmožen biti skoncentriran, bolj ti to deluje. Skoncentriran, razumete, ne brez misli in ne s pozitivnimi mislimi. Skoncentriran na iskanje rešitev. Razumete zdaj, zakaj nočejo, da si pretočen in osredotočen, in zakaj toliko strupov povsod okrog nas, zakaj vas tako utrujajo s štirinajst-urnim delavnikom in nadurami tisti, ki nam to jemljejo? Mislite, da vam želijo dobro? Tudi to bi rada na tem mestu poudarila, da pretočnost, sposobnost povezovanja z vesoljem ni odvisna od dietne prehrane ali določenih skupin vrste prehrane, prehranskih prepričanj – slednjih se bom morda dotaknila v kakšni drugi knjigi. Niti ni odvisna od vaše meditacije. Je odvisna zgolj od vaše skoncentriranosti in aktivnosti v informacijskem polju v iskanju rešitev. Če vidite za vsako rešitev problem, pretočni ravno tako ne boste. Življenje vam vedno ponudi celotno kosilo, veliko možnosti, tako pravih kot nepravih. Vzemite si tisto, kar potrebujete in samo spustite česar ne rabite. Ne obešajte se na slednje.

Spustite in brskajte naprej. Enako kot preskočite v oglasih omare, ki vam ne služijo in izberete omare, ki vam služijo. Na tak način si skreirate pretočnost in prihodnost.

Ne pozabite, da ne glede na vse, kar vam pravijo, kolikor vas zastrupljajo, vi to telekomunikatorsko sposobnost povezovanja z vesoljem še vedno imate. Enako kot ima vaš računalnik naložen Word. Odprite vendar to orodje in ga uporabljajte. Ne se ga bati. Razumete, da se vas vsi nasilneži bojijo? Močni ste, ozavestite to. Uporabljajte vsa orodja, ki jih imate. Ni isto kopati njivo z lopato in vilami ali pa traktorjem, veste. Vzemite si, kar vam pripada. Imate že v sebi.

Ostanite fajn, povezujte se v polje informacij. Same bodo prišle, magari sredi noči, navadite se poslušati te male glasove v vas, ki tiho nekaj namigujejo. Veste, vedno imajo prav ali vas vsaj usmerijo naprej na pravo pot, da najdete slej ko prej rešitev.

Rada vas imam! Objem od mene za vas! ♥

-24 -

Zakaj se je potrebno povezovati

Ljudje od nekdaj vedo, da je povezovanje pomembno. Zakaj so celim generacijam rekli: »Kaj bodo pa sosedje rekli?« Vedeli so, da so v soodvisnosti. Vendar so vas malce narobe učili. Spet polresnica. Pomembno je, da se povezujemo s takimi, s katerimi si delimo svoje genijalnosti. Kako zdaj to mislim?

Bom poskusila razložiti iz drugega konca. S konca uporabne kemije. V osnovni šoli so vas učili, da se atomi povezujejo v molekule, je tako? In več molekul sestavlja snov, je res? Atomi se ne povezujejo kar z enimi atomi, ne, ne. Atomi se povezujejo zgolj s kompatibilnimi atomi. Povohajo se med sabo, pa ko se dva privlačita, se tako zelo združita, da jih elektromagnetizem drži čisto »zvezana«. Če si atomi ne pašejo, se enostavno ne privlačijo.

Čisto enako je med ljudmi. Če čutiš privlačnost, se zbližaš, če ne čutiš tega, bi se moral na vsak način poslušati in ne sitnariti, ne škoditi, ampak dati mir in se niti ne sekirati, če pač nista kompatibilna. Tukaj nima veze, ali gre za sosedo, očeta, znanca ... Zato je v nekaterih družinah stalno na-

peto, ker dva človeka enostavno nista kompatibilna. Nekateri atomi se pač odbijajo. Isto je z ljudmi.

Z ljudmi, s katerimi čutiš privlačnost, pa brez težav tvoriš »molekule«, se pravi si združen, ker si kompatibilen. Nekaj te privlači. Molekule so lahko sestavljene iz dveh ali pa več atomov. Enako je s skupnostmi ljudi. Veste, cela narava je zasnovana na istem sistemu. Vse lahko primerjate na miniaturni ali veliki ravni, vse deluje po istem principu. Molekule so del spojine. Tudi prijatelji so lahko del skupine.

Ali veste, kaj se zgodi v našem telesu, če molekuli odbiješ kakšen elektron? Tako molekula kot prost elektron delata hudo nasilne reči po telesu in se vedeta zmedeno in na poti tudi delata bedarije ... dokler se spet ne združita v stabilno obliko z nekim drugim elektronom. Ali slučajno mislite, da je z ljudmi kaj drugače? Samo atomi s polnimi zadnjimi lupinami so samozadostni. Tako kot tudi določen, manjši del ljudi uživa samo sami s sabo, ne rabijo povezav. Vsi ostali potrebujejo trdne vezi, da se počutijo dobro.

Vidite, vse v naravi deluje enako. Če ljudje nimajo trdnih povezav, se začnejo vesti čisto enako, kot odbiti elektroni ali nestabilna molekula. Zelo po domače rečeno, delajo »probleme«.

Če zdaj dobro razmislite, zakaj se tako trudijo že petdeset let razbiti vse možne skupnosti? Prej so govorili, da se moraš vsemu prilagoditi, ostati skupaj, tudi če nisi kompatibilen – to seveda ni bilo ok, povzročalo je trenja in zanič počutje. Zdaj smo šli v drugo skrajnost, reklama govori, da moraš bit samozadosten, vse ljudi odbiti, takoj ko niso čisto idealni. Po eni strani govorijo, da moraš v službi vse potrpeti, če ne delaš sto nadur na mesec boš izgubil dohodek, po drugi strani govorijo, da družina ni več važna, lokalna skupnost ni važna, prijatelji niso važni ... nekako se dela na tem, da bi se razbilo vse skupnosti. Zakaj, če je to naravna stvar, da se enako misleči ali ljudje, s podobnimi genialnostmi ali pa s kompatibilnimi

lastnostmi med seboj združujejo? Zakaj želijo vse vrste skupnosti za vsako ceno razbiti, se jaz vprašam?

Veste, združeni ljudje imajo moč. Zamislite si moč enega vodika kot samostojnega atoma – ogromno jih je v vesolju. Ni neka posebna moč, kajne? Zdaj si predstavljajte pa moč vodika, združenega s kisikom, ki tvori molekulo vode? In ogromno teh molekul vode, združenih v ocean? Združeni ljudje so neprimerljivo močnejši kot vsak sam. Nepredstavljivo večjo moč imajo.

Zamislite si pa zdaj enega genialca, ki najde drugega genialca. Samo ena kitara ni nič. Če pa ta kitara najde več pevcev, pa se zberejo ob tabornem ognju, pa povejte, ali ne čutite takrat eno ogromno ljubezen, enost, veselje, iskrenost, povezavo z Bogom, vesoljem, ali se ne napolnite z energijo ene petdesetkrat močnejše, kot če bi sami doma brenkali kitaro? Množica drugih genialcev, odprtih src in povezava med vami, ki poжете in igrate, naredi neizmerno lepo izkušnjo povezanosti in ljubezni in moči in lepote sveta, mar ne? Za take reči vendar živite in si jih najbolj zapomnite!

Povezave so učinkovite povsod. Se spomnite časov, ko ste še enostavno poklicali svojega soseda, kadar ste recimo pokrivali streho? Par jih je pomagalo dol, par jih je zlagalo gor, en je prinesel škripec, žena je skuhala za vse, na koncu ste se družili in vsi ste se dobro počutili. Eni, ker so vam pomagali in se počutili koristne, drugi ker so imeli novo streho, predvsem pa ste čutili povezanost, enost, ljubezen in koristnost. In iskreni ste bili in dobre volje. Drugič ste seveda to energijo vrnili, ko je drug sosed betoniral škarmo. In spet ste se družili, naredili trikrat hitreje kot bi sicer, porabili trikrat manj denarja kot sicer, pa spet ste čutili povezanost in ljubezen in enost z vesoljem in z drugimi dušami.

Mi smo kot molekule, radi se povezujemo. Kadar nas silijo biti prosti radikali in nam namensko zbijajo elektrone iz orbit, smo zmedeni, sami in nesrečni. Enako kot atomi. Namen našega življenja je povezovanje. Ne

za vsako ceno in ne z vsakim, ampak definitivno pa povezovanje s tistimi, h katerim nas vleče.

Zakaj so nam to vzeli? Zakaj smo pustili, da so nas na silo osamili? Zakaj se te reči stopnjujejo v razcepljanje ljudi ven iz kakršnihkoli skupnosti, v neslutene razsežnosti osamitve? Ne vem, vem pa, da to ni naravno, niti ne pomaga k razvoju človeštva. Obratno, to vedno škodi.

Te reči povezovanja potrebujemo na vseh nivojih. Veste, povezovanje dviguje energijo. Sama sem, kot ste opazili, izrazito kinestetičen tip. Vedno sem spala objeta. Če se dva objameta izrazito močno čutita tok energije, ki teče čez njiju. Napolnita se s svetlobno hitrostjo z energijo, že s samim objemom, tako močno deluje to, kadar se povežeta »dva atoma«, dva človeka. V tem objemu se napolnim z energijo na stoto potenco, kot bi se sicer, če se ne bi objela. Torej je jasno, da imata dva človeka možnost vplivati en na drugega in na sočlovekovo počutje, energijo in delovanje. Spati objekt je nekaj najlepšega, če si le kinestetičen tip, hehe. Če pa nisi, se pa napolniš z energijo že z enim samim objemom.

John Donne je napisal:

»Noben človek ni otok, popolnoma sam zase; vsak človek je kos celine, del kopnega; če morje odplavi grudo zemlje, se Evropa zmanjša, kot bi se zmanjšal rtič, kot bi se posestvo tvojih prijateljev ali pa tvoje lastno; smrt slehernega človeka vzame del mene, ker pripadam človeški vrsti; in zato nikdar ne pošiljaj poizvedovat, komu zvoni; zvoni tebi.«

Vedel je, da je povezanost ključna! Stari ljudje so vedeli. Poslušajmo jih.

Povezovanje je pomembno tudi na področju informacijskega polja, o katerem smo govorili včeraj. Vi ste z ljudmi, s katerimi se privlačite, ne prestando povezani. Tudi če niste fizično skupaj. Energije rinejo skupaj in se pokličejo, zaznavajo, so povezane na tak ali drugačen način.

Danes sem se zjutraj oblačila in pomislila iz lepega miru na moje ljube koronarce oz. telovadbo pri koronarcih, ki jo imamo tekom leta, zdaj

pa je že dva meseca nismo imeli. Ni minilo deset minut, ko me pokliče meni predraga koronarka, ki jo nisem slišala že od junija, kako sem, da me je pogrešala. Ljudje moji, midve sva se na nezavedni ravni na informacijskem polju zavedali, da ena na drugo misliva; če ne se ne bi jaz spomnila na koronarce, me ona ne bi poklicala. Razumete kako to gre? Elektroni so prenašalci informacij. In oni nimajo omejitve v času in prostoru. Oni se najdejo, privlačijo. Če jaz spustim informacijo v eter, jo na drugem koncu kot telefonček dobi tisti, na katerega leti vse skupaj. Če je dovolj subtilen, se odzove, kot se je meni draga so telovadka s koronarcev.

Poklicala sem kasneje mojo morsko frendo Vlasto, pa mi isto reče: »Veš, sem mislila nate ... Hmm, a bejž no bejž, pa pravijo, da ni telepatije. Je, veste, je. Informacijsko polje zaznava vse vaše želje in povpraševanja, tako kot sem vam včeraj pisala. Čim pustiš povpraševanje v informacijskem polju, je to tako, kot da bi tja dal magnet in ga usmeril k nečemu kovinskemu. Privleklo bo tisto zadevo. Uporabljajte to.«

Obratno tudi deluje. Sem že pisala o tem, pa bom še enkrat. Če nekdo grdo o vas misli, je pa tako, kot bi magnet postavil proti magnetu, sile se odbijajo. Čutijo pritisk na sebi. Vaše telo gre v obrambo pred napadalnimi energijami, se zapre in zakrči. Seveda tudi angeli skrbijo za vas in predniki.

Danes sem razbila na tak način steklen vrč. Nimam pojma, kaj se je z njim zgodilo in kako je lahko vpričo mene padel na tla. Ampak čutila sem silne energije od zunaj. Vrč je šel po tleh. Čutim te energije že nekaj dni. Nekdo je grdo mislil name. Nihče nam od znotraj nič ne more. Silne energije, ki jih čutimo, pa razbijajo zunanje reči in podobno.

Povem pa vam še današnji primer pogovora z Ano. Pravi: »Morali bi že iti, vse je bilo že nared, pa nisem šla. Sem se obrnila in šla v cerkev. Nekaj me je vleklo, nimam pojma kaj. Zamudila sem se par minut. Če bi šla tistih par minut prej od tam, bi bila najbolj verjetno sredi verižnega trčenja avtomobilov.«

Evo, tako skrbijo pa angeli in naši vodniki ter naši predniki in prijatelji iz onega sveta za nas. Ana je bila povezana. Poslušala je informacijo iz informacijskega polja, da naj ostane tam še par minut. Povezovanje jo je obvarovalo.

Kako ste bili vi danes povezani? Z ljudmi, ste bili povezani? Z možem, otroci, prijatelji, starši? Ste bili povezani z informacijskim poljem? Spomnite se, namensko bodite pozorni na te reči. Ker, ko boste postali pozorni na to, boste tega več in več zaznavali in predvsem ne boste pustili več tega v nemar, skrbeli boste za te reči in jih dejansko poslušali in upoštevali.

Povejte mi, ste se danes kaj povezali?

- 25 -

Še malo o povezovanju in delovanju informacijskega polja

V prejšnjem poglavju sem pisala o povezovanju in na to sem tudi en del dneva intenzivno mislila. Več kot to, kar sem napisala.

Danes zjutraj odprem računalnik in prva reč, ki se mi prikaže, je bil članek »O hiperinflaciji«. Nimam pojma, zakaj sem članek odprla, redko, redko kakšne članke preberem, niti nisem imela razloga, da to odprem. Očitno sem, ne glede na to, poslušala notranji glas, ki je govoril, naj kliknem gor in preberem. V članku je pisalo o pomembnosti povezovanja ljudi med seboj, ker če bomo to opustili, se nam ne bo dobro godilo. Vidite spet dokaz o delovanju informacijskega polja. Poslala sem misel o povezovanju v eter in iskala primere. Podobne misli privlačijo podobne misli. Ko v eter pošlješ eno misel, dobiš nazaj dodatno informacijo iz informacijskega polja v istem kontekstu, od drugega človeka. Opazujte se. Tudi vam se sigurno isto dogaja, kajne?

Drug primer. Pridem od zdravnika danes dopoldne nazaj domov, me sine pozdravi in se zaklepetava. Reče mi: »Res sem vesel, da se bo moja športna sezona začela, ne toliko zaradi športa samega, ampak zaradi dru-

ženja. Res se dobro počutim med kolegi.« Ste slišali sporočilo, ki sem ga dobila? Sporočilo je bilo: Druženje je pomembno. Dobro se počutim ob druženju. Bi slišala in sploh dojela to sporočilo, če bi poslušala samo uradna obvestila, hehe?

Veste, vsa sporočila, ki jih dobivate, ne podpirajo vaše misli v plus, ampak lahko tudi v minus. Se pravi, dobite vsa sporočila, ki so namenjena vam v zvezi z neko temo, npr. konkretno pri meni včeraj in danes s povezovanjem. Z nekaterimi mislimi iz etra se vaša misel tepe. Bolj ko imate družbeno nezaželeno, neodobravano misel, bolj se bo tepla z nekimi mislimi iz energijskega polja ali celo s človeškimi energijami. Meni je danes telefon padel, na srečo ali milost angelov, na mehko. Ta hip namreč mnogo ljudi druženja in povezovanja ne podpira. Morda pa sem s tem razmišljanjem tudi komu trn v peti. Vendar ne pozabite ... dobre energije imajo tu prednost. Privlačenje je namreč mnogo močnejše od odbijanja. Odbije se ne tako daleč. In atomi se radi v naravi povezujejo. Mnogo raje kot odbijajo ali sesuvajo. Taka je njihova narava. Zato le pogumno. Povezujte se na vseh nivojih.

Ne slišite vedno vseh sporočil, ker ste na planetu Zemlja. Tukaj se nekateri ljudje, ki ali nimajo informacij in so informacijsko podhranjeni ali pa imajo informacije in ne želijo, da zanje veste, trudijo, da bi slišali samo tisto, kar oni želijo, da slišite. Tisti, ki ne želijo, da imate informacije, vas zaposlijo na polno, utrudijo, izčrpavajo, vse, da ne bi imeli ne časa ne volje se poslušati in sami preko informacijskega polja priti do informacij. Verjemite mi, informacije so bistvene. In na Zemlji gre ves čas za borbo dobrega in zla – to pa poteka preko informacij, zato je bistvena borba, ki se tule dogaja, borba za informacije. Kdor ima pozitivne vidike informacij, se pravi vidi ugodne in možne rešitve in realno stanje, ta privlači informacije, ki mu omogočajo napredek. Zato vam rečejo: bodite pozitivni, pa boste dosegli cilj – ampak pazite, to je spet polresnica. Vi ne morete biti pozitivni, ne da bi že prej imeli pozitivne informacije. Do slednjih pa pridete samo

preko informacijskega polja, za katerega pa vas prepričujejo, da ne obstaja. Ko dobiš dovolj informacij, da se nekaj da rešiti, takrat šele v tisto verjameš in takrat lahko to spelješ. Ne pustite se zavajati. Raziskujte, bodite aktivni. Informacije avtomatično pridejo. Priklicali jih boste.

Veste, v šolah, doma starši, prijatelji, v medijih, družbi, službi, zdravstvu, šolstvu, sodstvu, gospodarstvu ... povsod vas prepričujejo, da je samo ena sama informacija pravilna – tista, ki jim jo je nekdo serviral. Nekdo, ki je imel denar in je bil vpliven. Ali zgolj nekdo, ki je napisal knjigo. Ali nekdo, ki je nadrejen. Ali nekdo, ki ima končano neko šolo. Nekritično to sprejemate, četudi vam servirajo polresnice. Tudi doma vam pogosto kdo od vaših to počne. Vsiljuje enostransko polresnico. Pripoveduje eno samo informacijo in ne dopušča, da se povezujete v informacijsko polje. Pazite, kaj sprejemate vase. Pazite na pol informacije, polresnice. Vedno pridite vsaki stvari do dna in ne pristajajte na manj.

Tu na Zemlji gre za borbo za resnico že ves čas. Od prvega dneva, ko ste se rodili. Vi sami jih morate izluščiti med vsemi informacijami. Če pa to želite napraviti, pa se ne smete pustiti izčrpati, ne smete si pustiti vzeti ne časa ne energije, niti svobodne volje, niti se ne smete pustiti uspavati z delnimi informacijami, ki včasih, ko jih vidiš v polni resnici, sploh niso niti najmanj take, kot se je na prvi pogled zdelo.

Vam povem en primer polresnice v praksi in zakaj so polresnice tako nevarne. Poznam primer človeka, ki se je preselil v stanovanje svojih staršev, ker druge opcije tisti hip ni imel niti si je ni želel. Starši so mu zaračunavali najemnino. Visoko najemnino. Stanovanje je dejansko bilo na elitni lokaciji in precej veliko. Bila sem ogorčena kar nekaj let. Starš naj vendar ne bi zaračunaval otroku najemnino, sploh pa ne visoke, kajne? Starš naj bi otroku, četudi odraslemu, pomagal, so mene učili. Zdeli so se mi čudni, tile starši. Kasneje, čez kar nekaj let, sem izvedela, da so ti starši nekaj let prej kupili to stanovanje za sina, da bi ga sin kasneje podedoval, drug sin bi podedoval pa stanovanje, kjer starši živijo. Ker niso imeli prav velike

pokojnine, so si pri odplačevanju kredita morali pomagati z denarjem iz najemnine. Starši sicer ne bi zmogli odplačevati obroka kredita. Očitno so imeli samo dve opciji: obdržati stanovanje, pod pogojem, da dobijo denar od najemnine, ali pa stanovanje prodati. Je zdaj tale polresnica malo drugačna za videti? Še obsojate te starše?

Ampak veste, v mnogih primerih polresnic je isto. Če veste samo polovico, nujno potrebujete vse informacije, da sestavite sliko. Veste, tule si sin ni nič zmisлил, da mora plačevati najemnino staršem, razumete? Bila je resnica. Ampak smo polresnica, ker je manjkal drugi del zgodbe. Pri večini življenjskih reči vam manjka drugi del resnice. In na tem svetu se vse vrti okrog polresnic, ki jih morate osvetliti z dodatnimi informacijami, da postanejo resnice.

A vam povem še en primer? Poznala sem gospo, za katero se je po njenem okolišu šušljalo, da je skrajno ljubosumna. V obtoževalnem smislu. Posmehovali so se ji. Tako na grd način, pa tako fajn gospa je bila. Vendar sem po spletu naključij uspela iz več virov ugotoviti, zakaj ni zaupala možu. Mož dejansko zelo, zelo ni bil zaupanja vreden. Imel je celo zelo hude motnje, ki bi najbolj verjetno spadale v zasvojenosti s spolnostjo in jo je dejansko zelo očitno velikokrat varal. Mislite, da je ta del resnice večina njunega okoliša vedela? Ne, vedeli so samo, da je ljubosumna. Niti zanimala jih ni cela resnica. Mož je svojo zasvojenost uspešno skrival. Njej pa je intuicija še kako dobro in pravilno pripovedovala in kričala, da nekaj ni ok. Gospa je vedela. Ostali pa so bili zadovoljni s polresnico. Saj to, da je bila ljubosumna, je vendarle bilo res. Le kontekst, ki so ga videli, je bil zelo napačen, zaradi pomanjkanja informacij – drugega dela resnice.

Polresnice dobivate na vsakem koraku. Višje kot gremo po hierarhični lestvici vrednot, večje so polresnice, več vam prikrivajo. Sosedov Polde vam prikriva samo to, da je na črno nekaj malega zaslužil, Sara, ki je direktorica, prikriva, da se je z nekom dogovorila za privat posel, ter se malo okoristila, višje gor na položajih so s polresnicami milijarde pospravili v

davčne oaze, še višje gor pa so polresnice tako zelo prikrojili, da so sprožili vojno zaradi nafte in so se ljudje med seboj pobijali. Če gremo še višje, pa upam, da se zavedate, da višje inštanice od vlad še kako obstajajo, pa vam ne bom pravila, kaj so sposobne po svoje prikrojiti. Verjemite mi le, da višje kot lezete, o večjih polresnicah govorimo in hujše vplive imajo na človeštvo. Vse zato, ker nimamo pravih informacij. Informacije, ki so celotne resnice, so še kako pomembne.

Povezujte se, ljudje, pomembno je. Tako ali drugače.

Če povzamemo, je torej nujno, nujno potrebno malo ugasniti vsa servirana sporočila, ki brenčijo od zunaj ali so vam servirana v obliki učiteljev, prijateljev, šefov, modernih knjig, filmov, radia in tv, ter računalnika, in začeti v tišini samega sebe iskati povezovanje z informacijskim poljem. To ne pomeni, da morate meditirati. Nasprotno, to so vas malce narobe učili, oz. je spet polresnica. Vi morate biti umirjeno aktivni. Se pravi, biti toliko umirjeni, da sami sebe slišite, kaj vam notranji glas govori, a hkrati zelo aktivni v razmišljanju o rešitvah. Potem pa zgrabiti misli, ki se vam porodijo ali namige, ki se vam servirajo. Takoj zgrabiti.

Na primer, včeraj sem bila v trgovini in nekaj mi je govorilo, da potrebujem drobtine, ko sem jih zagledala. Čisto takoj sem si rekla, ne, pa ne, ne rabim in šla naprej. Ja pajade, danes sem naredila štruklje in iščem drobtine, haha, ni jih bilo. Kako je veselje vedelo, da bom jaz danes delala štruklje, ne vem, jaz tega nisem planirala, slučajno sem našla skuto v hladilniku, ampak očitno je veselje vedelo. Pustila sem pečat v informacijskem polju. Mar bi se poslušala, a ne?

Enako je bilo danes pri zdravniku. Preden sem šla, sem hotela vzeti en izvid, ki se je tam pojavil na istem kupu z ostalimi izvidi, pa sem rekla, da je pre zgodaj, da ga ne rabim. Itak da bi potrebovala danes! Informacijsko polje ve. Predniki so mi ga pa nastavili na tisti kup. Če ste vi prezaposleni in se ne poslušate, to ne pomeni, da vas veselje ni opozorilo.

Tole so zelo majhne zadeve. Se pa na tak način pride tudi do velikih, kot sem pisala na primeru ločitve oni dan. Vse reči delujejo enako, po istem sistemu.

Čisto preveč smo zaposleni sami s seboj in z obveznostmi, da bi se poslušali. Ni prav to. Začeti se moramo poslušati. Razbremeniti se obveznosti. Ne toliko garati v smislu iztrošenja. Delati aktivno v smislu ustvarjanja. Ne v smislu služenja kapitalu. V smislu izboljševanja človeštva. Ponovnega obujanja starih dobrih čutil. Ponovnega spoznavanja, kako je pomembno imeti čas. Ne pol ure na dan, ne ne – ne nasedajte tistim knjigam, ki vas učijo, kako se organizirati, da boste našli petnajst minut zase v enem dnevu, od tega nimate kaj dosti, oziroma vas spet učijo polresnice o vaših potrebah. Vi potrebujete mnogo mnogo mnogo več časa zase, ker ste ljudje in ker si ga zaslužite. Ni prav, da garate kot zmešani cele dneve. Iztrošili se boste, potem vas bodo pa zavrgli, ko boste zboleli. Ne delajte tega. Živali osemdeset odstotkov časa prespijo, počivajo. Mislite, da ste vi toliko manj, da si ne zaslužite tri četrt svojega časa zase? Boste rekli, kje bomo pa zaslužili. Veste, osemdeset odstotkov vašega dela ne gre vam, gre tistim, ki imajo informacije. Vzamejo si vaš denar. Če bi imeli informacije, bi vedeli, da dvajset odstotkov vašega dela popolnoma zadošča za enako kvaliteto življenja, kot ga imate, saj v resnici dejansko živite samo iz tega denarja. Ostalega vam dobesedno ukradejo – ampak ne bi na tem mestu o tem kaj več, ker je to je tema za celo knjigo.

Pomanjkanje informacij vodi v to, kar živite. Svet se mora zbuditi, začeti živeti in se imeti lepo, fajn, saj bi Zemlja lahko bila zares lep prostor. Verjemite mi, to ni utopija. Samo začeti morate uporabljati svoja čutila. Splača se.

Ostanite fajn in poslušajte in povezujte se. Prav vam bo prišlo. Vedno. Tako ali drugače.

- 26 -

O tem, koga na zemlji častimo

V tem delu pa nazaj k moji mami in brezpogojni ljubezni. Smejala sem se ji, moji mami, ko je trdila, da je brezpogojna ljubezen možna, veste. Sem rekla, draga moja Meti, mar ne vidiš, da če ti dovolj hudega nekdo naredi, da ga ne moreš več spoštovati? Čim ga ne spoštuješ, ga pa nehaš ljubiti. Če te bo en nalomil, ti zažgal hišo in napravil iz tebe brezdomca, ga ne boš več ljubila, četudi bi bil to tvoj otrok. Moja draga Meti je imela tako čisto dušo še tukaj na Zemlji, ne le v nebesih, da bi menda tudi to požrla in še kar videla lepo, čisto dušo zadaj za vsemi dogodki. Bila je izvenserijska. Večina nas ni, veste. Smo bolj prilagojeni trdemu etru, kar ima pluse in tudi hude minuse.

Veste, mi vsi, kadar smo gor, doma, v nebesih, smo dejansko ena sama ljubezen. Mi smo čiste, poštene, lepe in prijazne duše. Večina nas. Velika večina. Ko sem bila majhna, pa še daleč kasneje v odraslo dobo, sem vedno želela videti dobro v ljudeh. Ne le da sem bila tako vzgojena, Meti je naredila svoje, ampak sem se tako dobro spomnila mojega ljubega doma, nebes, kjer smo bili vsi ena čista ljubezen, da sem enostavno mislila, da so vsi tako čisti. In da če dobijo dovolj ljubezni, da bo dobro v njih prevladalo. Tako je namreč včasih na Zemlji tudi bilo. S stoletji smo postajali bolj

in bolj kruti. Prej taki nismo bili. Videla sem torej ljudi kot dobre, čiste, poštene. Če pogledam namreč dovolj globoko čez človeka, kjer ni Zemeljske navlake, s katero se je obložil tukaj na Zemlji, da je preživel, sem v veliki večini namreč dejansko tudi videla tiste prijazne, čiste duše. Nisem želela gledati navlak, s katerimi so se obdali, da so lažje preživeli ta trd eter. Gledala sem skozi njih, ker sem enostavno želela ta svet lep in te duše so v svojem bistvu bile večinsko lepe. Kako torej so me tako zelo razočarale?

No, tukaj včasih pozabimo, da smo na Zemlji in ne v nebesih in da tale trd eter sestoji iz trde, izredno zgoščene energije, ki na nas hudo utrujajoče vpliva. Zemlja je tako trd eter, da se je že roditi težko, naučiti se hoditi cel projekt, obvladati telo, delo, denar, odnose še večji. V življenju ste najbolj verjetno doživeli več minut trdega dela, naporov, joka in prilagajanja ter nezadovoljstva pa bolečin, kot čiste sreče, kajne? Kje je potem ta brezpogojna ljubezen? Izgubili smo jo v tem boju z vso navlakko, s katero smo obdani, da preživimo. Zemlja dejansko je trd eter in sproža v nas zelo čudne in ne vedno najbolj ljubeče odzive. Zato vas ljudje pogosto razočarajo. Ker skušajo preživeti na tej zelo hudo naporni Zemlji, ki smo si jo, resnici na ljubo, sami napravili tako naporno s pristajanjem na nasilje in kriminal.

Vaše duše izhajajo iz brezpogojne ljubezni, kjer je doma povezovanje in sreča. In tega veselja, radosti, ljubezni se naše duše tako dobro spomnijo v povezavi z odličnimi odnosi in povezovanjem, prijateljstvom, da po tem hrepenijo z vsem srcem. Majhni otroci so tega polni, kajne? Danes sem gledala enega majhnega, dobro leto starega fantička, ki je tekkel gor pa dol po potki v veselju in sreči, kar tako, iz lepega miru in veselja nad bivanjem. Tega nam manjka. Zakaj nam manjka? Ker so nas učili tekmovalnosti namesto povezovanja in radosti. Rekli so nam, da radost ni normalna. Da moraš biti resen in zaskrbljen. Rekli so nam, naj delamo, namesto da si vzamemo čas za tekanje po stezici, kot je tekal tale fantiček. Obrnili so se proč, če nismo bili po njihovi meri in nam odvzeli ljubezen. Tulili so na nas, če smo tekali radostno gor in dol kar tako brez veze. »Delat pejt«, so

kričali. Najmanj osem, raje pa dvanajst ur na dan, da boš dobil drobtinice z gospodarjeve mize. Sedi šest do osem ur vsak dan v šoli in poslušaj in ponavljaj, nagradili te bomo za dobro pomnenje naših resnic, so tulili. So to nebesa, hehe? Najbrž vam je jasno, da ne. Zemlja je trd eter, Zemlja niso nebesa. Naše duše so krasne in večne, ampak tukaj so obdane s tonami balasta.

V nebesih je doma brezpogojna ljubezen, ker so tam vsi ljubezen. Nihče ne razmišlja grdo niti ne dela grdo. Nihče vam tam ne odvzame ljubezni. Veste, tudi Zemlja je bila lepši planet. Včasih, pred tri tisoč in več leti, so se ljudje bolj povezovali. Niso tekmovali. Naše duše se še zelo dobro spomnijo teh časov povezovanja. Povezovanje je rodilo ljubezen. Zato hrepenimo po obojem in nam ni jasno, zakaj nam tega kdo ne da. Na Zemlji si ravno tako odvisen od povezovanja, smo ugotovili v zadnjih dneh. Če dobro razmislimo, je od vez in poznanstev odvisno toliko, kot od denarja, kajne? Vas to uči, da se moramo duše med sabo poznati in si pomagati? Mene niso. Niso mi povedali, da so »veze« važne. Niso mi povedali, da je čas pomemben. Vse kar sem slišala je bilo le: »Delaj, trudi se, bodi pošten, iskren, ampak zasluži, da boš preživel. Več kot boš delal, boljše bo.« Bo res? Hm, spet delna resnica, kajne? Pol jo manjka.

No, ker je duši jasno, da potrebuje nekoga za preživetje, hoče ljubezen od mame. V bistvu jo pričakuje, saj jo zgoraj v nebesih dobi od vseh in vsakogar. Tukaj pa potem z leti zadeva ob trde orehe. Nekateri nas ne marajo. Pa vedno bolj so pogojni v svoji ljubezni. Vedno bolj kritični in vedno manj stvari jim je po volji. Kritičnosti in nezadovoljstva so vas naučili, veste, niste tega prinesli s sabo na ta svet. To je vsaki nebesni duši težko sprejeti. Hoče biti ljubljena, ker se tako počuti varno. Pred tisočletji smo bili tudi na Zemlji tako povezani. Zdaj pa zmaguje rivalstvo namesto sodelovanja in smo to zavrgli.

Največje rivalce in povzpetnike ter kriminalce ne le, da nagradimo, ampak jih tudi povzdiguemo v zvezde in nimamo do njih normalnega lju-

bečega odnosa čiste duše, ampak občudovanje večvrednosti. Nekateri celo zavist. Nekateri strahospoštovanje, nekateri občudovanje, vsekakor pa odnos do največjih zemeljskih povzpetnikov ni ne zdrav, niti ne prinaša napredka dušam. Obratno, rine nas globoko tja, kjer sonce ne sije. Postavljamo jih na pedestal. Malo smo zašli s prave poti. Ta hip se mora vsak znajti sam. Bolj kot potolčeš svojo pravo dušo, bolj kot se prilagaja globoko bolezenski družbi, bolj ga nagrajujejo. Vendar dolgoročno to ne vodi v srečo. Morda smo zato ta hip na razpotju, ali se bomo končno začeli že poslušati in sodelovati, biti prijazni, ljubeči in en drugemu v oporo, ali mislimo raje vegetirati v vicah zaradi nesposobnosti imeti se radi, vzeti si čas za svojo dušo in telo, veliko časa in veliko veselja ter ponovno najti človeka v sebi. Tisto res čisto dušo v ozadju.

Danes sem spet nabrala paradižnike in kumare, par bučk, meto, fižol, paprike in solato ter baziliko in peteršilj. Uplenila sem domačim kokoškam šest jajc. Počohala in družila sem se s psi, cartala mačke, natrgala nekaj rož, poduhala zadnji majaron, ki sem ga nalašč pustila cveteti, da se razbohota. Občudovala sem prekrasne smreke, ki so preživele pred leti žled in se košatijo pred mojim domom, se usedla na verando naše brunarice in poslušala prijazne pesmi. Nekomu sem tudi polepšala dan z mojo družbo. Življenje je lahko lepo, veste, če ga jemljete športno in si vzamete čas zase. Ne pustite se več voditi od drugih. Vodite sami sebe.

V naslednjem delu pa o boleznih. To vas zanima, kajne?

- 27 -

O boleznih

Ta del mi je precej težak za pisati. Ne ker ne bi natančno vedela, kaj to je, ampak ker je tako težko analizirati zadevo in hkrati biti razumljiv za vse možne in nemožne »veje prepričanj v mite«, če me razumete.

Bolezni so dandanes namreč postale kot en sveti gral obsodb in kritik in hkrati povečevanja zdravja, ali kako bi se temu reklo. Nek mit se je razširil, da samo fizično zdrav človek je psihično zdrav človek. Poleg tega, da je sramotno biti bolan, ker te obsodijo, da si že nekaj moral narobe delati, če si si drznil zboleti, je še strašno povečevan kult mladostnega, zdravega, suhega človeka. To je nekaj nad vrednega in čaščenega. Poleg mora imeti še mišice, biti zagorel in seveda pobrit. Hmmm, se smejite zdajle ali ste se vseeno malo zamislili?

Veste, svoje čase ljudje niso imeli predsodkov ne pred boleznimi ne pred smrtjo. Stara mama je vedno rekla: »Kakor je prišlo, bo tudi odšlo.« Danes pa je oboje nezaželeno in bi moralo izginiti iz življenja. Pa je res tako? Če verjamete v onostranstvo, vas ne more biti ničesar strah. Tole tukaj je en špil. Imate svojo misijo, odigrajte jo na polno in v celoti. To je to, kar si je zadala vaša duša.

Ko igrate recimo Tarok, ali ne igrate eno igro za drugo in včasih par iger zapored dobivate slabe karte, ko se zadeva morda šele čez tri četrt ure obrne in spet dobivate. Včasih dobite karte za Berača, drugič za Valat, kajne? Večinoma ste nekje na sredini. Enkrat en zmaguje, drugič drug. Če se večkrat greste Tarok, boste videli, da so eni boljši igralci, ampak da, če dovolj modro igraš, velikokrat lahko dobiš. Eni se malo »šlepajo« na so-igralcih, eni so izredno agresivni in vedno igrajo, tudi na slabe karte. In na koncu postanete utrujeni, ne da se vam več in nehate igrati. Jutri ali pa čez en teden ponovno. Vmes je pavza, kajne? Veste, tri reči so značilne: 1. začnete igrati, 2. malo dobivate malo izgubljate, 3. na koncu nehate. Isto je z življenjem. Začnete igrati, se učite, kako čim bolj igrati. Eni so bolj spretni, eni se na druge naslanjajo in pustijo voditi, eni so zelo agresivni. Na koncu vsi umremo. In to ni katastrofa. Jutri je nov špil, če me razumete. Stari ljudje so to razumeli.

Ravno danes sem kanalizirala eno staro mamino iz onega sveta, ki je imela mnogo splavov. Najbolj me je fasciniral način, na katerega je sprejemala številne smrti njenih otrok, ki so jo doletele. Zanja je bilo to normalno. »Ne preživijo vsi,« je rekla, »tako je. Srečni so zdaj z mano na onem svetu.« Gospa se ni sekirala. Ne da se takrat ni sekirala, ko se ji je to zgodilo, ne ne, trenutno se je, ampak življenjsko se ni sekirala, vzela je, da to tako je. Tako so namreč včasih reči gledali, veste. Ne vsi, večina pa ja. Premnogo sem jih uspela kanalizirati z istim odnosom do smrti. In to ni bilo neumno, tako so popolnoma drugače kvalitetno lahko preživeli. Smrt včasih ni bila tabu in so jo dopustili. Odjokali, ampak dopustili. Ljudje so smeli umirati, ne da bi jih obsojali, ker so umirali, kot jih obsojajo danes.

Še nekaj so razumeli, da ne moreš ves čas pridobivati. Da gre špil vedno malo gor malo dol. Zgodi se, da kar nekaj časa dobivaš slabe karte, počivaš. Ne moreš z njimi nič kaj dosti početi. Lahko čakaš, da ta igra mine, pa da čim manj zgubiš. Isto je v življenju. Če te prime bolezen, počakaš,

da mine. En malo večkrat počiva, drug manjkrat, ampak to je normalen cikel življenja.

Stari ljudje so vedeli za cikle. Danes je to bolj primerljivo z avtom. Če se v avtu baterija izprazni, jo moraš napolniti. Če ti gre jermen, ga moraš zamenjati. In veste, avto se mnogo bolj kvari, če ga več uporabljate. Več kot ima kilometrov, več boste imeli ne le tankanja, ampak tudi popravil. Če vozite sposojen avto, če se »šlepate« na bencinu in avtu, se vam kvariti ne more. Isto je s telesom.

Nekateri ljudje so podedovali veliko denarja ali so poročeni v družini, kjer jim je delo prihranjeno. Njim ni treba preveč garati, zato se tudi iztrošijo ne. Niti ne zbolijo. Zakaj le, saj je njihova telesna mašina še čisto nova, nerabljena. Plus takoj si nabavijo nove dele ali počivajo brez vsakih zadržkov. Nekateri ljudje se »šlepajo« na drugih ljudeh ali socialni podpori ali družini, čeprav družina nima denarja na pretek, ampak si vzamejo čas zase, ker jasno uvidijo, da pregaranost ne pelje nikamor. Ni sicer ok, ta druga skrajnost, ampak tudi oni so zdravi, ker njihova telesa niso iztrošena.

Nekateri ljudje neprestano garajo in so skozi po malem bolni. Njih telo stalno opozarja na polnjenje in popravila. Če ga ne poslušajo, se jim pokvari še kaj poleg in še kaj poleg. Taka telesa, ki stalno opozarjajo, imajo, kot rad reče moj sosed, »neandertalske gene«. Se pravi, ta telesa izredno dobro zaznavajo vsako situacijo (se spomnite, ko sem vam pisala, kako je bilo včasih na Zemlji lepše in več čutil smo imeli razvitih?!), te stare duše odlično čutijo vse, kar se dogaja, tako od zunanjih dejavnikov, kot so strupi v okolju in hrani, do notranjih, saj njihov živčni sistem neizmerno dobro zaznava vse, kar se v telesih dogaja. Zato so ti ljudje stalno v opozorilnih lučkah, da nekaj ni ok, telesa izredno dobro sporočajo, kaj človeku je. Problem pri teh ljudeh nastane, ker medicina ni niti slučajno neka dobro razvita znanost in niti slučajno ne dohaja niti od daleč njihovih izredno dobrih zaznav, pa jim čisto prevečkrat sploh ne zna pomagati. Še več, re-

čejo jim, da telesa narobe zaznavajo, pa da jim nič ni. Haha, zame je to šala tisočletja. Veste, telo mnogo mnogo mnogo natančneje zaznava od kate-regakoli izumljenega aparata, kaj vam točno je. In zelo točno sporoča. Ne verjeti, če vam rečejo, da vam nič ni, kadar vi natančno čutite, da je nekaj narobe. Če tako globoko čutite in imate izklopljen strah (slednji zna popačiti zaznave), imate zanesljivo prav.

Potem se tem bolnim ljudem zgodi še nekaj. Njihovo telo je pognalo alarm v možgane, da je nekaj narobe, človek je želel počivati, prišel je k zdravniku ... ta pa reče (eh, leni ste – tega ne reče direktno, to se samo sliši posredno iz načina komunikacije in notranjih zaznav): pojdite delat, nič vam ni, mašine ne zaznavajo nič.

Ljudje z izpraznjenimi baterijami in z okvarami na mašini, avtomobilu, z utrganim jermenom in piskajočimi alarmi gredo taki bolni, polomljeni delat, pa še pa še pa še pa še delajo s tako hudimi okvarami, ker je družba razvila kult neposlušanja samega sebe in priganjanja človeka po človeku do skrajnih meja. Take človeške mašine se še dodatno iztrošijo. Ne le zaradi tega, ker jim ne pustijo napolniti baterije in jim ne zamenjajo jermena, ampak ker jih še gonijo naprej. Posledično jim zmedejo še dušo, ki je v trenutkih, ko bi rabila počitek in podporo, naletela na obsojanje: »A spet si bolan! Kar naprej si bolan! Zakaj pa sosedov Luka ni nikdar bolan?« Ali pa poslušate kaj v smislu: Če bi ti kaj bilo, bi že mašine to zaznale ... in podobno. Zdravniki vedo. »Sigurno si izmišljuje in pretirava!«, govorijo. Bolan, senzibilen človek ima dejansko zelo hud problem, vendar ima, za razliko od človeka brez neandertalskih genov, čas za ukrepanje in razmislek. Veliko časa za reči: »Dovolj je, ne boste se norca iz mene delali. Počivat grem, ker to rabim!« Ali to uspe narediti ali se podredi je spet druga zgodba, ampak ukrepati ima čas.

V starih časih bi ga razumeli, veste. Smel bi ležati. Kuhali bi mu zelišča, čaje, krepčilne jedi, ga mazili in mu peli pesmi, skupinsko odmeditirali in se povezovali, da bi se počutil ljubljeneja, sprejetega in dvignjenega. Nihče

ne bi odšel iz njegove sobe in od postelje, neprestano bi imel podporo. Stari ljudje so vedeli, nikdar niso bolnika pustili samega, ali brez krepčil, mazil in toplote, predvsem pa dobrih viber. Njegova duša bi čutila sprejetost in radost, ker mu stojijo ob strani. Ozdravel bi. Dejansko. Stari ljudje so vedeli, stara ljudstva še bolj. Masaže izvirajo iz starih časov, molitve in pogovori z Bogom, angeli in predniki tudi. Zelišča in pripravki, juhe in čaji, mešanice zdravilnih plodov in razni amuleti in maziljenja, petje in rituali, ne zapušcanje bolnika, držanje za roko ... to je vse naša ljudska dediščina, za katero pravijo, naj jo pozabimo.

Ste kdaj svojega otroka, tisti z neandertalskimi geni, pustili bolnega samega, zaprtega v sobi? Tega niste mogli storiti, ker tega ni v vas, kajne? Znotraj sebe vemo, kaj pomaga. Samo poslušati smo se nehali. Pa ne me zdaj narobe razumeti, kakor obstaja določen odstotek ljudi, ki so daleč najbolj srečni sami in se tudi polnijo z energijo na tak način, da se resetirajo sami, je tudi njih treba upoštevati, če so tako narejeni. Večina pa ni, veste. Večina bolje okreva ob podpori čistih, prijaznih, nežnih, močnih in spodbujevalnih duš in ob dotikih. Dejansko. Zato se ne bojte reči ob boleznih možu: »Zmasiraj mi vrat, podplate, dlani ... ali namaži mi pljuča z oljem ...« Dotiki zdravijo marsikoga. Dejansko. Ne le spodbude in čaj.

Potem obstajajo še tretje sorte ljudi. Oni niso nikdar bolni. Hmm, nikdar ni ravno prava beseda. Sem pa tja nekaj malega dobijo, pa še tisto hitro prebolijo. Oni svojih duš nikdar ne poslušajo v popolnosti, ker so trenirani poslušati sistem in delovati tako, da bo sistem deloval odlično z njihovo pomočjo, niti svojih teles ne peljejo na remonte. Zelo, zelo dolgo se delajo, da jim je vse v življenju super in fajn, pa tudi v principu so zelo prilagojeni naši bolezenski družbi. Tako zelo prilagojeni, da niti ne čutijo, niti se ne zavedajo, kaj narobe delajo in kako so njihove vrednote drugačne, kot bi si njihove duše želele, da bi jih živeli. Ti ljudje dostikrat menijo, da jim je v življenju dobro. Aktivni so tudi zelo, to jim je za priznati. Do neke mere jim res tudi je fajn. Vendar so pozabili svojo pravo, globoko,

čutečo naravo. Zatajili so jo na neki ravni. Navadno jih kasneje v življenju nekaj na hitro doleti, lahko je to nesreča ali bolezen, vendar večino življenja s tem nimajo težav.

Malo sem karikirala, seveda. Precej ljudi je nekje vmes. Malo prilagojenih, malo ne. Ampak bistvo je v tem, da so bolezni odraz naše prilagojenosti tej družbi.

Je to rešitev, da se delamo, da je Zemlja ta hip primeren planet, samo prilagoditi se moramo še bolj in biti kar z vsem zadovoljni in se prodajati za drobtinice – in bomo več ali manj zdravi, ali je rešitev, da se začnemo poslušati in postanemo čuteča bitja, ki smo vredna toliko več – vendar bomo precej bolni, pa se morate odločit sami.

Če povzamem:

Katera telesa torej ne zbolijo tako hitro?

- Tista, ki se ne uporabljajo veliko.
- Tista, ki so srečna kljub življenju v bolezenski družbi, ker tega tako ne vidijo.

Katera telesa zbolijo hitro?

- Pregarana telesa.
- Izredno čuteča telesa, ki se zelo dobro spomnijo življenj v svojem nebeškem domu in odnosov ter veselja, srčnosti in srečnosti tam.

Je to dobro ali slabo?

Veste, nekatere duše so se odločile, da bodo bolj »trde«, zemeljske, prilagojene bolezenski družbi, sistemu in ga videle kot dobrega ravno zato, da lažje preživijo. Večina duš se je odločala tako v zadnjih stoletjih. Kam nas je to pripeljalo, najbrž jasno vidite. Je pa nekaterim tako še vedno lažje in zdi se jim učinkoviteje preživeti. Manj boli na kratek rok, če razumete – odločitev je identično primerljiva življenju v slabem zakonu, kjer se prepričujete, da je to daleč najboljše, kar lahko dobite in se s tem dejansko

sprijaznite in poskušate v tem najti smisel in srečo. Vendar to, da civilizacija zaradi tega rine nekam tja, kjer sonce ne sije, niti ne vidijo tako. Potrebujemo čas in mnogo izkušenj, da kljub temu niso srečni, če se za taka življenja velikokrat odločijo. Ne moremo jih zato obsojati. Imajo pravico se tako odločiti.

Večji problem je, da oni obsojajo bolne, ker so bolni. To pa je problem. Ker bolan človek je vedno bolan z razlogom in ga je treba podpreti in ne le zapreti v sobo in reči: »Počivaj, pa znebi se svojih problemov sam, saj si itak sam kriv, ker si zbolel. Življenje je lepo, kaj kompliciraš!« To ni tako. To niti slučajno ni tako.

Bolezen je normalen del življenja na Zemlji. V naslednjem poglavju bom pisala več o tem, kako v bolezni napreduješ. Kakšen smisel imajo bolezni. Svoje čase je večina ljudi vsako leto enkrat zbolela, da je naredila en dober remont na sebi, se resetirala in postavila nove temelje. Danes je sramota peljati petdeset letno mašino na popravilo. Preberite še enkrat, danes je sramota peljati petdeset letno mašino na popravilo, sedemdeset letno bi pa po drugi strani najraje kar zabrisali na odpad, ker se itak vse, kar ne dela, dandanašnji zabriše v smeti, ali kako? Hmmm, ali ni tole malo bizarno, kako razmišljamo kot družba? Razumete zdaj o čem govorim?

V naslednjem poglavju nadaljujem o boleznih in o tem, da bolezen ni sramota. Bolezen je normalen del regeneracije vsakega organizma, ki smo jo svoje čase znali sprejemati in dojemati kot tako, kot se pojavlja. V kontekstu regeneracije telesa in regeneracije duše.

Ostanite zdravi, pa naj vas nikar ne zastrupijo, hehe, če ne pa zgornji recept crkljanja in dvigovanja in maziljenja zelo pomaga, obljubim.

- 28 -

Bolezni in osebnostna rast

Bolezni so tu z vzrokom. Vedno. Tu so, da se očistite vseh svinjarij, ki so se nabrale tekom vašega čiščenja zemeljskega etra. Bom dala kak enostaven primer.

Poročili ste se, se imeli radi in imeli otroke. Otroci niso spali. Dela je bilo ogromno. Denarja ni bilo. Pomoči tudi ne. Oba sta bila nervozna in neprespana, sita vsega. Zboleli ste. Zboleli ste, da bi se resetirali. Da bi si odpočili, vzeli čas zase, očistili vso nabrano svinjarijo in začeli iz nule, z novimi zamislimi, novo energijo ustvarjati boljše, drugače.

Ali drug primer. Ni uspelo uravnovežiti odnosa. Še več, mož je bežal k drugi. Izvedeli ste. Bilo je grozno težko, bili ste bitko kar lepe mesece, preden ste uspeli spakirati in oditi. In ko ste se preselili in zaživel, ste zboleli. Razumete, zakaj? Morate se resetirati. Očistiti ves balast in začeti od začetka. Z novo energijo in novim razmišljanjem. Čisti v telo in dušo.

Tretji primer. V službi so vam na debelo metali polena pod noge. Že dolgo niste bili srečni. Težko in z muko ste hodili v službo. Bum, prometna nesreča. Poškodovali ste se. Reset za razmislek, kako boste naprej, kajne. Življenje vam je postreglo samo. Očistili ste misli in telo. Prav je bilo tako.

Še en primer. Vsak dan ste vozili otroke na trening. Bilo je strašno naporno, mož pa je delal v tujini. Mama je imela svoje opravke, vam ni mogla pomagati, vi ste pa iz dneva v dan bolj umirali na obroke. Zboleli ste. Telo je reklo: »Dovolj je!« Razmislili ste, se okrepili in spočili, pa tudi nastavili svoje čakre v prave smernice, zgostili auro. Reset je bil potreben. Morda ste z novimi močmi vozili otroke na trening ali ste se odločili, da to ni vredno in ste s tem prenehali.

Vidite, da ima bolezen vedno pomembno vlogo pri zaustavitvi vašega življenja, da si vzamete čas za razmislek in regeneracijo. Po bolezni pa ali greste v akcijo in vaše življenje zelo izboljšate ali pa se vržete v stare tire. Bolezen je torej lahko stanje izrednega napredka.

Bolezen nas opozori, da smo nekje pretiravali ali da nekje nekaj ne štima. Bolezen nas prisili razmisliti in si odpočiti. Bolezen tudi čisti.

Zakaj eni ljudje ne zbolijo ob istih situacijah? Če vzamem bolj »rdeče ljudi«, prilagojene zemeljskemu trdemu etru:

Poglejmo skozi enake situacije:

Poročili ste se, se imeli radi in imeli otroke. Otroci niso spali. Dela je bilo ogromno. Denarja ni bilo. Pomoči tudi ne. Oba sta bila nervozna in neprespana. Vendar ste bili vzgojeni, da je to normalno in da morate potrpeti, če želite priti do več denarja, da vam bo lažje. Niste delali na odnosu, niste delali na ničemer, le šli ste naprej v življenje, kar vam je ponujalo, in vse sprejeli kot samoumevno in da morate, ker je to življenje. Niste zboleli, niste se resetirali, niste si vzeli čase zase in za partnerja, niste iskali boljših opcij, zdelo se vam je celo prav, da ste kot cunj, saj si to zaslužite in je pač ok kakor je. Niste se sploh ukvarjali kaj prida s tem, samo rinili ste naprej. Zadovaljeval vas je pogled na srčkane otroke.

Ker ste vlekli voz brez zadržkov in se pokorili sistemu, je mož tudi ostal z vami ali pa niti opazili niste, da ima ljubico, ker ni srečen. Niste zboleli.

V službi so vam metali polena pod noge, vendar ste si dopovedovali, da je samo služba. Da potrebujete denar in ste hodili kot robot vsak dan v službo samo po denar. Morda ste se zaprli v pisarno in samo oddelali, kar ste morali, pa se delali, da drugi ne obstajajo. Niste zboleli, ker ste odklopili povezavo. Delali ste se, da je vse ok. Mislim, dejansko ste sami sebe v to prepričali.

Vsak dan ste vozili otroke na trening. Bilo je strašno naporno, mož pa je delal v tujini. Mama je imela svoje opravke, vi ste pa vzeli, da je to itak brezpogojno potrebno, če naj postanejo ustrezni člani tega sistema in niste zboleli. Ponos nad uspehi otrok vas je držal gor.

Razumete zdaj, zakaj bolezen prinese napredek? Ker do bolezni pride samo, če ti nekaj ni všeč. Če tvoja duša trpi. Takrat, ko trpi, reči premakne. Če pa naj sploh pride do trpljenja, moraš pa prej jasno videti reči in jih tudi zelo jasno povezati. Hkrati se moraš zavedati, da obstajajo boljše oblike življenja in bivanja. Če bi bil suženj na plantaži, bi ti bila morda boljša oblika bivanja, da bi bil suženj v hiši pri gospodarjih. Sužnju pri gospodarjih bi se zdela boljša oblika bivanja svoboden suženj. In tako naprej. Doktor si zadovoljen s svojim »suženjskim položajem«, nisi bolan. Enostavno se ti dopade tvoje suženjstvo in pristajaš na vse. Napredek se začne s tem, da opaziš neke neprijetnosti ali nasilje ali kriminal in da ne pristajaš na neke reči. Ves napredek človeštva temelji na tej osnovi. Ob tem pa trčiš ob zid. Najprej ob zid tistih, ki te skušajo prepričati, da je vse ok in da ti narobe to vidiš in doživljaš, ter zid situacije in sistema, ki te rine nazaj v prejšnje kalupe. Razumete zdaj, zakaj je sistemu v interesu, da vi niste bolni in da se iz bolnih dela kult bedakov, nesposobnežev in tistih, ki so po njihovo že nekaj narobe naredili, da so bolni? Sistem obožuje prilagojene, ki se ne sprašujejo, a je nekaj prav ali ne, ki samo sprejemajo stanje tako kot je in so absolutno prilagojeni ... In posledično zdravi. Bolni jim prinašajo probleme. Bolni bi namreč radi spremenili svet na boljše, zdravi to delajo počasneje in ne tako jasno. No, seveda obstajajo tudi zdravi, ki intenzivno

delajo na tem, da bi bil svet boljši in jasno vidijo, kaj vse je v sistemu narobe. Ni nujno, da vsi zbolijo. Nekateri imajo zelo dobro fizično odpornost že po naravi. Tako so se opremili in zanje je to ok. Ne deluje pa to tako pri vseh, nekateri zbolijo.

Je torej bolezen pokazatelj napredka ali nezaželena stvar, se jaz zdaj vprašam? Mislim, da definitivno bolezen je potrebna reč. Še kako potrebna. Kdor nikdar ni bolan, ga bo trofnilo pa iznenada. Veste, vsi na neki točki doživimo razsvetljenje, če ne pa doživimo nesrečo, pa nas Bog vzame k sebi, če ne izpolnjujemo misije, na katero smo šli, kot je treba. Bog hoče napredek. Ni mu fajn, če stagniramo. Postavljal nas bo pred vedno hujše sužnjelastniške odnose, dokler ne bomo imeli dovolj. Ali pa bo rekel: »Dovolj je, ponovimo vajo naslednjič.« Tako to gre po vesoljnem zakonu. Če nas ne razsvetli duša zavestno, nam pa postreže podzavestno.

Bolezen je vedno stvar napredka ali opozorilo. Opozorilo, da tvoja duša ni v sozvočju sama s sabo. Da nisi srečen. Normalno je, da na Zemlji ne moreš biti stalno srečen in da stalno delaš na tem, da boš srečen. Zato se ti stalno nekaj dogaja. Če se ti stalno dogaja, se moraš dejansko vsake toliko resetirati. To je znak napredka, ne pa slab znak. Zato pozdravite bolezen. Ustavite se. Razmislite, odpočijte si. Privoščite si tako in drugačno razvajanje duše in telesa.

Predvsem pa si ne dovolite poslušati, da je biti bolan narobe. Recite jim: »Ali pelješ vsako leto svoj avto na tehnični pregled? Ali greš vsako leto preventivno k zobozdravniku vsaj enkrat letno? Koliko let imaš doma kolo, ne da bi mu zamenjal gumo? Zakaj imaš doma motorko, izvijač, kladio, vijake? Očistiš računalnik kdaj virusov in ponovno naložiš programe? Počistiš kdaj hladilnik? Pobeliš hodnike? Ukvarjaš se torej z vsem živim, vse popraviš, se za reči trudiš, da so lepe, čiste, da se ne iztrošijo, pereš obleke, očistiš čevlje, jih neguješ, človek bi moral biti pa ob vseh stresih in garanju neiztrošen, v redu in brez rednih popravil in letnega remonta zdrav, haha?« Ne ga lomit.

Eni smo tako zelo zarjavele mašine, da smo neprestano na popravilih. Preveč hudih lukenj smo morali prevoziti s preveč nepopravili in izmikanji tehničnim pregledom. To ne pomeni, da smo za na odpad, kje pa. Peljemo malo počasneje, nudimo pa ves luksuz udobja in imamo vse možne dodatke. Kronični bolniki smo kot star BMW ali Audi. Razumite, boleznijo so pomembne. Ne vzamejo globine, obratno, človeku ravno kakovost dajejo. Več kot si bil bolan, več si skozi dal, verjemite mi. Večina bolnih je tudi toliko bolj napredovala. Ne vsi, veliko njih pa.

- 29 -

Neandertalski geni

V prejšnjih delih sem govorila o neandertalskih in novejših, bolj rdečih genih.

Neandertalci zelo dobro čutijo vibracije, energije, strupe, pa tudi zunanje napadalce. Neandertalsko telo hiperkinetika izredno hitro začne sporočati, da nekaj ni ok. Ni važno, ali govorimo o strupih, bakterijah ali pa o vibracijah sočloveka. Te vrste telo čuti vse. Zelo dobro ima tudi izurjen imunski obrambni sistem, da se začne odzivati. Celo vojsko pošlje v napad.

To je bilo v starih časih super, ker taka telesa so ostala živa. Ni bilo veliko strupov namreč. Pa danes? Taka telesa so danes kar naprej bolna, ker hočejo napadalca takoj odstraniti, saj jim je to v preteklosti pomagalo preživeti, niso npr. dobila tetanusa, niti kolere, takoj so vse odstranila. Telesa, ki tako dobro sledijo napadalca, pa imajo v današnjih časih kar en hud problem. Dandanašnji ni več toliko bakterij, je pa ogromno, ogromno strupov iz fitofarmacije, onesnaženosti okolja in uporabe kemije vsepovsod. Te strupe, pa ni važno, ali so iz hrane, iz zraka, vode, kjerkoli že, hoče telo odstraniti. Telo najprej pošlje obrambni sistem, naj za to poskrbi. Vročino pošlje iz istega razloga, ali kašelj ali kaj podobnega. Včasih naredi vnetje, da bi nezaželeni strup spravil iz telesa. Različne taktike ubere.

Če tega strupa ne more odstraniti na noben način, tega enostavno ne more spregledati, pa se bori še intenzivneje. Aktivira seveda tudi živčni sistem, ki vam neprestano sporoča, da je nekaj narobe. Želi vas spodbuditi, da mu tudi od zunaj pomagate. Alarmi gorijo v obliki bolečin ali v obliki ekstremne utrujenosti. Živci so v pozoru in na okopih, kričijo, da potrebuje telo pomoč. Naj glava z rokami od zunaj pomaga, zahtevajo.

Če telo ne zmore uničiti tega strupa, ker se je zaril v celico, začne še z zadnjo možnostjo, ki mu je preostala – uniči celo svojo lastno celico s strupom vred. Temu rečejo avtoimuna bolezen. Telo v resnici ne napada samega sebe, ampak tako zelo napade strup v nas, da hkrati uničuje tudi samega sebe, ker sicer ne more uničiti sovražnika, če me razumete.

Medicina vsega še ne razume, zato sklepa, da je to brezvezna reakcija. V resnici ni brezvezna. Naša telesa so tako izkušena, da vedo, da s tem strupom ni ok živeti in vklopijo absolutni napad, ker čutijo, da gre za življenje ali smrt. Večinoma s hudo utemeljenim razlogom. Torej morate vedeti, da ljudje z avtoimunimi boleznimi nimajo vedno slabega obrambnega mehanizma, ampak predobrega. Strupov v okolju je pa preveč, če me razumete. Enostavno ni moč na sto bojnih poljih se naenkrat aktivno boriti s toliko strupi. Naša telesa niso prilagojena strupom, zato odreagirajo z neprestanimi boleznimi in bolečinami. Enako kot v primeru psihičnih stisk. Hočejo remont tudi ob stiku s strupi.

Kaj pa telesa zelo prizemljenih, prilagojenih ljudi? Ta telesa se skušajo povsod in vedno prilagoditi. To taktiko so si izbrala, z mislijo, da je to zanje boljše in enostavnejše in jim bo tako v življenju lepše. Ta telesa se tudi na področju strupov in ostalih zunanjih napadalcev telesa skušajo prilagoditi. Umirjajo svoj živčni sistem in mu govorijo, da je vse ok, da je to normalno in podobno. In to tudi zelo dolgo tako deluje.

Vendar pri teh telesih nastane drug problem. Strup prevlada. Ne takoj, ampak slej ko prej. Ni važno, ali govorimo o strupu iz okolja ali o psihičnem strupu, ki ga to telo skuša spregledati in se prilagoditi. Ko strup

zmaga, dela po telesu hud problem. Namnoži se v neslutene razsežnosti v obliki raka, tumorjev in podobnih zadev. Ker ta telesa itak odignorirajo vse opozorilne znake, ker se tako izognejo spopadu, včasih tudi raka odkrijejo prepozno. Zaradi ignoriranja svojega lastnega živčnega sistema, iz prilagoditvenih vzrokov lažjega preživetja v modernih časih. Vidite, oboje ima pluse in minuse.

Lahko ima vaše telo mešanico obeh osnovnih značilnosti, ni ne rdeče, niti ne neandertalsko, hehe. Pa iz obeh strani nasankate ali pa zmagate.

Lahko dobite v teh okvirih tudi kakšno od zelo hudih bolezni, kot so multipla, Alzheimer, Parkinson, epilepsija in druge.

Kot ste ugotovili, imate lahko neandertalske gene, pa ste vendarle odignorirali to, da ste nesrečni in nimate občutka varnosti in ste vseeno dobili raka. In obratno, lahko ste zelo prilagojeni, večino reči odignorirate, ste zadovoljni v sistemu, pa vendarle imate histaminsko intoleranco, ker en določen del sistema pa vseeno težko »prebavite«, če ste me razumeli. Zadeva nikdar ni črno bela, vedno je malo mešana. Upam pa, da v principu razumete, o čem govorim.

Morda na tem mestu omenim vedno pogostejšega Alzheimerja, ki ni le posledica dolgoživosti ampak en daleč najbolj tipičnih primerov posledic zastrupitev, kar jih obstaja. Veste, uporabljamo čedalje več strupenih snovi in slednje zelo grdo napadajo ožilje. Ko presnova več ne dela tako kot je treba, dobite milijone mikro poškodbic, ki jih noben aparat ne zazna, vaše telo pa reče, da več kot toliko ran ne prenese in odpove pokornost. Ne presnavlja. Če telo ne zmore premagati strupa, v tem primeru poje samega sebe, ker vas hoče zaščititi. Ker je tega tako ekstremno preveč v našem svetu, vas rešiti ne more. Samo podaljša vam življenje, da niste dobili raka. Tako kot moje buče, ki imajo plesen gor, pa jim zato odrežem plesnive liste. Razumete kako to deluje?

Na katerem področju vas bolezen doleti je precej odvisno od tega, na katerih čakrah imate karmo. Ne zdi se mi nič čudnega, da je najpogostejša

ženska bolezen trpeč, vnet mehur, saj toliko, kot sem jaz videla ranjenih oranžnih čakr in zmedenih rdečih, je zadeva več kot logična.

Oranžna čakra, kadar je zelo pregosta pretemna in napačnega spina, vedno kaže na občutek nezaupanja, ne dovolj varnosti v družini, rdeča pa je navadno zmedena, ker je na ženskah, če smo zelo iskreni, dandanašnji resnično čisto preveč vse odgovornosti in dela. Kam drugam kot na mehur naj pa to udari, hehe, pa na maternico tudi, seveda. Mi se pa čudimo raku na materničnem vratu.

Raka na materničnem vratu lahko dobiš, če se delaš, da je vse ok, ne narediš pa zase tistega, kar bi morala, da bi si varnost, ljubezen zagotovila. Pustite slabe vzorce, napravite nekaj zase in telo bo ozdravelo, če me razumete. Je pa to napisati nekaj zelo drugega kot v praksi izvesti, to je pa meni še kako jasno. Ker aktivirati najprej možgane, iskati v informacijskem polju, iti v akcijo in se soočiti tudi z ovirami na tej poti in strahom, je zelo zelo težko. Splača se pa, vam povem.

Obstajajo ljudje, ki so svojo oranžno čakro spravili v red. Čestitke njim, ker so med Slovenci, vsaj po mojih izkušnjah precej redki. Očitno že dolga dolga leta en drugemu ne dajemo varnosti, se ne spoštujemo dovolj in ne nudimo tistega, kar bi po zakonu veselja morali. Ste se vprašali danes, če se vaš partner počuti ob vas varnega, sprejetega in srečnega in če ima strast do celotnega življenja, ker je ob vas srečen? In obratno, ste si odgovorili na to vprašanje, če ga obrnete in naslovite na vas same? Vas partner, družina dviguje? Veste, družino si izbirate sami. Dobesedno, čeprav se čudno sliši. Izberite si drugo družino, če ob tej ne rastete.

Se spomnim, ko sem bila popolnoma na tleh, vse mi je šlo narobe, bila sem sama, brez denarja, nisem bila v najboljših odnosih z mojim očetom, v bistvu sva bila v hudem nerazumevanju, šla sem z zadnjimi euri s ta malim otrokom v Zadar s šotorom, na edinih par dni dopusta, avto mi je pa tam ne vem katerič zapovrstjo odpovedal in so me po dveh dneh dopusta »odšlepali« v eni obupni burji z vlačilcem nazaj iz morja domov.

Človek, ki je vozil ta vlačilec, je bil en strašno zabaven Hrvat. Smejala sem se v vsej bedi tistih dni, vseh sedem ali še več ur vožnje, tako je znal vse na hec obrniti. Ko sem mu razlagala, da sem sita avta, da mi je že xy-tič crknil, da res ne vem kaj naj naredim, mi je rekel: Samo dve opciji imaš, ali zamenjaš avto ali pa mehanika. In kasneje, ko mi je razlagal, kako ima sadovnjak in raznaša sadje in zelenjavo otrokom, pa sem mu potožila o nekompatibilnosti z očetom, mi je rekel: »Posvoji si drugega!« Moj Bog, mi je tip dal misliti takrat!

Dejansko sem razmislila in zamenjala mehanika. Imel je popolnoma prav. Avto mi nikdar več ni crknil, si morete misliti, haha!

Dejansko sem razmislila in dala blagoslov očetu v svoji duši, vendar sem si »posvojila drugo familijo«, če me razumete.

Meni je ta človek rešil življenje. Ne vem mu imena ne priimka. Toliko sem še bila prisebna, da sem vedela, da je napravil eno velikansko delo v tistih dolgih urah vožnje. Zahvalila sem se mu. Premalo za vse, kar mi je dal.

Vem pa, da je bil moja priklicana informacija v informacijskem polju, ki me je rešila bolezni. Morate pa vedeti, ko vam nekaj je, vam življenje zaostrojuje življenjske razmere tako dolgo, da boste nekaj naredili. Če ne, boste zboleli. Če si boste zares želeli rešiti svoje stanje, boste začeli brskati za informacijami, se obračati k veselju naj vam pomaga. V tem primeru vam veselje zanesljivo tudi bo pomagalo. Z informacijami! Če jih boste aktivno uporabili, kot sem jih jaz uporabila takrat (»zamenjaj avto ali mehanika«, »posvoji si drugega«), se boste rešili bolezni.

Zdaj se boste eni zataknili ob »posvoji si drugega«. Ne moreš si posvojiti drugega starša, otroka. Tukaj smo spet tam, kjer sem vam na začetku razlagala, da vaši otroci niso vaši otroci, niti vaši starši niso vaši starši. Vsi smo zgolj duše, ki so prišle sem po izkušnjo. Zahvalite se jim, blagoslovite jih. Ne jezite se nanje. Seveda nas na starše, otroke veže nevidna nit, ki nas veže, vleče, lepi k njim. Vendar to ne pomeni, da je ta nit vedno taka,

kot ste si mislili, da je. Ta vezava vas želi nekaj naučiti. Ne želi pa vas ta odnos prisiliti biti nekdo drug kot ste. Ravno obratno. Srečali ste se, ker imate zelo verjetno nekaj v odnosu, kar morate rešiti. Ne nujno, lahko pa da ja. Če čutite odbojnost, upoštevajte jo. Ne počutite se zato krivi. Bodite svetle lučke, dobri, prijazni, ljubeči. Vendar, če z nekom niste za skupaj, se ne silite. Najbrž na drugi strani drugi čuti enako. Odpustite si medsebojno vse, priznajte drugemu vse pluse in ne visite na minusih, enostavno pojdite z Bogom. Posvojite si druge prijazne ljudi, ob katerih boste rastle in čutili privlačnost. Izognili se boste boleznim.

- 30 -

Nekaj o rumeni čakri

Obolezni smo sedaj že kar nekaj napisali.

- Da jih dobiš, če si nesrečen, zato da reči izboljšaš, da bo tvoje življenje lepše, boljše, srečnejše.
- Da jih dobiš tudi v stiku s strupenimi rečmi, ki jih je čedalje več v naši okolici. Seveda lažje v času, ko potrebuješ reset, remont, kot kadar ga ne.
- Da dobimo bolezni na tistih organih, kjer imamo šibke točke na telesu.

Veste, z boleznimi je popolnoma enako kot z drugimi karmičnimi rečmi. Če jih ne rešite, se vam vlečejo v naslednje življenje. Včasih pa se odločite priti na svet doživeti bolečino. Ali se odločite priti na svet napraviti kaj na tem področju.

Vzemimo en tak klasičen primer. Čeprav obstajajo zelo lepe rumene čakre, ima čisto preveč ljudi premajhno, prerotirano rumeno. To navadno pomeni, da se preveč ozirajo na to, kaj reče okolica, prehitro se prilagodijo, premalo zaupajo vase in ne postavljajo sebe na pravo mesto. Naj opozorim, da postavljati sebe na pravo (ne na prvo, na pravo) mesto, ne pomeni zganjanje egoizma. To pomeni zdravo razumsko presojo, kdaj je prav popustiti in kdaj je prav vztrajati. Močno samostojnost in močno pove-

zovalnost hkrati. Lepa rumena ve, kdaj je pomembnejši odnos in kdaj je pomembnejše speljati reči kot je treba, za obče dobro, če se razumemo. Zdrava rumena čakra se ne obremenjuje: »Kaj bo pa kdo rekel,« niti »Koliko me ima nekdo rad.« Zdrava rumena ne razume vsake besede kot da mu kdo kaj hoče. Obratno, zdrava rumena hudo zelo dobro razume sočloveka in ga dviguje, nudi oporo in se ne počuti ogroženo. Zdrava rumena pusti drugemu zmagati, hkrati dviguje tim do zmage. Zdrava rumena sveti kot sonce, pa sebe ne postavlja nad drugega, vendar ob človeku s tako rumeno čutiš ekstremno stabilnost in varnost.

Ima večina tako rumeno? Nima, kajne. Sebe nimajo dovolj radi. Ne zaupajo si. Raje upoštevajo avtoriteto. Zato ljudi boli želodec. Ker so strahovi preveliki. Prilaganje je nesorazmerno. Zanikanje sebe preveliko. Slalomiranje med moram in želim je preveliko. Zaupanje vase premajhno ali obratno – pri nekaterih je tudi egoizem lahko prevelik, tudi zato utegne boleti želodec. Iz nezaupanja in strahov človek povleče preveliko naslanjanje na tuje mnenje in preveliko razumevanje besed drugače, kot jih je nekdo, ki jih je izrekel, mislil. Iz prehudo obremenjene rumene izhaja tudi kritiziranje. Človek z lepo rumeno tega sploh nima v sebi. Večine odnosov ne vidi kot ogrožajočih, nima potrebe po popolnosti. Ne ukvarja se z malenkostmi, niti z nepopolnostmi, niti ga ne motijo.

Če ste se v nekem življenju rodili v okolje, kjer so vas zatirali, vam govorili, da ste ničvredni, če niste smeli nič reči, nič narediti, ali nič kar ste naredili, ni bilo dovolj dobro, ste se razvili v preveč plaho ali preveč kritično osebo. Ne le do drugih, tudi do sebe. Življenje vam je pa vseeno dalo obilico možnosti, da napredujete na tem področju. Ali ste jih izkoristili ali ne, je odvisno od posameznika do posameznika. Če reči stalno potiskaš in potiskaš dol in se ne zganeš, vztrajaš pri ustaljenih vzorcih, te bo želodec vedno bolj in bolj bolel, saj bo rumena čakra ves čas govorila, da jo boli, kar z njo delaš. Opozarjala bo nase, da bodi bolj spoštljiv do nje in prijazen. Da ne pristajaj na vse, da se postavi zase.

Veste, na čakrah se pozna vaš odnos do drugih. Prerotirana presvetla rumena je izrazito pazljiva v odnosih, da ne bi bila ranjena. Vendar jo to samo še bolj zrotira in zmanjša, ker zatira samo sebe, če me razumete. Vse reči na tej Zemlji se premagujejo s soočanjem. Tudi bolezn.

Pri boleznih je enako stopnjevanje kot pri ženah pijancev, če se spomnite primera, ko sem pisala, kako v prvem življenju samo zapravlja, če žena ne gre proč, jo v naslednjem tepe, to se stopnjuje, dokler je v zadnjem ne ubije – če ona sama tega ne ustavi in se od njega odcepi, oz. zavrne tak odnos. Če se ti ne soočiš s samim sabo in sebi ne priznaš svoje vrednosti, če se ne izobraziš toliko, da bi si zaupal, če nisi samostojen in samoodgovoren, če pogum zatreš v kali in ga vržeš proč preden si ga sploh zagrabil, se bo tvoja želodčna bolečina večala. Če te bo samo malo strah, bo bolečina majhna. Če te bo fejest strah, pa boš pasiven, bo bolečina večja. Če reči ne boš rešil, se boš v naslednjem življenju morda soočal s čírom na želodcu, če pa to v tem življenju ne boš rešil, pa se boš morda naslednjič že rodil s kako želodčno okvaro. Me razumete zdaj, kako to gre? Čakra opozarja, da se nimaš rad. Da si zaslužiš več. Vaša duša to znotraj sebe ve. Le naučeni ste bili narobe. Ker ne delujete v skladu z vašo dušo, vam duša to sporoča preko bolečine, da jo upoštevajte. Imejte radi.

Nisem dovolj poudarila, ampak rumena čakra povezuje vse vaše znanje. Če nimate znanja, vas je strah. Če ga imate, vas ni. Znanja je ogromno sort. Potrebujete znanje. Zaradi znanja se ne bojite. Zaradi znanja vam je vseeno, kaj kdo o vas misli. Zaradi znanja je vaša duša mirnejša. Znanje je pomembno. Zato vam ga ne dajejo, oz. naši izobraževalni sistemi namensko ne nudijo znanja, ampak večinsko nepotreben balast. Izobražen človek je samostojen, odgovoren in ima rad cel svet, pa ne pusti se izkoriščati. Njegova rumena je prečudovita. Ne tekmuje, ampak sodeluje. Vladarji sveta tega nočejo. Vi pa hočete znanje. Pozdravilo vam bo želodec, pa še kaj drugega, celotno rumeno čakro, obljubim.

Enako gre na ravni družine. Če že imaš ranljivo rumeno čakro, bodi brez skrbi, da se boš rodil v družino, ki bo pritiskala na ta tvoj gumb. Ne preveč prijazno. Vsaj eden od bližnjih ti bo povzročal bolečine v želodcu. Zakaj? Da se začneš soočati s težavami in pogruntáš vzrok. Rešitev ni v ujčkanju. Ne, ne, ne. Če te bo nekdo zaščitil, ko se boš moral soočiti s situacijo, pa namesto tebe prevzel karkoli, se bo tvoja želodčna ranljivost povečala. Če ti nekdo povzroča tako hude bolečine, da jih ne moreš prebaviti, je prav, da se umakneš od povzročitelja bolečin ali se postaviš zase in na to ne pristajaš, da ješ, pogoltneš reči, ki niso zate. Tudi to je soočanje s problemom, da se razumemo. V tem primeru ne pristajaš več na to, da nisi vreden, neha te biti strah, postaviš se zase. Ali odideš. Karkoli.

Večji problem nastane na nacionalni ravni ali na ravni civilizacije. Ker, ko preveč ljudi ne spoštuje samega sebe in se ne posluša, ampak preda svoje življenje v roke drugih, pa ko je preveč ljudi strah in jim je važno kaj drugi misli, takrat se težko umakneš, ampak je postavljanje zase toliko težje. To pa je karma civilizacije, ki jo bo moralo človeštvo preseči. Dokler je ne bo, se bo pritiskalo z vsemi sredstvi na ljudi, da to ozavestijo in se imajo končno dovolj radi, da zrihtajo svojo želodčno bolečino, hehe. Ni druge kot s soočanjem in s prevzemanjem odgovornosti.

Rumena namreč je prevzemanje odgovornosti in samoiniciativnost, pa tudi ustvarjalnost in kot pravim celotno znanje in zaznavanje skupaj. Je skoraj na sredi med vsemi čakrami. Povezuje spodnje, prizemljitvene, z zgornjimi, čustvenimi in zračnimi čakrami. Če rumena ne dela, nisi dobro pretočen. Si ali preveč prizemljen ali preveč čustven ali popolnoma v luftu. To ni ok. Tako kot ti mora leva in desna polovica možganov delati, morajo tudi zgornje in spodnje čakre sodelovati, biti uravnotežene. Samo tako lahko jasno vidite, kaj se dogaja in odreagirate smiselno. Bolj ste lahko srečni.

Znebite se strahu. Znebite se prelaganja odgovornosti. Znebite se: »Kaj bodo pa drugi rekli.« Veste, ni tako važno, da vas imajo radi. Nismo

narcistični, kajne, in vemo, da vsem ne moremo biti všeč. Enim pač nismo, tako kot vam eni niso. Ok je tako. Od tega ne more biti odvisna naša sreča.

Naj vam bo lepo in radi se imejte.

- 31 -

Še nekaj o kreiranjih

Svoje čase sem poslušala naše novodobne »kreatorje«. Saj veste, o čem govorim. O trendu: »Saj si vse lahko skreiraš v mislih, to dokazano deluje, samo če si dovolj pozitiven ...« mi je donelo iz YouTube ... O tem smo že govorili, da je po mojih izkušnjah polresnica, upam, da ste si to zapomnili. Rada pa bi šla še globlje v to zadevo. Kako to, da nekaj od tega uspe, nekaj pa ne? Zakaj to ne deluje vedno? Kaj pa deluje?

Vzamemo sosedovo Katjo. Rekli so ji: pozitivno misli, pa ti bo uspelo. Mislila je pozitivno, resnično pozitivno, mislila in si močno vizualizirala avto, natančno je vsak dan videla avto, barvo, videla se je voziti v avtu ... ampak avta ni bilo. Hkrati je bila iskreno pozitivna in od znotraj močno čutila, da bo njena hudo bolna prijateljica ozdravela, in to se je tudi zgodilo.

Kje je razlika? Katja je znotraj sebe natančno čutila, da bo prijateljica ozdravela. Zakaj je to čutila? Ker je šla v informacijsko polje v enem trenutku sproščenosti. In kar je tam videla, je bilo tako jasno, da ni mogla zgrešiti, kaj je prijateljici namenjeno. Informacijsko polje je to informacijo o tej ozdravitvi že držalo v sebi, saj je ta prijateljica očitno delala na sebi in svojem resetu in ta informacija je bila v etru. Ni tega Katja skreirala. Katja

je to videla, enako kot vidim jaz vaše prednike ali parkirni prostor, na katerega peljem in je prost za moj avto. To čutenje te informacije je bilo tako pristno, da se je seveda brez težav s to informacijo zljila. Vedela je, da bo vse ok. Mirna je bila. Ni tega priklicala. To je skreirala njena prijateljica, ki je delala na resetu, ki ji je pomagal.

Katja in avto. Katja avta ni imela v etru, ker na njem ni delala. Ali je premalo delala. Kreiranje pomeni razmišljanje o tem, privabljanje informacij, zlaganje informacij v puzzle, delovanje oz. akcija, pridobivanje novih informacij in izločanje nepotrebnih, zlaganje puzzle in spet akcija. Ko bo to v etru, bo Katja dobila nov avto. Lahko točno tak, kot si ga vizualizira. Vendar z vizualizacijo samo privablja neke ideje. Niti ne vseh. Ker ne vloži dovolj truda v zlaganje puzzle. Če bo to napravila, bo avto v etru in tudi čutila bo to, da je v etru in da prihaja.

Kaj pa kadar imamo »bad feeling«? Lahko prikličemo slabe reči? Ne moremo. Narobe so vas učili. Lahko si samo napačne reči izberete. Pa tudi to ni nič hudega.

Vi v etru čutite, da avta ni tam notri. Niste si vi priklicali, da avta ni, samo ni bilo dovolj kreiranja v prej opisani obliki. Samo čakali ste, da vam prileti z neba. Ne deluje to tako. Akcija manjka, narejena s pomočjo informacij iz informacijskega polja. Včasih vas pa vesolje samo obvaruje pred nekimi rečmi. Ni še avta, tudi če delate na tem, ker enostavno ne vozite dovolj dobro ali ker nujno pred avtom potrebujete nekaj drugega. Niste vedno vi sami vzrok neposredno, ampak lahko zelo posredno. Lahko pa ste. Katja je pravilno znotraj sebe čutila, da avta ne bo, ker zmore hoditi v informacijsko polje, kot večina vas, vendar je upala, da bo, ker je »dovolj pozitivna«. Tako zelo pozitivna, da verjame, da bo. To tako ne deluje.

Da nečesa ne dobite, je lahko vzrok tudi strah. Če vas je nečesa strah, to odbijate, ni dovolj akcije in ni dovolj reakcije. Zakaj vas je strah akcije? Iz dveh razlogov. V informacijskem polju bi zagledali tudi negativne rešitve, ne le pozitivnih, temu se ne morete izogniti in vedno brez poskušanja

ne morete vedeti, kaj je dobra in kaj slaba rešitev. Tipičen primer za to je iskanje partnerja. Nekateri zavirajo kreiranje, ker imajo toliko slabih izkušenj, da samo še čakajo, kaj bo padlo z neba. Ne bo, veste. Ne bo. Strah vam bo pa pošiljal neustrezne izbire pred vas. Pogumno in brez posebnih zadržkov na pot in v raziskovanje. Odmikajte grmovje, poplevite njivo, iščite zaklade. Ne vzemite plevela. Dokler ne živite s človekom, ne boste vedeli, kakšen v resnici je. Še par mesecev kasneje ne, hehe. Tako je življenje.

Čim skačeš po informacijskem polju, dobiš vse sorte rešitve. Celo kosilo. Ni vedno krof najboljša opcija, če se spomnite. Niti grof, če se malo pohecam. Vzemite si kar vam pripada in kar ste si s hudo močno akcijo tudi skreirali.

Ta del kreiranja partnerja, da si napišeš, kaj pri partnerju potrebuješ, pomaga. Ker v eter spustiš informacijo, kakšnega partnerja hočeš. To avtomatično pomeni, da »delitaš«, izločiš vse, ki ti pridejo iz informacijskega polja nasproti, ki teh značilnosti nimajo. Potem razmišljaš, kje bi ga dobil in vklopiš informacijsko polje, ki ti servira ideje. Bolj ko brskaš za idejami, več jih bo. Pa vendarle ti to nič ne pomaga, če ne začneš tega človeka spoznavati in kasneje ne dvigneš riti in greš s kom od teh potem na kavo, če me razumete. Niti tu morda nismo končali, ker morda vam je vesolje poslalo naproti petnajstkrat napačnega. Nič hudega, brskajte naprej. Odženite strah. Morda ni bil čas pravi, ampak verjemite mi, kdor išče, ta najde. Če le ne obupa.

Zakaj si ne morem takoj skreirati ta pravega? No, tu je pa še en kup drugih vzrokov. Če gremo na primer od včeraj, rumena čakra premajhna, prerotirana in ima recimo fasado čez vašo pravo naravo. Želite se pokazati lepši, strah vas je odnosov in tako naprej. Take reči strašno zavirajo zadevo. Vsaka od čaker lahko kakšne ovire postavlja, rumena je zgolj primer. Če pa ste vašo rumeno čakro na nekem področju, npr. pri delu, ambicijah spravili popolnoma v red, na področju družine pa vam nagaja, pa vas zdaj morda rumena preizkuša, ali boste za rumeno čakro poskrbeli, jo boste imeli radi

ali jo boste spet zanemarjali. Potem vas zavira strah. Tole je zelo široka tema, ki se je ne da opisati samo v par stavkih.

Če gremo pa nazaj na Katjo in njen globok občutek, da avta ne bo ... Vidite, ni bila črnogleda. Nasprotno, ona je v sebi natančno vedela, da avta ne bo, ker je tako zelo intuitivna, da je stopila v svoje informacijsko polje in ji je bilo to povsem jasno. Bodite realni, priznajte si, kaj je že v etru in česa ni. Če ni v etru, pomeni samo to, da na tem niste dovolj delali, ali da karmično ni namenjeno. Še vedno imate možnost to spremeniti. Ali pa dobiti kaj drugega namesto tega. Morda Katja sploh vedela ni, da jo čaka služba čisto blizu doma in da bo njeno kolo zadoščalo, pa da si ta hip lahko nepričakovano privošči štirinajst dni toplic. Razumete, delate na tistem, kar vam veliko pomeni. Včasih nezavedno.

Če nekaj globoko čutite, ste šli v informacijsko polje pogledati, kako je na stvari, in dejansko imate prav. Vendar pazite, če imate zelo veliko zeleno čakro, če ste preveč čustveni, če ste preveč rdeči, če vam razum prevečkrat prekrije čutenja, če ste znervirani, ne boste tako jasno čutili stvari, kot če ste umirjeno pretočni. Verjamem, da vsak od nas včasih natančno ve, kako se bo kaj razpletlo. Poskusite si zapomniti ta občutek, ker sčasoma boste jasno ločili razum, čustva in intuicijo.

Beseda intuicija je čisto premila beseda za to, kar delate. Vi hodite po informacije v informacijsko polje in temu rečemo po slovensko spomin, kadar to delamo po preteklosti in po prostoru. Vendar to čutilo za energije in sprehajanje po prostor-času imate. Če boste nanj pozorni, ga seveda brez problema začnete uporabljati. Ko boste zelo umirjeni, se pred vsako rečjo vprašajte: »Če grem v prihodnost, kaj vidim?« Nekateri boste to tehniko takoj zapopadli, enako kot če greš na parking gledat, kje je parkirni prostor zate, seveda v mislih, ko si še na Šmartinki in še nisi v BTC-ju ali pa pred katerimkoli parkiriščem, preden nanj zapelješ. Z vsako rečjo se da enako. Poglejte, kaj bo. Kje je neka rešitev. Vse je v informacijskem polju. Če se strenirate, vam bo uspelo.

Ne smete biti živčni, ne smete dvomiti vase, ne smete biti čustveno prizadeti. Enako kot parkinga ne boste dobili, če je zraven vas tuleč otrok ali živčen mož, ki hoče, da parkirate petsto metrov proč, ker itak ne boste dobili parkirnega prostora, kot pravi. Napravi vas živčne in ker morate svoje energije prizemljiti, da vas ne spravi iz tira, v tistem hipu uravnovesate vaše lastne čakre in energetsko polje in ne zmorete še v informacijsko polje hkrati iti gledat, kje je parking. Enako je z vsako drugo rečjo. Če vas zelo spravijo iz tira, če se morate prizemljevat in miriti, rešitve ne boste videli. Vsaj ne točno. Zamegljena bo z razumom ali čustvi. Vendar mislim, da zdaj že veste, o čem govorim. Bodite pozorni in trenirajte.

Nikdar si ne boste priklicali česa slabega sami nase zgolj z usmerjanjem misli. Nič bat. Učili so vas narobe. Bo treba precej več delati, če boste želeli premakniti karkoli, hehe. V katerokoli smer že.

Zdaj boste rekli: »Ampak, a nisi rekla, da lahko na klik priključimo mrtve?« Točno tako. Eno je igračkanje z energijami, hoja v informacijsko polje, hoja po prostor-času, razgovori z mrtvimi, ker je vse na energetski ravni, drugo je pa materializiranje. Razumete, Zemlja je trd eter. Kakor vam duhci nič ne morejo, tudi sami ne morete na klik na daleč nekomu nekaj slabega napraviti. V najboljšem primeru mu bo sladkor iz rok zletel ali kaj podobnega. To so plusi in minusi Zemlje. Ne pozabite, niste v nebesih, dejansko ste kreatorji, vendar to ni enostavno delo, dejansko ne.

Boste rekli, ampak enim vse na kup leti, nimajo tako težkega življenja. Ni res, veste. Ni res. Samo vi ne vidite tega, ker vam o tem ne pripovedujejo. Niti tistim z veliko denarja, niti tistim z nič denarja, niti tistim zdravim ali tistim, ki se na drugih »šlepajo«, celo zlobnim in hudobnim ni enostavno.

Zato vam pravim, edina rešitev je, da se imamo radi, da se podpiramo, ne tekmuje, ampak se dvigujemo, sodelujemo in spet naredimo ta planet lep. Z metanjem polen pod noge ne naredimo nič dobrega. Nikomur, sploh pa ne sebi. Blagoslovimo ta svet in se trudimo skreirati boljše. Ne le-

pšega, ampak predvsem srečnejšega, kjer bo človek človeku človek. Ampak Človek z veliko začetnico. Verjamem, da smo sposobni. Podpirajmo se.

Lep pozdrav, ostanite na vezi in v etru, hehe. Sprehajajte se po informacijskem polju. Če ne drugače, vam bo v sanjah povedalo, kar morate slišati. Še raje pa z glaskom v ozadju, ki mu rečete feeling.

- 32 -

Oranžna čakra

V elikokrat v življenju sem se spraševala, zakaj so ljudje, ki se ukvarjajo z jasnovidnostjo, pogosto tako nedostopni. Še bolj pa sem se spraševala, zakaj nihče tega ne opiše, torej kaj dela in kako dela. Še bolj me je žalostilo, zakaj nihče ni prišel na idejo širiti zavest, da vsi to znamo in da dajmo vsi to uporabljati. Morda svet ni bil za to zrel. Jasnovidnost je bila skoraj da ne preganjana, zasmehovana. Še vedno v določenih krogih je. Nekje pa nikdar ni umrla. Nekateri so me svarili svoje čase, naj ne govorim kaj delam, saj se lahko norca delajo iz mene. Veste, od nekdaj mi je bilo vseeno, če se norca delajo. To nekaj pove zgolj o njih. Če bi se norčevali tisti, ki nisem skozi njih gledala in nimajo pojma, kaj sploh delam, ne bi sploh vedeli, iz česa se norčujejo. Tisti, skozi katere sem gledala, pa imajo resnično izkušnjo. Stojim za tem, kar delam. Je premočno, da ne bi bilo resnično. In deluje v praksi. Zato z veseljem delim svoje izkušnje z vami in si iz srca želim, da bi se še kdo naučil iz tega samemu sebi prisluhniti. Strenirati se poslušati. Ustaviti, ne noreti. Če vaša duša nekaj ve, potem tisto tako bo. Želim si, da začnete hoditi po informacijskem polju bolj pogosto in intenzivneje. Želim si, da začnete zlagati puzzle in se na tem svetu igrati to igro pravilneje. Dlje boste prišli. Srečnejši boste. Splača se.

Danes pa o oranžni čakri. To je ena najbolj zapackanih čaker, najbolj verjetno tudi na svetovni ravni. Ne vem, zdi se mi tako. Vsekakor je tako med ljudmi, ki sem jih v zadnjih tridesetih letih sama gledala. Oranžna čakra po mojih osebnih izkušnjah ne predstavlja samo strasti v ljubezni, ne predstavlja samo odnosa do seksa, ampak predvsem predstavlja strast do življenja, v povezavi z občutki varnosti v življenju, najbolj v povezavi z družino in zelo bližnjimi. Vam je zdaj jasno, zakaj toliko zapacanih čaker in bolezní na tem področju?

Najbolj verjetno je zgodovina ne-prav-prijaznih življenj, polnih trpljenja in žalosti, prinesla na družinskih ravneh toliko gorja, da se to vleče iz roda v rod. Eni ljudje nimajo dovolj strasti do življenja, ker jim je življenje pretežko, drugi pa zato, ker so jim že v rani mladosti odvzeli občutke varnosti in ne vedo, na koga se sploh lahko naslonijo. Kar se tiče spolnosti, je bila zgodovinsko v zadnjih kar nekaj sto letih vedno v dveh skrajnostih, ali je morala biti skrita in je veljala za greh, so se je sramovali in jo zaničali, zatajevali ali skrivali ali pa so se v visoki družbi šli totalne razvrzati in so eksperimentirali, kaj si še lahko zmislijo, šli so v skrajnosti, da bi jim bilo »lušno«, da bi zapolnili praznino, ki jo čutijo v življenju. Nič od skrajnosti ni najboljša rešitev.

Tudi danes je šlo pri tem iz ene skrajnosti v drugo. Iz popolnega skrivanja ali tudi zgolj dejanja za zadovoljitev potrebe so šli marsikateri v drugo skrajnost, kjer postane vse skupaj samo še šport in na nek način igranje s telesom za iskanje sreče, radosti. Uravnotežena, lepa spolnost je bila tabu in stoletja skoraj ni obstajala.

Obstaja zdaj? Vam povem, da dvomim v množičnost tega pojava, glede na videne čakre. Veste, v zelo zelo starih, prvinskih časih so ljudje imeli zdrav odnos do tega. Zdaj je to normalo zelo težko najti. Iz česa to izvira? Iz zelo ne-ta-prave strasti do življenja.

Prenekateri ljudje imajo hudo pomanjkanje strasti do življenja. Utrujejo se od vsega hudega, kar se jim je zgodilo. Ne čutijo varnosti v svoji ožji

družini, ne čutijo se dovolj ljubljene ali pa imajo občutek, da je življenje težko, da jih nihče ne ceni, da so sami za vse in podobno.

Nekateri ljudje imajo dobro strast do življenja, nimajo občutka, da so za vse sami, pa vendarle imajo zapackano oranžno čakro. Zakaj? Ker jo prekrije strah zaradi ne-dovolj zaupanja v ljudi ali pa preprosto zaradi preveč prilagajanja in popuščanja za ceno ljubega miru ali za ceno, da se ne prepirajo, da družina ostane skupaj ali kaj podobnega. Strah packa oranžno. Anksioznost packa oranžno. Depresija še bolj packa oranžno.

Če pa pogledam na splošno, se ljudje med najožjimi, najbližjimi ljudmi na splošno še vedno ne počutijo dovolj varni, saj je očitno družba šla v to smer, da je na koncu vsak prepuščen samemu sebi. Družine se razbijajo, vaške skupnosti se razbijajo, društva skoraj ne obstajajo več v smislu kot so nekoč obstajala, še na ravni države nekih skupnosti ni več, služba ni več prijetna skupnost ljudi s podobnimi interesi ... Se spomnite, včasih je družina kot celica skupaj držala? Ni bilo možnosti, da bi kdo na prvo žogo rekel, da se bo ločil, ker niste dovolj dobri. Se spomnite kakšne službene žurke ste imeli, kako ste se imeli svoje čase s sodelavci prijateljsko radi, se tudi izven dela srečevali – mi smo šli vsak dan na kavo po službi recimo, pa dobivali smo se in kitaro sem igrala na teh srečanjih (zagotovo se spomnita moja sodelavca Silva in Janez, kako so mi nekega dne odpeljali avto sredi žurke in pobrali vse občestne količice na tej poti, ter jih pripeljali nazaj v sveže opranem avtu, skupaj s polno občestnega peska, jaz sem pa norela hahaha, ampak to so lepi spomini), srečevali smo se v vaških skupnostih – v naši vasi je vsak, ki je praznoval karkoli večjega, povabil celo vas, zelo lušno je bilo.

Se spomnite, ko smo imeli neko zavest, da smo pripadniki nekega naroda ali pa vsaj kakega kluba, društva? Tega v tej obliki ni več.

Vam pa povem, da pred toliko tisoč leti so obstajale še boljše in lepše skupnosti, ki so dejansko dajale varnost in ljubezen. Zato so naše oranžne čakre takrat bile lepe in čiste, svetleče in radostne. Ne ker bi tako veliko

več občevali, ne ne, zato ker smo bili uravnoteženi in srečni, predvsem pa z občutki varnosti. Nismo bili sami. Povezani smo bili. Vidite, spet smo pri povezanostih, o katerih sem že pisala, kako zelo so pomembne. Ljudje nismo otoki sami zase, dejansko smo neprestano v povezavi. Če se boste povezovali na lepe načine, predvsem pa brez strahu, boste živeli lepše.

Tukaj smo kot človeštvo, kot civilizacija zelo zašli. Pristajali smo na nek zelo nezdrav življenjski stil in izkoriščanje tako dolga stoletja, pristajali smo na nezdrav odnos do spolnosti, pristajali na nezdrave oblike bivanjskih in ostalih skupnosti, da smo zadeve privedli v take skrajnosti, da so te skupnosti, pa je vseeno, ali govorimo o povprečnih družinah, službah, vaških, mestnih skupnostih, društvih, klubih ali pa državnih skupnostih ... v precej nezdravem in nepovezanem stanju. Naša telesa to še kako dobro čutijo. Če ne čutijo na zavedni ravni, pa to živijo na nezavedni ravni. Vidi se to na vaših čakrah.

Sama si zelo želim, da bi človeštvo imelo strast do življenja in bivanja, ustvarjanja. Ampak s tem mislim tisto zdravo strast, ki ve, da je življenje varno in lepo in ima dovolj ljudi, na katere se lahko zanese in kjer ni izkoriščanja ter je življenje dejansko vredno življenja.

Problem je, da smo tako zelo zašli iz pravih tirnic, da popolnoma zdrava oranžna ta hip praktično ne obstaja. Nisem je sploh pri nikomer še srečala. Vse ostale čakre sem videla pri posameznikih tudi izredno čiste. Oranžne ne. Bi nam moralo to kaj povedati o naših skupnostih, o našem življenju, o tem, kako se sami do sebe in do soljudi obnašamo? Jim nudimo varnost, ljubezen in toplino v dovolj veliki meri, ali se vedemo kot egocentrični nevrotiki, brez vsake motivacije do življenja, dela in bivanja?

Se vam zdi, da obtoževanja, kričeca zmerjanja, strašenja in prostaški gostilniški odnos do sočloveka, ki doni iz medijev, po službah in v dandanašnji družbi na vsakem koraku naredi svet lepši ali strašljivejši, bolnejši kraj? Kako naj bo človek spoštljiv do sočloveka, če nas učijo, da je ok biti nasilen, nesramen, nevljuden in da je prav, da obsojaš in kritiziraš? Oran-

žna čakra avtomatsko zakrke in se iztiri iz svoje idealne orbite, če vas postane strah ali čutite srd, gnus, če obsojate vsepovprek ali če vam človek že v principu ni prijatelj. Ne more se počutiti oranžna varno. V takem dejansko ne. Bomo kaj naredili, da bo drugače?

Idealna oranžna skrbi za sočloveka, vendar se čuti enako popolnoma sprejeta s strani soljudi. Ob najbližjih ljudeh se počuti popolnoma varna na tem svetu, zaščitena in opolnomočena. Tako doma kot v družbi. Idealna oranžna globoko čuti in se zaveda tega sveta in ga obožuje, sprejema in v duši posvoji kot svojega lastnega otroka. Lepa oranžna sveti kot najlepši ognjeni opal in se radosti vsakega naslednjega dne. Je energetska in svetlobna, polna radosti in sreče, rada uživa v svojem telesu, ceni ga in spoštuje, v njem se počuti neizmerno dobro, vendar ga ne izrablja v napačne namene zapolnjevanja življenjske praznine. Ker je srečna, v telesu uživa, vendar ne potrebuje dodatnega »nakita«, umetnih potrjevanj, ker je v izredno visoki zavesti svojega lastnega bitja, za katerega ve, da sveti najčudovitejše vibre prekrasne življenjske energije, ki je ni strah ničesar. Idealna oranžna je osnovni gradnik življenja in se življenja zmeraj neznansko veseli in ga sprejema z odprtimi rokami, saj ve, da ga zna gnesti tako, da je njej v veselje in srečo. Taka je originalna oranžna, s kakršno smo se rodili. Napravimo si oranžno spet nazaj našo in srečno. Čas je, kajne?

- 33 -

O kilah

Zakaj si tako zelo bolna, Barbara? Če vse vidiš, bi morala biti zdrava, je sklepanje prenekaterih. Če vse vidiš, se ti morajo čakre prav vrteti, vse mora iti gladko. Je res tako?

Veste, lahko ti vse vidiš, vse veš, pa vseeno nisi prilagojen temu trdemu etru, imenovanem Zemlja. Zato tudi ne pomaga, če vam gledam v prejšnja življenja, niti ne pomagajo psihoterapije raziskovanja preteklosti prav kaj dosti v praksi. Ker ti lahko še tako veš, da si tako predober, da si že norcu podoben ali karkoli drugega, pa tega v praksi ne moreš kar na klik okrog obrniti. Veste, stoletja smo se ljudje bolj in bolj zapackali. In tudi družba kot celota se je. Zato je težko to obrniti na klik naokrog.

Če povem na primeru pijanca v družini. Če se rodite v družino, kjer oče zelo pije in je popolnoma zasvojen, tako zelo, da imate izkušnje z vsemi posledicami, reakcijami, ki jih alkoholizem za seboj potegne, imate največ možnosti, da postanete enak ali popolnoma nasproten od njega. Težko verjetno, da boste našli kakršnokoli ravnotežje in da ne boste imeli posledic od tega. Ali se boste še sami zapili, četudi ni nujno, da toliko kot oče, ali pa pijače videti ne boste mogli in boste abstinirali.

Premnoge ženske si bodo ali izbrale enakega ali podobnega partnerja, saj drugih vzorcev niso imele in se jim to, za razliko od tistih, ki tega nismo izkušali in bi pijanca takoj odslovili, zdi normalno. Na zabavah, kjer se bo opijal, se bodo delale, da je to normalno, saj to vsi delajo, ali pa bodo zahtevale od svojega moža ravno obratno, da se nikdar ne dotakne alkohola. V neko skrajnost bodo navadno šle. Ne bo jim jasen kontekst, da se nič hudega ne zgodi, če za rojstni dan nazdraviš – kadar imaš nezasvojenega partnerja, ki alkohola ne zlorablja. Potrebujemo kar nekaj življenj, da se umirijo in ogromno pozitivnih izkušenj v praksi vmes, da jim strah ne naredi totalne škode.

Če jim še toliko brskaš po preteklosti in razlagaš, kaj se je zgodilo, zakaj nimajo normalnega odnosa do alkohola, ne morejo tega v prakso prenesti, ker nimajo čutenja, globokega čutenja, kako izgleda, kadar alkohola ne zlorabljaš.

Kdaj bo tale človek našel v zvezi z alkoholom svoj mir? Šele ko bo imel dovolj izkušenj, čutenj, kako je boljše in lepše živeti s človekom, ki alkohola ne zlorablja, in da bo vsem, ki zlorablajo alkohol, rekel na svidenje, ali pa bodo obratno alkoholiki za ohranitev tega odnosa stopili na pot zdravljenja. Karkoli. Ko bo imel tak človek, ki je že od otroštva živel v problemu družinskega alkoholizma, dovolj izkušenj, da ga nekdo nezasvojen, ko spiye alkohol, ne bo zlorabil in ranil, šele takrat se bo tak človek pomiril. Vendar mora imeti prej dovolj izkušenj, da obstajajo ljudje, ki ne pijejo alkohola na dnevni ravni ali na ravni zasvojenosti. Zato mora tak človek najprej iti v drugo skrajnost, kot neka gugalnica, ki se zaguga, da se lahko na koncu umiri. Dejansko je za takega človeka boljše, da si najde drugo skrajnost, kot da pristaja na izkoriščevalske odnose alkohola, s pretvezo, saj moj mož ni tako grozno hud pijanec, kot je bil oče.

Razumete zakaj? Enako mora iz istega razloga pijanec popolnoma prenehati s svojo zasvojenostjo in se ne sme alkohola niti dotakniti. Imeti mora izkušnjo, zelo močno izkušnjo, dovolj dolgo trajajočo izkušnjo, da je

brez alkohola v redu, prijazno in prijetno živeti. Šele takrat lahko v naslednjem življenju nekaj alkohola poskusi. Vedno gredo skrajnosti najprej v drugo skrajnost.

Veste, čutenja so pomembna. Samo čutenje v praksi ti da mir in izkušnjo, kaj deluje in kaj ne. Noben razum ti ne pomaga, nobena čustva in ljubezen do bližnjega ti ne pomagajo. Ne moreš na tak način priti do rezultata dobrih izbir in miru. Izključno samo globoko čutenje skozi izkušnje ti da končni mir in varnost, treznost pri izbiri in zavračanje napačnega. Ko čutiš, kaj je prav in kaj narobe, lahko odreagiraš pravilno na prvo žogo, ko srečaš potencialnega partnerja pijanca, da ga zavrneš. In samo globoko čutenje, da nekdo ne zlorablja alkohola, ti da mir v partnerskem odnosu, če kdo nazdravi ob rojstnem dnevu.

Razumete zdaj, da so čustva in razum samo pomočniki? Na vseh področjih življenja to velja, pijanstvo je bilo samo primer. En od mnogih mnogih. Razumete zdaj, zakaj smo tako daleč zabredli kot človeštvo, če smo vse stavili samo na razum, deloma na čustva, popolnoma pa smo zatajili in celo zabili na dno nevrednosti naša globoka notranja občutja, ki jih večina ta hip ne zna niti ločiti od razuma in čustev.

Razložila vam bom na podobnem primeru, zakaj se ljudje borijo s kilami. Veste, če človek posluša globoka notranja občutja, ima točno toliko kil, kot jih rabi. Malo več, malo manj, nima dosti veze. Še vedno boste morda srednji, malo bolj suhi, malo močnejši, ne boste pa čisto v nobeno skrajnost, dokler ne boste izrabljali čustev ali razuma za ne poslušati sebe.

Naša moderna družba je na tem področju napravila en velik, grd mit, da je samo presušeno telo lepo telo. Napravila je tudi mit mišičastega, zagorelega telesa. Hecno, bolj kot se odmikamo od narave, bolj hrepenimo po njej. Veste, včasih so moški dejansko ves dan delali fizično na kmetiji, pa ker so bili cele dneve v naravi, so bili zagoreli in mišičasti. To nas spominja na zelo jang moškega. Se pravi pravega moškega, ki ve, kaj dela, ki je sposoben prehraniti svojo družino, ujeti žival za preživetje in braniti

družino. Zato nam genski del govori, da je to moški, ki nas privlači. »Ima jajca«, po domače povedano. Če je prvinski, tudi globoko čuti in je v balansu sam s sabo.

A pa je res današnji moški tak? Kje se je zgubilo vse to in ali se v fitnesu in pod lučko solarija da to moškost dobiti nazaj? Zato v zgodovini niso bile nikdar popularne moške ženske s »six packi« in brez dojk in riti, ker enostavno niso dajale dovolj jin vzorca tem jang moškim. Se spomnite, nasprotja se privlačijo.

Ženski je srečo prinašala družina, otroci, skrb za dom, rada je nabirala plodove, rada je imela svojega moškega. Dajala jim je nežnost, varnost doma, poskrbela za njegove otroke ... Hmm, kje smo se vmes zgubili? V ženski še vedno vse to je.

Moški ne sme biti več moški, mora se briti in hoditi v fitnes, namesto da bi se uresničil. A je kaj čudnega, če potem visi v gostilni ali goni bicikl? A je kaj čudnega, da je v službi šestnajst ur na dan in posluša medije kako se obnašati, da bo bolj prilagojen družbi? In za žensko, a je kaj čudnega, da ne zmore treh šihov in da se ne počuti varno?

Meni se zdi, da smo vsi zgubili svojo prvinsko naravo in da zato ne zmoremo več najti ravnovesja. Družbe si nismo prilagodili tako, da bi bili srečni. Ne doživljamo je kot nekaj lepega. Zmagal je razum in zmagala so čustva, globokih občutenj pa ne smemo imeti.

Zašla sem, pišem o kilah. Ženske večje dojke in riti so bile od nekdaj privlačne. Danes pa so nam nalašč servirali modo drobnih dečkov, ki naj bi bile vzor ženski postavi. Kot sem rekla, če človek posluša sebe, res globoko, globoko vedno posluša sebe, bo jedel kadar bo lačen in ne bo jedel kadar ne bo lačen. Enako kot to počnejo živali. Morda bo imel nekdo malo več drugi malo manj kil, vendar bo tam, kjer je treba.

Veste, žival se nikdar ni sposobna tako zelo prenaledati kot človek ali tako zelo hujšati kot človek. Zakaj? Ker je hranjenje biološki proces, za katerega ne potrebuješ razuma. Niti ne potrebuješ čustev. Ješ, ko ti hor-

moni tako narekujejo in ne ješ, ko ti ne. Če si bolan, ti ne paše jesti, če si pred ciklusom, ti paše jesti. Normalno je to. Telo samo sporoča, kaj rabi. Poslušajte ga.

Problem je, da vam družba pravi, da je vaše telo grdo, če se poslušate. V tem pa je problem. Čim vi vklopate glavo, razum, ste naredili škodo telesu. Čim vklopate čustva, ste naredili ravno tako škodo telesu. Ker preobjedamo se navadno zaradi polnjenja čustvene praznine, ki je nastala zaradi nepravilnih vzorcev, zaradi pristajanja na zanič stvari, ker smo kot človeštvo totalno zabredli. In hujšanje je nastalo zaradi občutka, da morate imeti razumsko kontrolo nad hrano in jo zato izrabljate na druge načine za dvigovanje samozavesti. Oboje je zelo zanič za vaše telo in dušo. Veste, problem hranjenja ni samo problem hranjenja. Je problem bolečine v duši. Zelo širok problem, ki izhaja iz kompleksnih reči v vaših čakrah, torej v vaši duši. Vse skupaj pa se zapacka z vsako generacijo bolj in z vsakim poslušanjem razuma in čustev bolj in bolj. Razum in čustva so odlični, kadar delujejo v kombinaciji s čutenji. Sami po sebi, brez občutenj, pa zmorejo še kako škoditi.

Uničili so vam občutenja, vaše globoke občutke, kaj od hrane potrebujete, čim so vam prvič v družini rekli, da ste suhi, debeli, da je sosed suha, debela ... z obtožbami. Globoko ste se čutili nesprejete in zato je razum ali so čustva rekla, naredi nekaj, nisi dovolj dober. Zatrli ste svoja lastna čutenja o tem, kako čudovita, dobra, svetla duša ste, pa ste poslušali ostale. Niste vrgli njihovega mnenja proč, še več, omejevali ste si obroke, ali ste se basali s hrano od žalosti. Lahko ste to delali iz drugih razlogov, vsekakor pa vam propaganda o nenaravnih telesih, kjer se v bistvu čakre dodatno okvarijo, če nanje vplivaš z razumom in čustvi, brez globokega občutenja, ni pomagala k osebnostni rasti.

Kdo je namreč najbolj srečen? Najbolj zadovoljen s svojim telesom? Mislite, da tisti, ki stalno hujša, ki se stalno ukvarja s svojim izgledom?

Tisti, ki stalno kontrolira hrano in ne je tri četrt reči, ker bo sicer dobil kako kilo gor? Tisti, ki vsakodnevno stoji na tehtnici?

Zagotavljam vam, da ne. Čim si obremenjen s hrano, si navadno obremenjen tudi z videzom. In to je en velik minus naše družbe. Vsiljuje vam, kakšni morate zgledati. Vendar vam tudi ta izgled ne prinese sreče. Prinese vam pa stalno kontroliranje samega sebe, ali ste dovolj dobri, lepi, urejeni, suhi, fit, zagoreli in podobno. To pa ne prinese sproščenega življenja, ampak samo neprestano uporabo nenehne kontrole samega sebe in reagiranje z razumom. Razum nikdar ne prinese takih veselj in zadovoljstva kot globoko čutenje, da ste fajn, kakršnikoli že ste. Globoko čutenje, da ste lepi z normalno ritjo in normalnimi prsmi. Globoko zavedanje, da ste čudovit človek, vreden spoštovanja tudi brez šminke in populjenih obrvi. In še globlje zavedanje, da ste zgradili čudovito telo, ki je morda komu všeč, komu pa tudi ne, ampak to globoko čutenje potegne za sabo to, da ste srečni sami s seboj, da je telo vaše in da ga imate radi takega, kot je. Enako kot svoje otroke.

Ste v tej fazi, ali še ne? Če niste, vam priporočam treniranje globokih notranjih čutenj in radiranje razumskih prepričanj, ki so vam jih ponavljali kot papagaji. Ugasnite tv, radio, zaprite revije, preskočite reklame. Družite se s prijaznimi ljudmi, ki zmorejo videti komplet vas cele. Vi niste zgolj telo, ste mnogo, mnogo več od tega. Ste pa tudi telo. Čudovito telo, o katerem deset kil več ali manj ne pove popolnoma nič.

Če pa imate problem zasvojenosti, pa je to drugo. Obe skrajnosti izvirata iz globokih občutkov manjvrednosti ali globokih občutkov teže življenja. Popraviti morate občutke. Delati na tem, da bodo občutki drugačni. Slednje pa, če se spomnite, premikate preko informacijskega polja s tem, da si priključite informacije in potem te informacije spravite v akcijo, ki sproži reakcijo. Veliko dela nas vse čaka na premnogih področjih. Vendar, prosim vas, začnite to uporabljati. Splača se. Poslušajte se, upoštevajte vaše notranje glasove. Imejte se radi.

Naslednje poglavje pa o tem, zakaj nisem zdrava in zakaj nekateri rinejo v pretirano kontrolo, zakaj si ne zaupajo.

Ostanite srečni, predvsem pa zaupajte globokim notranjim občutkom. Edini so, ki vodijo do sreče in miru.

- 34 -

Zakaj sem bolna

Začela sem včeraj pisati, pa nisem odgovorila. Zakaj sem sama tako zelo bolna? Rodila sem se hipersenzibilna. Moje telo tako globoko čuti vse, da čutim ne le dotike, pa vaše vibre, ampak čutim zelo dobro tudi strupe in elektromagnetna valovanja, vse sorte reči, ki jih nekatera ne-preveč-senzibilna telesa ne čutijo.

Skačem, kadar mi bris iz grla jemljejo, četudi se me samo rahlo dotaknejo. Če mi zobar preveč zadaj po ustih šari, doživim pretirano reakcijo. Če stopim v prostor, kjer ste me opravljali, vem, da ste me opravljali. Če se ne počutite ok, vem, da se ne počutite ok. Če ste utrujeni, vem, da ste utrujeni, četudi to skrivate. Če se z nečem ne strinjate, vem, da se ne strinjate ... torej čutim vaše vibre, četudi ne gledam skozi vas in podobno. Mislim, da ima dosti ljudi podobna čutenja. Veste, da tako dobro čutim, da čutim prihodnost in preteklost, prostor in čas v večjih dimenzijah kot čuti povprečen človek. Veste, da tako globoko čutim, da lahko hodim v druge sfere klepetati z umrlimi. Ne le čutim, tudi vidim energetska polja. Čutim močna elektromagnetna valovanja. Čutim tudi druga energetska polja.

Problem zame pa nastane, ker moje telo tako zelo ekstremno čuti tudi kemijo, strupe, da sem svoje čase lahko šla mimo omare s starimi knjigami,

pa pristala na urgenci. Sredi junija je nekdo v zbornici sredi konference zaradi vročine odprl na prepih vrata in okna, odneslo je nekaj malega prahu in plesni iz kakšne od omar in jaz sem bila od tega na urgenci. Usedla sem se na star jogi in pristala na urgenci. Še več, šla sem na bazen in zaradi klor pristala na urgenci. Tukaj se ni nehalo, uporabila sem alkoholni kis, ko sem vlagala kumarice in pristala na urgenci. Vsa kemija je bila »overload« za moje telo. Hipersenzibilna totalno. Z leti sem jaz te reči sicer s pomočjo alternative umirila. Hvala Bogu za homeopatijo! Danes grem lahko v bazen, lahko uporabljam kis, lahko odprete karkoli na prepih, pa mi nič hudega ne bo ... vam pa povem, da sem še vedno senzor za vse strupe. Kamorkoli stopim čutim, vse strupene reči. Možgani me zabolijo kot kakšno žival in moram se umakniti iz prostora. Sem detektor za plesni in detektor za kemijo. Verjemite mi, že leta in leta nas kemija ubija. Vedo naši vladarji kdo in kaj nam dela. In ni kemija samo v hrani, vodi ... ne ne, kemijo nam servirajo od vsepovsod. Tudi iz zraka. Meni je zaradi tega razloga kemija z leti okvarila presnovo v žilah. Nekaterim, v bistvu mnogim hipersenzibilnim, je naredila že leta in leta nazaj, kemija enako. Eni dobivajo infarkte, strdke, enim rečejo, da imajo fibromialgijo, ker jih tkiva brez potrebnih količin kisika in ustrezne presnove bolijo na dnevni ravni, drugim da imajo mialgični encefalomyelitis, ker so od te nepresnove utrujeni za znoret, tretji imajo APS, četrti vaskulitise in podobno. Predvsem pa vas ima polno neke atipične alergije, pa vam rečejo, da nimate alergij, a vi sami dobro veste, da nečesa ne smete jesti ali s čim biti v stiku, ker po tem niste ok.

Nekateri rečejo, da ne smete jesti pšenice. V resnici premnogi nimate nobene alergije na pšenico, ampak na fitofarmacijo, s katero so sedemnajstkrat škropili pšenico. Eni nimate dovolj encimov za presnavljati te kemikalije v hrani. Ni težava v pšenici. Nimate dovolj encimov za presnavljati različne strupe, kemijo v hrani.

Eni nimamo problema s hrano, ker lažje prebavljamo. Nam želodec to uniči. Enim nam udarja na dihala, kar pride v nas z dihanjem. Pljuča ne

prebavijo, predvsem pa žile težko presnavljajo. Ne zrak, strupe v zraku, da se razumemo.

Veste, kemija povzroča hipersenzibilnim ljudem mnoge probleme. Primarno pa povzroča okvaro presnove v žilah, vnetja in lahko tudi raka. Virusi načeloma delajo podobno, saj so na nek način odgovori na toksine. Ubijejo vam presnovo. Vam je zdaj jasno, kaj se nad vami najbolj verjetno izvaja in kaj to je in zakaj zbolevalo hipersenzibilni ljudje, tisti bolj »rdeči«, ki si ne dovolijo čutiti tako zelo globoko, pa niti ne zbolijo tako zelo, kajne?

Veste, na Zemljo se moramo prilagoditi in to je vedno težje, ker pristajamo kot civilizacija na kar vse »pijanske«, obtoževalne, kritizerske ali nasilne reči, ki smo jih deležni. Sami si to delamo s svojim množičnim pristajanjem na vse in s svojim nezavedanjem svojega telesa, svoje duše in tega, kakšni sploh so lepi, prijazni, ljubeči odnosi in komu pustiti, da nam vlada ali ne vlada.

Vladati bi morali sami sebi, svoji duši, ne pa jo prepustiti na milost in nemilost vsakemu, ki mimo pride in ji reče, kakšna mora biti. Spustili smo milost lastnih duš, pa jih preoblikovali v nekaj umetnega, kjer vladajo razum in čustva, svojo globoko notranjo naravo pa smo zatajili in je niti ne poslušamo, kaj šele upoštevamo ali celo imamo radi.

Spoštujmo se, ne dovoljujmo nasilja nad sabo. Najdimo spet povezanost in veselje. Zaupanje in srečo. To z razumom ne bo šlo. Veste, samo izključno s čustvi prav tako ne. Gre samo z globokim notranjim čutenjem, ki privede do poslušanja samega sebe, povezovanja z informacijskim poljem in zavedanja, kako velike, nesmrtno in dobre duše ste, ki si zaslužite samo najboljše. Vzemite si. Vaše je! Ne pozabite tega. Prišli ste odigrati igro. Igrajte na svoje karte najboljše, kar znate. V globokem čutenju je rešitev. Ostalo že imate.

- 35 -

Kreiranje drugič

Na onem svetu ni hierarhije. Ni je. Nihče ni večvreden ali manjvreden. To, kar so vas učili o svetnikih, nadangelih in podobno ... no, to dejansko na onem svetu ne gre tako. Vsa bitja so enakovredna, se spoštujejo, imajo rada. Vse duše so čudovite, saj nimajo balasta, obremenitev, teže življenja na Zemlji. Tam je prečudovito in vsi se imajo radi. Predvsem se nihče nikogar ne boji in od nikogar ni kaznovan.

To si najbrž težko predstavljate, kajne, saj so vas stalno dresirali v tem, da je nekdo več, nekdo manj. Stalno so vas tudi kaznovali, izločili, če niste bili dovolj pridni. Je vseeno, ali so ohranili kralje (vemo, da so slednji prišli z največjo korupcijo in čez trupla do denarja), ali če govorimo o predsednikih ali pa o slavnih ljudeh. Iste sorte duše so to. Čutite neke polresnice zadaj, zato jih vzamete kot resnico in vzamete te ljudi za nekaj več.

Veste, na onem svetu so nekatere duše resnično bolj zavestne, lažje prihajajo do informacij in lažje delajo dobro. Morda jih zato imenujete svetniki, nadangeli, kaj vem, kako jih imenujejo različne vere. Tako svetli in čudovito topli, prijazni in prijetni so, da širijo neizmerno ljubezen in radost. Vendar se nimajo za nič več. Enaki so z enakimi in nihče jih ne kuje v višave na onem svetu, ker tega tam pač ni. Ni hierarhije. Ne obstaja. Vsi smo gor enakovredni. Ni strahospoštovanja, sploh ni strahu in ni poniže-

vanja in ni izločanja. Edini pogoj je, da si moralen in etičen. Visoko moralen in visoko etičen. Po domače rečeno, sproščen. Srečen. Ljubeč. Delujoč. Ste pozabili biti taki tukaj?

Vi se še spomnite lepih občutkov, ko ste se lahko na nekoga tam v nebesih zanesli, ko vam je omogočal prijetno in ljubeče »življenje« vaše duše, zato pristajate na hierarhijo na tem svetu, ker vaša duša meni, da bo to prijetno in ljubeče življenje s tem dobila. Narobe. Na tem svetu niso samo čiste duše, kot so v nebesih. So tudi kriminalci. Hudo grde entitete, ki vam nočejo dobro. Hočejo vam slabo. Namensko. Hočejo vas za podrejene. Nimajo čistih duš, zato niti v nebesa ne morejo. Stalno bi se izživiljali nad vami.

S tem, ko jim dajete veljavo, ko se izmikate prevzemanju odgovornosti, ne le da se jim ne izognete, ampak prevzemate njihovo igro, svoje duše vlečete v nižje sfere in naslednjič boste prišli v še slabši svet, če tega danes ne boste rešili. O tem smo že govorili.

Kaj smo v prejšnjih poglavjih spoznali, kako na Zemlji rešuješ, kreiraš zadeve?

1. Želiš si raziskati zadevo.
2. Brskaš po informacijskem polju, kaj se dogaja.
3. Ko dovolj brskaš za informacijami, ti informacijsko polje ponudi celo kosilo, cel spekter informacij in ponudb.
4. Razmisliš, katero informacijo lahko porabiš, katero kosilo si boš izbral (jabolka, meso, pogačo, špagete...).
5. Zavržeš vse neuporabne ponujene reči! Odstraniš, na distanco postaviš neuporabno! Na to pogosto pozabljate!
6. Poskusiš od kosila, ponujenih možnosti uporabiti, kar se ti zdi uporabno.
7. Če ne deluje, zavržeš!

8. Če deluje, nadaljuješ s tem postopkom, dokler ne prideš do rezultata.
9. Ene reči so lažje dosegljive, druge težje, vse se pa da doseči, če si dovolj vztrajen.
10. Ne pozabi, ves čas moraš brskati po informacijskem polju in ves čas poskušati informacije uporabiti v praksi in ves čas zavračati vse neuporabno. Ne smeš nehati brskati in delovati.

To deluje na vseh nivojih življenja. Tako pri ustvarjanju družine, pri službi, prijateljih, pri materializiranju denarja, iskanju stanovanja, dobrem omreženju ipd.

Če vam povem na primeru, ki se vas ta hip še kako tiče. Čim ne spadaš več v obstoječo družbo, te družba začne šikanirati, zavračati. Ko se je meni moja obstoječa službena družba začela zdeti zelo milo rečeno čudna, sem se začela počutiti slabo med njimi. Tudi oni z mano in to so mi na vsakem koraku sporočali.

Trudila sem se, da bi se razumeli. Vendar so bile moje vrednote čedalje bolj drugačne od vrednot moje službene družbe. Karkoli sem govorila, vsi so se pokoravali, nihče se ni boril za nič. Pristajali smo pa v čedalje bolj čudne čase. Moja duša je trpela. Poskusila sem res vse možno in nemožno na vseh inštancah. Narobe sem precenila ponudbe iz kosila iz informacijskega polja. Celotno kosilo sem poskusila, preden sem vse zavrgla. Oziroma niti nisem zavrgla, moje telo je odpovedalo, ker ni moglo več tega prenašati.

Ko sem zbolela, so mi še kar polena pod noge metali. Potem so nehali. Pustili so me na miru in nihče me ni poklical. Prej se je moje življenje vrtelo okrog službe in obveznosti. Naenkrat sem imela veliko časa. In obstoječa družba se me ni spomnila. Takrat se je šele pokazal pravi obraz teh ljudi. Samo s peščico zavestnih sem ohranila stike. S peščico, ki je razmišljala kot jaz seveda. Trajalo je nekaj časa, vendar sem si ustvarila popolnoma drug krog ljudi. Uau, šele ko sem nehala pristajati na nesrečne in neaktivne ljudi, ki jim je sistem ustrezal, sem našla ljudi, ki so si želeli

spremembe. Seveda me je sprva informacijsko polje preizkušalo. Še vedno sem na začetku delala ne-čisto-prave izbire. Vendar sem se urila v spretnosti razločevanja, kdo in kaj je zame v redu in kdo in kaj mi ne ustreza. Tega me v moji matični družini niso učili. Rekli so, da so vsi ljudje fajn. Saj v osnovi večina dejansko je znotraj svojih duš zelo fajn. To me še vedno včasih heca, ker preveč dobro vidim dušo izza zemeljskega balasta, tako kot je v nebesih. A če duše ne sledijo istemu trobentaču kot jaz, me vlečejo navzdol. Tega pa nočem. Informacijsko polje še vedno ponuja vse sorte. Le jaz sem boljše opremljena za odriniti neprave, take, ki ne sledijo istemu trobentaču kot jaz. Zato sem obkrožena s čudovitimi ljudmi, med katerimi se počutim čudovito. Hvaležna sem, da sem se tega naučila. Ni bilo lahko.

Seveda se tu zadeva ne konča, kajne. »Vojna« je to vse skupaj na nek način. V sistemu sem. Ne morem odriniti države. Lahko pa odrinem sistem. To spet pomeni isto. Da bom nekaj časa odrezana od sveta, ker se bom morala navaditi, da sistem kot je bil, ni tisto, kar bi mi prinašalo srečo. Enako kot sem se morala navaditi, da ljudje, ki sem jih imela za prijatelje, v resnici niso bili moji prijatelji. Drugačni so bili od mene. Nekaj časa sem bila precej sama. No, ne čisto. Pravi ljudje so me spremljali, le da jih ni bilo veliko.

V resnici mi trgovine in šola in sodstvo in zdravstvo in občine in ukaži in teror v sistemu, kot je, ne morejo zagotoviti sreče. Najbrž moram to izkusiti na lastni koži, da je tudi drugačno življenje lahko mnogo, mnogo bolj fajn, kot življenje v ukalupljenem sistemu nekih kvazi večvrednih vladarjev, kraljev, bogatih in vplivnih, ki so nas prisilili se oddaljiti od svoje prave narave. Še vedno nisem čisto izstopila, vendar upam da kdaj bom. Ni mi všeč sistem. Ni mi všeč robotska družba brez osnovne etike in morale, s pokopano lastno dušo pod rušo ukazov vladajoče elite. Ne sledimo istim vrednotam. Razumem vas vse, moje drage človeške duše, da vam je preskok in prehod pretežek, da ste zmedeni v tem, kar se dogaja. Vzgjajani

ste bili v podrejanje, v zanikanje svoje duše, zanikanje svojega dostopa do informacij, zatirali so vas, vam privzgajali napačne vrednote. Nikogar ne obsojam. Transakcija v transhumano družbo bo itak naredila svoje. Odločiti se bo moral sleherni od nas sam, kaj želi. Zmagalo bo tisto, kjer nas bo več. Čisto tako enostavno to gre.

Vesela sem, da svet pritiska. Šele pod pritiski se rodi diamant, ljudje spregledajo. Žal mi je, da je igra postala tako težka, ljudje umirajo po nepotrebnem. Lahko bi živeli lepo življenje, če bi bili bolj zreli.

Zdaj tudi vem, čemu smo tukaj. Prišli smo rast. Naše duše so prišle na preizkušnjo, ali zmorejo ohraniti čisto dušo v tem zapackanem svetu. Kristus jo je, kajne? Visoko razvite duše ohranijo svojo čistost ne glede na packarijo okrog njih in stojijo za svojo etiko in moralo za vsako ceno. Ste tega sposobni tudi vi, ali boste raje znova in znova in znova hodili na ta svet dokazovat, da ste večji od roparjev, morilcev, vladarjev, skorumpirane bande kriminalcev ... ali jih boste raje spoštovali, v zvezde kovali, privzdigovali in ubogali?

Verjemite mi, zaradi teh razmer ta hip ste prišli na ta svet. Prišli ste delati boljši svet, lepši, bolj zavesten. Svet, v katerem se bomo imeli vsi radi. Svet, v katerem nihče ne bo večvreden ali manjvreden. To tako ne gre. Lahko je nekdo bolj zavesten, bolj moralen, etičen, vendar je še vedno ljubezen tista, ki nas povezuje v radosti in čistosti. Čiste duše čutijo drug drugega, se podpirajo in ozaveščajo ter te reči tudi udejanjajo skozi akcijo. Zato smo tukaj, da se podpiramo in dvigujemo. Drug drugega, ne kriminalce. Bodite fajn, dobre čiste duše. Večji smo od vsega, kar nas je doletelo. Bog z vami.

Povezujte se z informacijskim poljem, udejanjajte vse dobre reči iz »kosila«, ki vam ga ponudi. Pa ne pozabite na tipko »izbriši«. Postavite reči na svoje mesto. Počistite nesnago. Večji smo od vsega.

- 36 -

Kreiranje tretjič

Bolj kot se slabe razmere na svetu stopnjujejo, bolj so ljudje nervozni. Skupinska anksioznost se stopnjuje, zato se oblikujeta dva pola. Mrzlično se jezita en na drugega, ker menita, da bi to potešilo njuno anksioznost. Hmm, pa bi res?

V življenju moraš vedno razmišljati o tem, kaj si želiš. Tukaj se ne konča, veste, dejansko se tukaj ne konča. Mnogo modernih teorij in new age sanjarij govori o tem, da vse kreiraš z mislimi in meditacijo za mir, dobroto ... Hmmm ... veste, zadnjič sem gledala sliko milijon tajvanskih ali tibetanskih otrok, moliti za mir, pa miru še nisem srečala. Zapomnite si za vse večne čase, če slišite teorijo, jo preverite v praksi, če deluje vedno in tudi ponovljivo, potem je resnična, če ne pač ni. Zamenjajte teorijo.

Včasih me kdo prosi naj mu svetujem, kako energetsko urediti zadeve. Ko povem kako, se z mano ne strinjajo, ker so naučeni, da poslušajo knjige, ki blebetajo en in isti zvarek: »Kreiraj v mislih, izogibaj se slabih misli, da se ti ne bodo uresničile.« Še tretjič povem, če na nekoga slabo mislite, ga s tem ne morete uničiti. Lahko mu sladkor leti iz rok, lahko ima grde sanje. To je pa to. Spomnite se danes vseh osovraženih ljudi na tem svetu in se vprašajte, ali je kdo nanje grdo mislil in ali se jim je kaj zgodilo? Ne nasledajte na nek mistični izrek, da hudičem se ne zgodi nič, ker se naslanjajo

nad slabim. Ni res. Njim se ne zgodi nič, ker jih nič ne briga, kako vi čutite. Ne gredo v vaš eter. Umaknejo se s prizemljenostjo, tako enostavno je to. In ker ne greste v akcijo, ker jih ne odstranite s položajev. Ampak to ni to, o čemer bomo govorili. Govorili bomo o lastni akciji, lastnem kreiranju.

Ponovimo, kako se kreira:

Nekaj ugotoviš, da ni ok.

1. Razmišljaš, kaj ni ok in kaj hočeš. Ugotoviš, kaj je tvoj cilj.
2. Brskaš intenzivno in množično in dolgo in globoko po informacijskem polju za rešitvami.
3. Informacijsko polje ti ponudi celotno kosilo. Včasih en komad za drugim, ne vedno vse naenkrat in ne vedno vse užitno.
4. Postrežeš si s kosilom. Paziš, kaj izbereš.
5. Če zgrešiš pri izbiri, izbiro zamenjaš. Nisi anksiozen, če se zmotiš. Trikrat vdahneš in probaš drugo, tretjo, sedemnajsto izbiro.
6. Nadaljuješ s postrežbo in akcijo kljub metanju polen pod noge. Striktno si usmerjen k cilju.
7. Dosežeš cilj.

Če dobro preberete, se vaš cilj izoblikuje že v točki dve. Od točke dve vam mora biti jasn vaš cilj. Ne izgubiti fokusa je glavni problem. Množice rečejo, da narobe čutite, da ta cilj ni ok, in vi si premislite o vašem cilju, ga ne vidite več dobro. Informacijsko polje vam ponudi točno najboljšo izbiro, a vi si je ne izberete, ker vam je pretežko to speljati, zato vzamete manj ugodno rešitev, kjer vam ni treba biti ne samozavesten, niti migati. Ok je tako. Ni narobe. Ampak zavedati se morate, da vam bo življenje tako dolgo ponujalo slabe reči pred vas, dokler se ne boste naučili z njimi upravljati. Zapomnite si, vi ste pomembni. Vaše lastne odločitve so pomembne. Migati je treba. Ne samo miselno, tudi aktivno z akcijo. Zemeljsko akcijo. Z dejanji.

Poglejmo zdaj še drug pogost primer zablode.

Slišim sledečo izjavo in ljudje so še hudi, če oporekaš: »Če nekaj dobro misliš, se bo dobro izšlo, če nekaj slabo misliš, se bo slabo izšlo.«

Dragi moji, ponovno vam povem, to je neustrezno glede na vesoljni zakon. To tako ne deluje. Ne moreš privleči nečesa dobrega ali slabega na tak način, če ne greš v akcijo.

Primer iz prakse:

Otrok se odseli od doma, zaživi sam. V neizkušenosti sklene pogodbo z zavarovalnico za poškodbe. Ker živi sam, mu denarja zmanjkuje in ugotovi, da ta pogodba ni dobro naložen denar. Namesto da bi pogodbo prekinil, enostavno ne plačuje več računov. Zavarovalnica mu pošlje opomin. Prezre. Noče grdo misliti, razmišlja, da bo problem izginil, če ga ignorira. Pride drug opomin. Prezre. Dela se, če ne bo grdo mislil, če se bo delal, da bo vse ok, da bo vse tudi ok, da mu bodo nehali pošiljati račune in tudi plačati ne bo treba.

Vesolje in duše mu pošljejo pomoč. Mama mu razloži posledice, če ne gre plačati računov za nazaj in odpovedati pogodbe. Prosi ga, naj plača. Še vedno ignorira. Pride še eno opozorilo in še en račun. Mama mu ponudi prevoz do zavarovalnice in mu še enkrat pove vse, kako se bo končalo. Opozori ga na dodaten strošek izterjave in rubeža ter dodatni strošek banke.

Otrok meni, da če noče plačevati, pač ne bo plačeval in se dela, da bo vse ok, ker če pozitivno razmišljaš, se bo vse ok izteklo. Meni tudi, da če razmišljaš, da ti bodo rubili, ti bodo rubili. Torej niti malo ne razmišlja o tem, pusti, da bo težava sama od sebe minila.

Jasno vidite, kaj se potem zgodi, kajne? Ne glede na to, da je razmišljal pozitivno, da se je delal, da je vse ok, mu je zavarovalnica rubila in banka dodatno zaračunala. Vesolje ga je opozorilo večkrat. Duše iz one strani so mu večkrat poslale pomoč in ga hotele spraviti na pravo pot. Ignoriral je opozo-

čila, ni šel v akcijo, delal si je utvare, da bo vse ok, če bo pozitivno razmišljal ali se delal, da problem ne obstaja. Vendar bo ta isti otrok za naslednjič vedel in šel v akcijo preden se zgodijo posledice, če je kolikor toliko pameten, kajne? Če bi bil otrok dovolj prizemljen, odgovoren in bi ga v življenju že prej kaj doletelo, do tega ne bi prišlo. Ni pa vedno samo od tega odvisno, ampak tudi od občutka za akcijo in prizemljenost človeka.

Vidite morda povezavo z modernim človekom, ko vam reče: »Ne govorim mi o aktualni situaciji, jaz živim normalno. Zaprem se v pisarno in imam svoj mir.«

Hmmm, ne vidi kam bo priletel, v kak »rubež in strošek«, če se malo pohecam, heheh?

Ne pozabite zdaj misliti na tega fanta in račune in zavarovalnico. Isto je na vseh področjih vašega življenja in bivanja. Če vas nič ni doletelo v življenju hudega, si še kar delate utvare, da se nič ne bo zgodilo, greste prepozno v akcijo. Vedno je tako, da kasneje kot greste v akcijo, večje posledice utrpíte. Če bi plačali račune z zamudo, bi utrpeli samo opozorilo, če bi bila zamuda velika, bi plačali še opomin, če vam rubijo, plačate sto petdeset evrov več za isti račun. Plus da plačate vse tiste dodatne račune, ki jih niste odjavili.

V življenju gre vse po istem principu. Če živite v oblakih in ne naredite akcije, niste pretočni, zato vam življenje servira oblake – nekaj časa. Potem pa račune, take ali drugačne. Kasneje kot jih plačate, večji so.

Mislim, da je problem sodobnega zahodnjaškega človeka, da ga ni dovolj hudega doletelo, pa da enostavno njegova intuicija ne prepozna nevarnosti. In četudi jo prepozna, so ga učili, da »če boš pozitivno gledal, meditiral«, da se ti ne bo nič hudega zgodilo. Hmm, na hudo trdna tla bo zahodnjak padel v kratkem. Stemnilo se mu bo od nasilja nad sabo, če ne dvigne riti in ne gre odpovedat takega zavarovanja. Prej ko odpove, manjšé bodo posledice in obratno.

Zdaj pa nazaj k anksioznosti. K skupinski anksioznosti in tavanju po oblakih. Veste, anksioznost vedno izvira iz strahu. Strah izhaja iz nezaupanja sebi ali iz strahu pred prihodnostjo, pred nasiljem.

Vzemite svoje življenje v svoje roke. Prebrali ste na desetine knjig o tem, kako imeti sebe radi in sebe poslušati. Zdaj ljudje, zdaj je pravi čas, da rečete, ne zanima me, kako razmišljajo množice, poslušal bom notranji glas moje duše, tisti pravi notranji glas, ki je del veselja, ki ga ni strah in ve, kaj je prav. Ve, kaj je etika in morala. Ve, kaj bi njegovi predniki napravili na njegovem mestu in ve, kaj želi Bog. Zdaj je čas, da premagate reči, ki so vas jih učili: »Kaj bo pa sosed rekel!« Ne briga vas, kaj sosed misli in kaj reče in kako vas gleda. Nočete, da je vaša sreča odvisna od tega, kaj si kdo o vas misli.

Poslušajte svojo čisto dušo, kadar odstranite ves strah. Nimate se česa bati. Večji ste od tega. Večja je vaša duša. Ni vam treba slediti nikomur, razen vaši lastni etiki in morali. Morate se poslušati. Morate odstraniti strah. Večji ste od tega. Mnogo, mnogo, mnogo večji. Ne potrebujete strahu. Vrzite ga proč. Strah vas dela anksiozne. In anksioznost zavira vaše zdrave misli in sprejemanje vaše lastne čiste duše.

Tisti, ki z vami upravljajo, njim je v interesu, da vas je strah. Veste, vedno se o zavarovalnicah in zavarovanjih in ostalih računih odločate sami. Brez strahu. Plačajte račune, v nasprotnem primeru bodo samo večji in večji. Vedno lahko odpoveste naročnino za zanič zavarovanje, če me razumete. Če ne, včasih plačate previsoke in nesmiselne račune. Zaupajte svoji presoji. Vaša duša ve in zna in ni ji treba slediti vsaki zavarovalnici.

Dragi moji bralci, prosim vas samo še eno stvar, ne ostanite pri točki dve. Pojdite naprej na tri in vse do osem. Skozi trnje do svobode, je bila ena knjiga. Kreiranje pripelje tja, veste. Do svobode na vseh področjih življenja. In do sreče, sproščenosti, zabave in ljubezni. Vse dobro vsem. In obilo kreiranja vam želim.

- 37 -

O strahu

Sprašujete me, kaj pa na drugih področjih? Kako gre kreiranje na drugih področjih življenja, npr. na partnerskem? Čisto isto. Verjemite mi, čisto isto. Rečete ne, ni isto, nimam vpliva ... poskušam in poskušam, pa nič ne uspe. Privlečem napačne partnerje. Hmm, ne pozabite, življenje vam vedno ponudi celo kosilo. Če bi vi v štartu zavrnili nek tip moškega/ženske, ne bi niti imeli kasnejših težav. Zakaj imam neprestano težave? Ker ne veste, kaj točno želite. Ker vas je strah. Ker imate karmo na tem področju.

Ne veste, kaj želite? Rekli mi boste: »Vem, točno vem. Ampak srečujem same napačne. Saj jih takoj zavrnem, samo sploh ne pridejo k meni.« O tem malo kasneje, pri zavorah.

Prej pa razmislite, če si res v nulo predstavljate, kaj dejansko želite. Narisali si boste primerne partnerja, potem pa ugotovili, da neke reči v svoja pričakovanja niste načrtali čisto pravilno. Vam se je, npr., zdelo čisto normalno, da ne boste srečali alkoholika, pa ker na to sploh niste polagali pozornosti, ste ga čisto po nesreči privlekli k sebi, ker nimate senzorjev zanje, ker jih v preteklosti niste srečevali. Takih nelogičnosti se vam lahko polno zgodi, kadar imate na nekem področju karmo. Vendar še vedno to ni nerešljivo. Morate vedeti, da je ta hip aktualna situacija prekletstvo in

blagoslov hkrati. Tako hitro kot se ta hip odvijajo stvari, se ne bi v umirjenih časih nikdar. Nekdo bi lahko imel zavese in masko čez svoje vedenje dolgo časa, česar v tako nevrotičnih časih ni moč. Zelo hitro vidite človekove prave barve. Zato se zahvalite usodi, da ste srečali ne-ta-prave, ker v mirnih časih jih ne bi takoj odslovili ali oni odslovili vas, saj bi dlje časa lahko ohranjali iluzijo, da je vse ok in da sta za skup, ko nista.

Če iščete nek tip partnerja, pa srečujete same neustrezne, spremenite iskanje tipa partnerja. Če iščete po enem kanalu, začnite iskati še po drugem in tretjem in četrtem. Veste, kanalov je ogromno, samo navadno uporabljamo samo enega. Tako kot za iskanje najemniškega stanovanja navadno uporabljamo samo spletni oglasnik, maksimalno morda še naredimo to, da pregledamo vse spletne strani in dražbe, pa občine, je enako na vseh področjih. Če ni na spletu, moramo iti v živo malo okrog, če me razumete. Če iščeš stanovanje, lahko greš v tistem okolišu obesiti listke, da iščeš, lahko hodiš fizično okrog povpraševati in tako naprej. Enako je pri iskanju partnerja. Seveda ni lahko najti pravega. Le da se zdaj toliko boljše vidi, kako zelo naporen je ta svet in kako zelo različni smo.

Ne osredotočajte se na obrobne reči. Osredotočajte se na tiste reči, ki so vam dejansko pomembne. In osvobodite se strahu. Strah vas ohromi, onesposobi. Pribije na točko nič. Zaradi strahu stopite pet korakov nazaj namesto naprej.

Strah vam odvzame intuicijo. Intuicija je pomembna. Če jo shranite v razum, to ni vedno najboljša opcija, ker razum lahko intuicijo uniči. Če jo pa shranite v strah, pa sploh ne veste več, kaj je strah in kaj intuicija in to je najslabša možna izbira. Zelo pomembno je, da se znebite strahu.

Kdaj vas ne bo strah? Ko boste zaupali, da bo za vas poskrbljeno. Ko boste ugotovili, kaj je vaše poslanstvo in na tem delali. Takrat se vam bodo vse poti odpirale in vedeli boste, globoko se boste zavedali, da se bo vse zgodilo ob primernem trenutku in primernem času. Ker ste na svetu z namenom. Ko se boste globoko v srcu odločili, da nekaj hočete, boste to

tudi speljali. Veste, iskanje partnerja ali karkoli v življenju počnete, je vse stvar odločitve.

Eni mi boste rekli, ampak meni so se reči uredile, ko sem nehal misliti nanje. Ja, včasih je časovnik vesolja zamaknjen. Se pravi, vi brskate v informacijskem polju, recimo brskate za partnerjem ali kako bi študirali ali našli najemniško stanovanje ... In potem ko najmanj na to mislite, to pride. Razlogov je več. En razlog je, da ste vi že dolgo dolgo spuščali v eter povpraševanje. Zato je odgovor ali privabljanje rešitve prišlo malce z zamikom. Še lažje kasneje, ker ste takrat, ko ste nehali misliti zavestno na to stvar, odprli intuicijo in sta malo zradirali razum in čustva in strah. Kot sem vam že prej omenila, razum, čustva in intuicija morajo delovati skladno. Navadno pa kadar intuicija dela, marsikdo to intuicijo veselo nezavestno zatre z razumom ali čustvi ali strahom. Kanal za sprejemanje se pokvari. To je tako, kot radio, ko ga naštimate, da stalno malo šumi, če vam razum ali čustva skačejo v intuicijo in kreiranje po informacijskem polju. Šumeč radio težko razumeš, še težje v njem uživaš. Muzika ni ne lepa ne kreativna, niti ne razumeš besedila. Zato proč z razumom in čustvi, kadar niso v službi intuicije. Pa ne me narobe razumeti. Razum je še kako pomemben, tudi čustva, samo ne kadar utišajo intuicijo, ampak kadar so njeni služabniki.

Če vam razložim na primeru. Nekdo ob bližnjih je želel kupiti hišo, nisem se pa želela vtikati v to, saj je bila želja in misija njegova. Želela sem, da hodi v informacijsko polje, pa je imel ves čas ročno zavoro zategnjeno. Moralo je priti iz njegovega etra, ne iz mojega. Brskala sem sicer po informacijskem polju, včasih že kar malo živčno, ampak dokler se človek sam ne odloči, je to kot en sam grozno hreščeč šum iz radia, ki ga nihče ni prepoznal kot pesem, niti jaz sama ne. Čutila sem, da se na tak način ne da nič doseči. Vi to delate na področju odnosov. Želite si, pa vas je hkrati strah ali imate neke ovire v glavi pred uresničitvijo. Jaz nisem šla sto odstotno v to stvar iskanja hiše. Ni bilo moje. Če bi šla, bi mi informacijsko polje ponu-

dilo rešitev. Če drugega ne, vsaj »junk food«. Pa ni bilo kaj dosti, ker tudi akcija ni bila prava. Bil je samo šum iz radia. Vesoljnega radia.

Enako je z vašim iskanjem česarkoli, partnerja, stanovanja, nima veze česa. Če vas je strah, da boste ostali brez glavnega dobitka, brez zmage, to brskanje po informacijskem polju ne obrodi pravih sadov, ker se sliši samo šum radia, namesto jasen glas, kaj hočeš in kaj veš, da boš dobil. To izgleda tako, kot če želiš skočiti čez eno lužo, pa te je strah, da boš noter padel in je telo zakrčeno, ne skoči niti slučajno normalno dolg skok, ampak iz strahu skok skrajša, ali pristane na prstih, da ne bo prehudo bušnil v lužo, če ste kdaj to doživeli. Ne napade luže v celoti z vsem svojim jazom in močjo mišic, ampak iz strahu tik pred zdajci zavira telo. Isto je s skoki v višino, ne napadeš letvice, ampak se ustaviš pred njo ali jo podreš. Ker nisi dejansko z vso močjo skočil, ampak si se bal, da se bo podrla. To naredi šum v komunikaciji in zavre vse skupaj. Isto je z iskanjem česarkoli. Sprostite strah in se zavedajte, da ste večji od česarkoli. Vrednejši od česarkoli. Da ste vesoljno neuničljivo, visoko zavestno in sposobno bitje, ki išče sobitje, ki bo vredno skupnega napredka. Nič manj kot to. In da ga/jo boste našli. Prihaja vam naproti, odstranite no strah in prepričanje, da takega ni. Išče vas, enako kot vi njo/njega.

Ko boste napadli z vsemi topovi vaš cilj, bo vaš klic jasen. Vendar si odstranite prej zadržke in ovire in napačna prepričanja. Samo tako je cilj varno in dobro dosegljiv. Brez komunikacijskega šuma v radiu, s čisto muziko. Tukaj sem, veselim se te, varni smo, vse bo ok. Skupaj bomo premagali vse.

Veste res bomo. Spomniti se morate malo starih vrednot, tistega, kar so naši predniki izjemno dobro vedeli, da deluje. Skupinskih obredov, veselja, radosti ob druženju, skupnem delovanju in razmišljanju, saj veste, da tako hodite v eter skupinsko in so energije še milijonkrat močnejše. O tem pa naslednjič.

- 38 -

Naš svet in mi v njem

Bog si je po mojih videnjih in sklepanjih glede na videno svet zamislil zelo drugače, kot ga mi živimo. Dal nam je svobodno voljo. Veste, tudi v nebesih imamo svobodno voljo. Le da tam tako zelo sodelujemo in se tako zelo prijazno en do drugega vedemo, ker si vidimo vse misli in čutenja, da enostavno ni prostora za nekaj slabega.

Ko duša pride na Zemljo, se še kako dobro spomni nebes. Pričakuje, da bo tukaj enako. Da bo svet poln sodelovanja, ljubezni, dobrote, topline, zabave. Ja, tudi zabave. Veste, nebesa niso niti malo dolgočasna. Toliko kot gor žurajo, tukaj nikdar ne bomo. Pa bi lahko. No, otrok se rodi in dejansko kar nekaj časa dobiva ogromno ljubezni in topline, zanj je v okviru družine poskrbljeno. Vsaj večinsko, v tem našem zahodnem svetu. In tudi mi smo srečni ob pogledu na otročka, saj nam zbudi praspomin čiste ljubezni in topline, ki smo jo deležni v višjih sferah, od koder je otroček prišel in to še nosi s seboj. Potem ga mi sami zapackamo. Ja, mi sami. Oddamo v inštitucije. Ožigosali smo ga prvi dan rojstva. Ni nam bilo dovolj, da je duša prišla na svet, napravili smo ga za artikel, ki je nekaj dolžan državi, isti hip, ko je dobil zapestnico okrog roke in so ga vpisali v davčni in matični register. Skoraj kot domača žival. Le da slednje zadnja leta celo čipi-

ramo. No, otrok gre v vrtec. Tam ni več tako zanesljiva ljubezen, je samo ukalupljanje v sistem, ki se nadaljuje preko šolskega sistema, kjer izgubiš najlepša in najproduktivnejša leta svojega življenja, vržeš jih proč, dobesedno. Ne naučiš se spretnosti za življenje. Samo ukalupljajo te v primerne sužnja sistemu. Nam je treba tega? Otroka damo v roke sistemu, kjer smo mi obvezani biti sužnji, ki delajo za gospodarja. Zato tudi otroka ukalupijo v isto razmišljanje, da je tako prav.

Če bi živel otrok dejansko v ljubezni, kjer bi ljudje sodelovali, si pomagali, se spodbujali, bi ohranil zavest nebes v sebi. Ohranil bi povezanost z onostranstvom. Vedel bi, kaj je prijetno in prijazno in kaj ni in ne bi sledil navodilom, ampak svoji čisti duši. Čutil bi sočloveka, v radost bi mu bilo pomagati, delati, sodelovati, deliti svojo genialnosti s svetom. Ne bi bil grabežljiv, ker bi imel podporo skupnosti in vsega v izobilju. Tudi naučil bi se vseh življenjskih spretnosti v domačem okolju, ki pri šestnajstih letih ne bi bilo samo domače, ampak tudi precej širše ljudsko. Navezoval bi pristne stike, pomagal tudi v okolici in izmenjeval dobrine za preživetje. Veste, naša zgodovina in tradicija imata marsikaj dobrega, pa smo na to pozabili. Mi pa nismo vzeli s sabo vedno skozi čas in tehnični razvoj vseh reči, ki so funkcionirale dobro, ampak smo prenekatero odložili kot zanič. Družino, skupnosti, sodelovanje, kreiranje, prijaznost, strpnost, upoštevanje drug drugega, povezovanje z onim svetom, vse to smo zavrgli. Še vzgajanje lastnih otrok doma smo zavrgli. Damo jih v roke sistemu za šestnajst dolgih let ali mnogokrat še več. Kot človeštvo sicer brskamo po informacijskem polju in se odločamo za vse kaj drugega, kot za dobre izbire. »Junk food« iz tega ponujenega krožnika kosila. In to imenujemo napredek. Dobre reči, dobre izbire iz tega informacijskega polja veselo prepustimo kriminalcem, ki si ta del kosila lastijo za svojega.

Je res napredek, če iz pijanca presedlaš na narkomana, ali zasvojenca s pridobivanjem denarja, ali nekoga, ki cel dan preživi pred TV-jem in zase ne ve, da obstaja? Na kolektivni ravni ravno tako lahko napredujemo, ali

se sučemo v drugih krogih, vendar na isti ali slabši ravni. Mislim, da svet točno to počne. Leze globlje in globlje v blato, oz. se valja po blatnem dnu in išče zaklade na dnu oceana, kjer je tema in mraz in si dopoveduje, da je to vse, kar mu pripada. Je res tam rešitev?

Še nekaj popolnoma nenebesnega smo uvedli. Tekmovanje namesto sodelovanja. V nebesih ni tekmovanja, vsak razvija in daje drugim svoje genialnosti. To je smisel bivanja tudi v nebesih. Zato se tako zelo zabavajo in se imajo fajn. Na Zemlji pridobi samo tisti, ki zmaga, vsi ostali, četudi so izredno dobri, so izgubili. Razočarani in od vseh svojih genialnosti nimajo nič, ker je zmagovalec pobral vse. Ni Bog to tako zastavil. Prosto voljo imamo za sodelovanje, ne za tekmovanje. Zaradi tekmovalnosti dobivamo grde misli, se nam um zapacka. Sodelovanje prinaša veselje. Kadar je to sodelovanje iskreno in zavestno in prijateljsko.

To tekmovanje se razširi v tekmo v denarju. Pri malem delavnem človeku še ne toliko, ker je ohranil prizemljenost in občutek za sočloveka. Višje kot greš po lestvici, več je tega in bolj je potrebno skrivati svoj pravi jaz. Veste, nekdo na kmetih, ki je še zelo vezan za lokalno skupnost in je precej samooskrben nima kaj dosti zgubiti. Medtem ko en meščanski človek na visokem položaju pa ima.

Hkrati, ko smo dali največjim izročencem svetovno oblast, ker smo jim dopustili, da so si prigrabili vse in smo jih hkrati čistili, v nebo kovali zaradi strahu pred njimi ali iz izrojene želje biti jim podobni, so nas sprogramirali še v nečem. Želeli so, da razvijemo odpornost na nasilje, zato so nam predvajali samo take vsebine. Imenovali so jih akcijske. Bile so izrojene. Vendar s papagajskim ponavljanjem, kako je to zanimivo, so človeštvo nekako utesnili v nek okorel kalup sprejemanja nasilja kot nečesa normalnega.

V ljudeh so ubili občutke za samega sebe in kaj je njihovi duši všeč in kaj ne, kaj je sprejemljivo in kaj ne. Dresiranje na vsakodnevni ravni, na vsakem koraku, dejansko kaže sadove. Vendar je kriv človek sam, ker pri-

staja na to, da to posluša in gleda. Zazrite se vase, dobre duše. Nasilje ni normalna stvar. Večinsko vas navajajo na vice. Ja, v vicah je tako kot v teh filmih. Sama sem se vic naveličala, ker sem kot majhna punčka čisto preveč hodila v te sfere. Vsakič ko zagledam Hollywoodske akcijske filme me absolutno spomni na vice. Tam je enako grozno bivati, kot če se preseliš v tak film. Ali res potrebujete vice? Boste spoznali razliko, ko pridete gor, ali vam bo tako domače, da boste mislili, da ne morete gor? Neki ljudje se zataknejo iz tega razloga. Razumite, da vam neka bitja tu ne želijo dobro. Možnost pa imajo skrivati svoje misli. Vam je res tako dolgčas na Zemlji, da prevzimate obliko bitij, ki to niste? Si dejansko želite preoblikovati vaše duše, vaše trde diske v nekaj tako brezobličnega, brezčutnega in sadističnega? Poslušajte se, duše drage. To niste vi. To dejansko niste vi. Ne pustite si spremeniti nastavitve v programu.

Bog nam je dal svobodno voljo. Sami se odločamo za blatenje drug drugega, za skrivanje, laganje, kraje, pohabljanje drug drugega, neetičnost in ostalo. Sami. Sami se odločamo participirati v sistemu na način, kot participiramo in sami se odločamo v nebo kovati kriminalce. Sami smo krivi, ker smo kot človeštvo nesrečni. Z izgubo neetičnosti in nemoralnosti, izgubiš svojo dušo. Bolj kot moraš skrivati svojo pravo dušo, bolj kot si pogolten, več mask imaš na obrazu in več nemoralnih reči delaš. Tako globoko so nekateri v tem notri, da se jim zdi goljufanje ok, če pač goljufajo vsi, kradejo vsi, če je sistem tak, da to omogoča.

Pa greš sploh lahko nazaj k Bogu in v svojo rodno rodovno skupnost v višjih sferah, če postaneš pohlepen in goljufiv in ti kriminal ni tuj? Boste rekli, da se drugače ne da preživeti tukaj. In dejansko imate do neke mere prav. Ubijejo te, zaprejo, pohabijo ... če ne goljufaš včasih, če se ne potuhneš, karkoli že ... Vendar ... ali vam je fino živeti v taki skupnosti, kjer vi ne morete biti vi? Ni morda čas to skupnost malo spremeniti?

Zemlja je naš vikend. Zdaj, ta hip ste na svetu z namenom. Z namenom popraviti, kar ste v prejšnjih življenjih, kar so predniki zapackali, na-

robe naredili. Tukaj ste z namenom postaviti čisti, lepši, pravičnejši, moralno-etični svet, ki je nekoč tu na Zemlji obstajal. Napravite ga lahko le tako, da poslušate svojo čisto dušo in delate kot vam ona pravi. Ne, kot pravi kriminal. Ne častiti kriminala. Pelje vas v pogubo. In ne pustite se oštevilčiti, označiti, ne služite več entitetam, ki nimajo veze z vašo dušo, pa predvsem, ne pustite si spremeniti trdega diska. Niti z rečmi, ki vam jih želijo vsiliti ne. DNK je namreč vaš trdi disk. Ohranite ga brez motilcev v programu. Raje zaženite vaš osnovni program na polno. Napad je najboljša obramba. Veste, napadli so vaš računalnik. Vključite čistilni program, ali pa resetirajte program in ga očistite neprimernih misli in svoje datoteke spravite v red. Potrebno bo. Bog računa na vas, da boste Zemljo napravili spet lepo. Od vas je odvisno. Le pogumno. Uspelo bo.

- 39 -

Naša misija

Zivimo v najbolj ključnih dneh našega življenja. Zaradi tega, kar se zdaj dogaja, ste prišli na svet, ne pozabite tega. Ne obupavajte, delujte.

Bistvo tega, kar se dogaja je, da vas pritisne toliko ob zid, da boste zbudili svoj gen za boj, ki pozabljen ždi na dnu vaše duše, ker ste ga zelo pohodili. Pogum, to je to, kar potrebujete. Takrat šele boste spet v stiku s svojo zavestjo, ki ste jo vmes malce zanemarili, izgubili in poteptali. Ni slabo, kar se dogaja, dobro je. Niste bili srečni. Samo stalno na slabše je šlo. Izgubili ste stik sami s sabo. Najti ga morate nazaj. Zaradi sebe in svoje sreče. In veste kaj, šele na začetku smo. Pot je dolga. Namesto da obupujete, zavijajte rokave. Ne mislim, da pojdite kidat sneg ali orat njivo. Pojdite kidat nesnago, ki ste si jo nalepili nase, s katero so vas hranili celo vaše življenje in ni vaša. Ni del vaše duše. Odvrzite jo in zažgite. Ne pripada vam. Takrat šele boste našli sebe in takrat boste srečni. Takrat, ko boste stali sami za sabo in svojo resnico, ko boste nehali sočloveka gledati kot sovražnika, ko boste sijali kot svetla luč in potrpežljivo počakali, da svinjarijo iz sebe pomečejo tudi drugi. Takrat, veste, šele takrat bo svet spet lep.

Ko bo človek spet človek, ne pa nek prestrašenec z obilo balasta na sebi, z izgubljeno dušo.

Ta hip pa človek ni človek. In to je tisto, kar vi ta hip tako jasno vidite in vam ni všeč. To je tisto, kar vas tako zelo zelo boli duša vsakodnevno, da vam jemlje vso voljo do življenja. Tistim seveda, ki ste že tako daleč, da si priznate, da nekaj zelo zelo ni ok z moderno družbo. Nekateri si ne. Nekateri se zapirajo v svoj svet in trdijo, da je vse v redu. Slednje bo še stiskalo. Rabijo čas, veste, da ozavestijo, da niso srečni. Dokler tega ne ozavestiš, se ne moreš niti odmetati.

Odmečeš svinjarije se šele tedaj, ko nimaš več česa izgubiti. Postane ti vseeno. Vseeno ti je, če si živ na tem ali na onem svetu. Vseeno ti je, če te ima kdo rad ali ne. Vseeno ti je, če imaš tisto službo, ki te prehranjuje ali ne. Vseeno ti je, če izgubiš prijatelje, ki to niso ali ne. Vseeno ti je zato, ker stojiš za sabo. Ker jasno slediš samo še resnici, pravici in dobroti. In na poti resnice, pravice in dobrote ni pogojevanj, da si dober samo če si zlagan, s svinjarijo na sebi – kot je to običaj v naši družbi.

Dobroto, pravico in resnico ima rad samo nekdo, ki je sam doberljiv, pravičen in resničen. Ko ti postane za vse ostalo vseeno, se reči same od sebe začnejo postavljati na pravo mesto. Dokler pa vam je mar, kdo od zlaganih, s svinjarijo na sebi vas ima rad, pa vas bo stiskalo. Manj kot ste zlagani, prej vas bo začelo dušiti. Bolj kot se delate, da se vam svet dopade, kasneje vas bo začelo dušiti. Ko vas bo dovolj dušilo, boste našli pot ven. Takrat se boste odrinili od dna oceana, ne boste se več valjali po njem. In slej ko prej boste zagledali sonce. Zdaj ga ne vidite, ker se skupno valjamo po dnu oceana. Ampak, kot sem rekla, to je ok. Šele zabrisalo nas je, potrebujemo čas, da se orientiramo. Potrebujemo čas, da se organiziramo. Vsekakor je boljše, da smo na dnu oceana, kot na puščajočem, zlaganem Titaniku sredi oceana. Kdor pride do celine, bo čisto drug človek. Predvsem srečen. In brez balasta in svinjarije na sebi. Odmetal jih bo z lastnim

trudom, zato bo našel svojo dušo. In to je tisto, zaradi česar smo na svetu in zaradi česar svet ta hip tako stiska.

Predstavljajte si, da je življenje igra. Vrgli so vas v rečni labirint. Reka vas pelje naprej, čutite njen tok, ni vam všeč, ker ne veste kam greste. Ne vidite kam pelje pot, vendar nazaj ne morete. Niti ven, saj ste ujeti v zelo hud rečni tok in brzice in poleg tega iz labirinta ne vidite poti.

Kaj se dogaja? Strah vas je, ker ste ozavestili, da vam rečni labirint ni všeč. Eni plavate s tokom in se prepuščate na milost in nemilost vrtincem. Eni kričite, da se moramo držati za roke in najti pot ven. Eni vlečete ta voz še globlje v vrtinec, saj verjamete, da je to rešitev. Eni se delate, da nič ni narobe. Ležite na vodi in čakate, kaj bo. Eni se držite za roke in vlečete ven. Vsak malo drugače. Nihče pa v resnici ne naredi nič kaj dosti, da bi dejansko prišli ven. Še ne.

Kaj se bo zgodilo? Vrtinec vas bo vlekel globlje in globlje, tudi labirint bo vedno temnejši. Namen ni grd. Namen je dober. Namen je najti vašo lastno dušo. Vsak svojo. Ko jo boste našli, boste našli pravo človeško naravo. Kakšna je ta narava? Človek je v svojem bistvu ljubeče, prijazno bitje, ki želi pomagati, sodelovati, privoščiti dobro, zna biti pravičen, dobrodušen in delaven ter srčen. Zaveda se svoje prave, resnične narave, svoje povezanosti z Bogom, z onostranstvom. Pravega človeka ni strah. Ker ve, da resnica in pravica vedno zmagata in sta nagrajeni. Resnica ne boli. Resnica osvobaja.

Ko vas bo čedalje bolj vleklo noter, bo enim odpovedala vsa razsodnost, drugi pa bodo obratno, na tisočo potenco vklopili vse svoje znanje, intuicijo in voljo. Ugotovili boste, da morate priti do trdne opore in se je oprijeti. Nekateri boste ugotovili, da če se povežete z več ljudmi, da lahko naredite trdne mreže, pa da vas voda ne bo vlekla enako kot enega samega. Ugotovili boste, da na enem delu voda ne vleče enako kot na drugem. Slej ko prej boste našli pot ven. Ali pa boste preplezali vse ovire s pomočjo drug drugega. To ni solo igra. Morda se bo našel kdo na bregu, ki vas bo potegnul ven, veste, ne pozabite, ta hip celotne višje sfere delajo za nas in nam

želijo pomagati. Nimate pojma, kako zelo zelo se trudijo in delajo za nas. Želijo nam pomagati. Ne morejo sami, sodelovati je treba. Priklopite se na informacijsko polje, ogromno boste izvedeli. Vendar pozorno izbirajte, kaj od kosila si vzamete. Naj strah ne premaga vaše duše. Strah tudi ovira dostop do informacijskega polja, ne pozabite. Oborožite se s pogumom in delujte. Povezovanje, informiranje in delovanje poganja svet.

Povejte mi sedaj, kdo jo bo iz te vode bolje odnesel, tisti, ki se preda toku in buta v brzicah in je na milost in nemilost prepuščen vrtincem in strupeni reki, ali tisti, ki najde breg s pametjo, povezovanjem z živimi in z onim svetom?

Vem, da ste utrujeni. Zato vas je to doletelo, ker ste utrujeni in niste sledili vsemu, kar se dogaja. Pustili ste si vzeti svobodo, pamet in srčnost ... pustili ste, da vam ukradejo dušo. Priborite si jo nazaj. Potrebujete jo, veste, če želite biti srečni. Zato ste na tem svetu. Da naredite svet nazaj lep. Ne pozabite na svoje poslanstvo.

V letošnjem letu mi je ogromno ljudi reklo, da ne želijo več živeti. Veste, to tako ne gre. Ne moreš zanič odigrati igre, potem pa vreči karte ob mizo in užaljeno oditi, ker imaš slabe karte. To enostavno ne gre tako. Naslednjič boste prišli v še večje sranje, poleg tega vas lahko potegne v nižje sfere, če se ne izvlečete iz take sorte pogledov. Pa ne, da vas ne razumem. Verjemite mi, vem, da ste utrujeni, vem da vam je grozno, in vem kako dovolj imate vsega. Ampak vem pa tudi nekaj drugega, da je potreben reset. Reset take sorte sistema, kot je ta, v katerem živimo. Ni ok, veste. Ni vam všeč. Zgrabite svoje karte in odigrajte igro kot je treba. Borite se za svojo dušo. Ne pustite se premagati. Ste pa vredni malo več, kajne!? In verjemite mi, zmagali bomo. Resnica vedno zmaga. Ker je za njo čista duša in odsotnost svinjarije. Resnica bo zmagala. Bo pa to maraton, dragi moji. Zmorete. Vem da zmorete. Delujte iz čiste duše in vse bo ok.

Vzemite si čas za razmislek, kaj sploh od sveta želite. Vzemite si čas in razmislite, kaj v resnici vas sploh osrečuje in ali so vam vsiljene moder-

ne vrednote sploh blizu? Začnite živeti po vaših vrednotah, ne po tujih, četudi to terja drastične spremembe. Vzemite si čas in razmislite, kdo od ljudi vam je blizu in se obkrožite s takimi, ki so vam. Dobro omreženje je nujno. Kvalitetno. S srčnimi ljudmi, ki ljubijo resnico in ne blefirajo. Razmislite, kaj radi delate in ne delajte več nečesa, kar vam ni ok in kjer se ne počutite dobro. Razmislite, kako genialnost imate in jo začnite deliti s svetom, uživati v njej. Veste, četudi ste na dnu oceana, morate še vedno živeti in uživati, ne morete pustiti, da življenje gre mimo vas samo v strahu in grenkobi. Vendar morate to najti vi sami. Vi sami predrugачiti svoje življenje. Ugotoviti, kaj je tisto, kar vas osrečuje in temu slediti. Predvsem pa, vedno biti resnični in srčni ter iskreni. To je to, kar izkoplje vašo dušo ven izpod svinjarije balasta, s katerim ste se obdali, da ste v tej zapackani družbi sploh preživeli. Ne rabite take družbe. Ustvarjamo boljšo. Zdaj jo ustvarjamo. Z vašo pomočjo. Ker ljubimo čiste duše, kakršne tudi od nekdanj ste. Zavest že imate visoko. Ne tlačite si jo dol. Samo vzemite si jo nazaj. Vaša je, pripada vam.

Veliko uspešnega »kidanja« vam želim. Prišežem, da pomaga. Pomaga tudi najti pot iz labirinta svinjarije, v katero smo padli. Vse bo še dobro, obljubim. Tole kar se dogaja, se dogaja zaradi nas. Izgubili smo lastne duše, odkopati jih moramo in si jih vzeti nazaj. Zaslužimo si. Vse bo dobro. Obljubim. Večji smo od vsega.

- 40 -

Bog in narava

Bog nam je dal naravo. Večina ljudi nekje globoko v srcu ljubi naravo. Narava nam je dala vse. Od zavetja, toplote, hrane, pa vse do lepote. Včasih je človek živel z naravo. Spoštoval jo je. Enako kot sočloveka. Bil ji je hvaležen. Povezan je bil z onostranstvom in z naravo. In ravno ta pretočnost, ta občutek za oboje, je delala človeka zdravega in veselega.

Vsak, ki je kdaj živel z naravo, ve, da to niso samo rožice, ki rastejo in cvetijo. Ve, da je narava še kako živ organizem, ki z njim ne smeš manipulirati. Ima svoja pravila in svoje muhe. Vendar je naš prijatelj v dobrem in zlem. Praslovan je naravo spoštoval. Vedel je, da mu bo pod določenimi pogoji nudila vse, kar potrebuje. Vedel je, da rastline za svojo rast potrebujejo določene pogoje. Ne rastejo dobro na smeteh. Ne rastejo tako dobro, če se z njimi ne pogovarjaš. Vedel je, da je narava odvisna od vremena in drugih pogojev. Praslovan je vedel, da so živali njegove prijateljice. Gojil jih je, poskrbel, da se imajo lepo, se jim zahvalil ter jih pojedel. Ničesar ni zavrgel, ničesar ni zaničeval. Enako je bilo s poljščinami. Enako z gozdom. Človek je takrat imel tudi rituale in čaščenja. Povezoval se je z živalmi, rastlinami, naravo in Bogom tudi preko svojih čutenj. Če je želel preživeti, je moral čutiti, kdaj se pripravlja nevihta, kdaj za njim stoji divja žival, in

še kako poslušati svojo intuicijo. Če je želel preživeti, se je moral razumeti s sočlovekom, saj mu je le ta vedno pomagal. En drugemu so ljudje pomagali. Zato so se tudi zbirali po delu in se skupaj veselili. Kurili so ognje in peli pesmi. Plesali. Veste, že stari Slovani so krasili smrečico. Bila je del poganske kulture naših prednikov.

Potem je prišel bogat, nadut kriminallec. Ljudi je navadil na denar. Navadil jih je na tekmovalnost, namesto sodelovanja. Sebe je postavil nad njih in zahteval, da mu dajejo del pridelka. Nasilen je bil do njih. Ljudi je kasneje zvlekel v mesta. Oddaljil jih je od narave. Privlekel je plastiko in bencin, oddaljil je ljudi od vere, oddaljil od intuicije in občutkov, oddaljil jih je od samih sebe, od prijateljev, začel je zaničevati njihova večtisočletna prepričanja in zasmehovati njihove rituale. Postavil je svojo dogmo – znanost. Slednja je bila vse prevečkrat v rokah kriminala in ni bila vedno v službi človeka. V bistvu zelo redko.

Ljudje so zavrgli svojo vero. Ljudje so zavrgli intuicijo in povezovanje. Ljudje so zavrgli svoja praznovanja. Ker niso več živeli z naravo, so zahtevali jabolka pravilne oblike in breskve pozimi. Z živalmi niso več sobivali, niso se jim zahvalili, ko so jih pojedli, ampak so začeli živali imet za sužnje. Enako se je zgodilo rastlinam. Gojili so jih v nenavadnih pogojih in zato so jih na debelo škropili s pesticidi in drugo fitofarmacijo. Niso niti znali več posekati drevesa, niti niso več vsi znali zakurit ognja. Začeli so služiti izključno kapitalu.

Zgradili so si velika mesta, namesto z naravo, so živeli z betonom. Prezirali so kmeta. Zahtevali so velike količine hrane. Živali so začeli gojiti v nemogočih razmerah, poljščine so gojili na enormno velikih površinah in samo po eno in eno kulturo. Zato so uporabljali ogromno kemije, saj so gojili vse popolnoma neskladno z naravo. Uporabljati so začeli ogromne količine nenaravnih, umetnih sredstev, še hranili so se z njimi.

Kar naenkrat si niso bili več všeč taki kot so bili, ampak bi morali biti suhi ko zobotrebci in imeti ekstra velike prsi. Ženske bi morale postati

fantki, moški bi se morali poženščiti, je kričalo iz reklam. Mnogi so se umetno spreminjali ali se trudili, da bi postali fizično drugačni. Ukvarjali so se s postavo, namesto da bi sobivali z naravo. Iz samega dolgčasa so ustvarjali nove spole in zavrgli komplet vso svojo tisočletja staro kulturo. Začeli so vse stvari meriti matematično. Tekmovati, kdo bo zapisal vse zakone in pravila boljše. Ustvarili so milijon zakonov. Častili so kriminalce. Postavljali so jih na piedestal. Namesto da bi živeli v sožitju z naravo in se lepo imeli, so bili v stalnem nadzoru sami pred sabo, pred svojimi sorojaki in pred šefi. Niso bili več svobodni ljudje pod svobodnim soncem, ampak so neprestano nekomu nekaj odgovarjali in polagali račune. Rekli so jim, da je to boljše zanje, da bo tako manj kriminala. Ljudje so izgubljali sami sebe, svojo srečo, svoje veselje in svojo dušo. Ampak zdelo se jim je, da živijo v napredni družbi, da jim je fino. V resnici so plavali v čedalje bolj globoko dno brezdušja.

Ker ljudje niso bili niti malo neodvisni, so gospodarji dobivali vedno večjo oblast nad njimi. Ljudje so delali dolge ure za ne tako veliko dohodka. Otroke so komaj kaj videli, vzgajala jih je država, odnosi med njimi pa so se rušili. Ker so bili nervozni in niso imeli nič časa, niso gojili pristnih stikov niti odnosov. Vsem je šlo samo za denar, za to kdo bo koga.

Da bi opravičili kar delajo, so ustvarjali skupnosti, v katerih so se imeli za bolj razvite. Namesto da bi nehali uničevati naravo, so nehali jesti meso, z izgovorom, da skrbijo za naravo. Nekateri so v to res verjeli. Niso verjeli le v to, da je to naravno in dobro, ampak tudi to, da so zato višje razviti. V resnici o naravi niso več vedeli nič res pomembnega. Niti niso znali več skrbeti za živali. Niso se niti zavedali, da je v življenju smrt normalen dejavnik. Smrt so tabuizirali in jo naredili grozno in nesprejemljivo. Seveda, saj niso verjeli v onostranstvo. Izgubili so osnovno povezanost, osnovno kulturo in osnovno človeško srečo. Plastično življenje je prinašalo plastično puhlost vrednot.

Ti isti ljudje niso znali preživeti zunaj mest. Bali so se gozda sredi noči, varne so se počutili zgolj v mestnih skupnostih. Človeštvo je dejansko izgubilo svojo rdečo nit. Ni vse tradicionalno slabo. Izgubiti svojo kulturo in osnovne vrednote in jih preoblikovati v nekaj resnično bolezenskega, ni kar bi Bog želel.

Mislim, da je človeštvo na gugalnici ta hip na eni skrajni točki, tam kjer sonce ne sije. Torej Bog nam je dal naravo, mi pa smo šli proč od nje. Bog nam je dal kulturo, mi pa smo jo zavrgli. Bog nam je dal povezanost z onostranstvom, mi pa smo si to pustili vzeti in se prepričati, da tega ni. Bog nam je dal pamet, da bi postali samostojni in odgovorni, mi pa smo prepustili bogatim kriminalcem, da odločajo namesto nas. Možgane smo nehali uporabljati v namene, za katere smo jih od Boga dobili. Ni nas brigalo lastno življenje, razen plehkkih užitkov. Bog nam je dal prijatelje, mi smo izbrali denar. Bog nam je dal pretočnost, a mi smo se zapackali.

Kaj smo sploh mislili? Veste, gledam te dni oni svet, kako strašansko se trudijo za nas. Potiskajo zaveso naše zavesti na avtocesto, kjer bi se zavest vseh ljudi lahko zbrala v skupnost zavesti in se začela spet uporabljati. Naši najdražji na oni strani vsi še kako zelo migajo, da bi nam pomagali najti naše duše in se premakniti iz cone plehkosti in navideznega udobja, ki to ni, ki je v resnici ena sama iznakažena podoba trpljenja moderne- ga človeka pred ekranom in elektroniko. Gledam jih in ne znam prevesti teh ekstra močnih energij, ki jih potiskajo tako zelo, da bi se ja zgostile in bi jih vi začutili in ponotranjili. Veste, rabili boste energijo. Najti morate svojo dušo. To je to, kar si iz onega sveta želijo. Da vi postanete spet vi, da prevzamete odgovornost za svoje življenje, da vzamete nazaj svojo moč, svoja prepričanja vašega praslovanskega pradedu in zaživite spet srečno, povezano kot znate, a ta hip ne živite. Da se ne hate bati, da pogledate svojo čisto dušo in ji rečete, »Dober dan, tukaj sem zate in s tabo in v tebi ... živel bom resnico.« Nihče me ne more premagati. Ker želim, da je Zemlja spet lep planet in to se bo tudi zgodilo!

Bog nam je dal naravo ... naslonite se nanjo in pogledajte resnici v oči in tam, sredi gozda, tam med medvedi, kjer ni strahu in kjer je obilje plov in prvinskih nagonov preživetja, poslušanja najglobljih instinktov, tam veste, tam boste našli svojo dušo. In verjemite mi, ni veganska, ne ne ... niti plastična, niti elektronska. Pretočna je. Čista. Visoko zavestna, visoko kulturna in spoštljiva do samega sebe in do drugih. In predvsem, popolnoma naravna in ljubeča. Najdite jo, rojaki moji. Vaša je in vaša bo.

- 41 -

Izklop avtopilota

V Prejšnjem poglavju smo govorili o Bogu in naravi, o tem, kako smo se od nje oddaljili. Kar nekaj pa sem napisala tudi na temo naše lastne volje in zakaj smo kjer smo. Veste, če so vam že v cerkvi govorili, da vam je Bog dal lastno voljo in možnost odločanja, je ta del dejansko resničen. In ko vas že na začetku Biblija opozori, da se je nekdo napačno odločil, da od tod izvirajo vse težave sveta, je tudi ta del resničen. Pustimo stat zdaj vse zablode, ki jih je cerkev kot institucija prinesla med ljudi. Usmerite se na del: Bog vam je dal svobodno voljo odločanja. Ne vtika se v vas. Je kot oče, ki gleda svojega otroka, ko ga življenje tepe, ker njega ni poslušal in mora na lastni koži doživeti, da se z ognjem ni za igrati. Da neha delati bedarije in da odraste v odgovorno bitje. Načeloma to v svojem bistvu tudi smo. Torej se začnimo tako tudi obnašati.

Vse naše težave izvirajo iz napačnih odločitev. Ja, res ste imeli oteževalne okoliščine, rodili ste se nekam, kjer vas tega niso učili, ja, ni bila to samo družina, bila je širša družba, ja, kot otroci se niste mogli sami odločati ... Vse to je res. Vendar ste danes odrasli in se lahko sami odločate. Po svoje. Ne kot vam kdo narekuje.

Ni vam treba izbrati nasilnega partnerja. Ni vam treba tolerirati neprijaznih, lažnivih in oholih ljudi. Ni vam potrebno pristajati na tuje vrednote. Nobene potrebe ni, da se prilepíte na avtopilota, kot so bili priklopljeni vaši starši in morda tudi stari starši in njihovi starši ... Prišli ste na svet odločati se po lastni pameti. Prišli ste na ta svet spremeniti avtopilota, na katerega nas priklopijo in menijo, da je to najboljše za nas in za našo dušo. Je res? Še tisti, ki ne verjamemo v to, smo otroke dali v sistem. Verjeli, da bo to dobro zanje. Je res? Kdaj bomo prebudili našo zavest in dejansko, če še tako boli v polnosti odprli oči in pogledali resnici v oči?

Iz sveta smo naredili klavnico, izkoriščevalnico in sužnjelastniško posedovalnico. Iz sveta smo naredili borbo različnih bitij za različne ugodnosti in izživljanja. Je to raj?

Prišli ste na ta svet izklopiti avtopilota, ki je človeštvo vodil stoletja. Avtopilot zaupanja vodenja lastnega življenja drugim, avtopilot skrivanja misli in čustev in avtopilot slalomiranja po življenju z željo po preživetju v tem sadističnem zemeljskem svetu. Je nujno, da je svet tak? Kdaj bi bil drugačen? Drugačen bo, ko boste sami prevzeli odgovornost za svoje življenje v svoje roke. Ko boste sami delali po lastni presoji in pameti. Ko boste vedno iskreni in čuteči in vedno stali za resnico in pravico. Svet bo lep, ko enostavno ne boste več dopuščali kriminalu, da vas vodi. Ne govorite, da je Bog čuden, da ne pomaga. Bog vas pritiska ob zid, da boste došli, da je odločanje o sebi delo, odgovornost, da morate v tem primeru ohraniti moralno in etiko. Kakšna morala je to, če se dobrikate šefu, da boste dobili ugodnosti? Kakšna etika je, da ne pomagате človeku v stiski, če je bolan, ker sami niste bolni, ter mu še vzbujate občutke krivde, da je sam kriv? Kakšna etika je, da pošljete otroka v šolo, če veste, da je šolski sistem zanič? Kakšna morala je, da sledite škodljivim zakonom, če veste, da so škodljivi? Kakšna morala je, da sledite navodilom šefa, če veste, da so ponižujoči za človeka in škodljivi? Kakšna morala je, da morajo otroci gledati očeta, ki kriči na mamo, ker je to v moderni družbi normalno? In v končni fazi,

zakaj se sploh vse to dogaja? Je kriv Bog, ali smo krivi mi, ki ne poslušamo sami sebe, ampak smo priklopljeni na avtopilota in ne vzamemo volana in prestavne ročice v svoje roke?

Veste, naš avtobus leti v prepad. Bog to ve in gleda. In na vse kriplje si želi, da bi vi končno le spregledali. Zato pritiska na vas. Da boste vzeli svojo pravico do samoodločanja končno v svoje roke. Ni mu lahko. Ves oni svet trpi, ko vas gleda. Nisem še videla česa tako resnega na oni strani. Navadno žurajo, se resnično lepo imajo in so radostni. Zdaj pa niso žalostni, so pa skrajno resni. Ne ves čas, ker so vseeno izredno srčni in ljubeči en do drugega in do nas, pa še vedno se nasmejejo, vendar take skrbi in ekstremnega pomaganja, no ... nisem še česa takega videla. Delajo na energetski ravni celotnega etra Zemlje. Pripravlja se nam višja zavest, veste. Ne taka, kot opisujejo nekateri vedeževalci, kot nekaj izven zemeljskega, kje pa. Ne to. Višja zavest je to, kar vi že prinesete s sabo na svet, vendar tekom življenja in bojov pokopljete, ker se vam zdi, da boste na avtopilotu lažje preživeli. Ta višja zavest, ki jo meni kažejo duše iz onega sveta, je zelo skoncentrirana zavest o lastni moči, čistosti vaše duše, vrednosti lastnega bitja in pripadnosti višji civilizaciji. Vam so to nekam pokopali. Vendar vidim, da se boste ponovno priklopili na ta isti vir energije, ki vas bo napajal, slej ko prej se bo to zgodilo. Tako boste lažje in kvalitetnejše lahko delali, se odklopili od avtopilota. To je tisto, čemur onostranstvo reče dvig zavesti. Odklop od avtopilota, v katerega so vas prisilili.

Vse bo dobro. Ker tu je borba za duše, tale naš moderni svet, za to ali ohranite svojo lastno zavest in svetlobno bitje, kar ste, ali se nameravate vračati v nižje sfere še stoletja. Ste pa vredni malo več. Izklopiti se bo treba iz avtopilota. Sprejemati lastne odločitve. Drastično, drastično drugačne, kot ste jih sprejemali do sedaj. Vesolje vam bo tu ekstremno pomagalo in stalo ob strani. Tako močno boste to čutili, da se ne boste mogli upreti. Nekateri se boste čudili sami sebi, od kod vam ta moč. Prišla bo od zgoraj.

Zato se ne čudite vašemu nekajdnevnu joku, vašim dušenjem, vaši čustvenosti in zmedi. To je del preobrazbe in odgrinjanja resnice. Jok in tesnoba in spraševanje, zakaj, čemu, kako, na kak način ... pa spet jok ... to je del preobrazbe vaše duše. Če želite najti sebe, si morate priznati, da živimo v kaosu. In da tega kaosa ne marate, ne zmorete niti ne morete več na tak način v njem živeti. Čestitajte si, ker ste tako daleč prišli. Večina še ni tam. Vendar bodo. Pripnite si pasove in zaupajte v sile iz onostranstva. Pomagajo vam in vam še naprej bodo. Oni ne odnehajo. Vsak jok slišijo in pridejo. Pridejo in vas zbujajo, ozaveščajo, pripravljajo. Pripravljajo na stik z vašo lastno dušo. Objemite jo, ji recite, da jo imate radi in da boste delali samo še za njo. Za vašo lastno, čisto dušo namreč.

Vse dobro, dragi moji. Zjokajte se, potem pa naprej, v čisti zavesti in visoki etiki in morali, v resnico in pravico, ker to je edino, kar je prav, da živite. Večji ste od vsega, kar se vam je in bo zgodilo. Objemite svojo dušo in jo postavite na piedestal. Rešila vas bo. Ona ve. Ona je čista. Ona je močna. In ona zna. Odklopite avtopilota.

- 42 -

Vozite življenje kot sami želite

Izredno rada imam svoj avto. Avto so moji čevlji, moj drugi dom. Izredne težave imam posojati ga. V družini je pa pač tako, da si vseeno sposojamo en od drugega, kdor pač rabi, ker avti imajo lastnost, da se kar naprej nekaj kvarijo, sploh če jih aktivno voziš in niso več sveže novi. Tako sem oni dan ostala brez avta, morala pa sem nujno v mesto. Peljal me je sin, tako da sva en drugega čakala. Ne me vprašat, kako ekstremno nerada se vozim na sovoznikovem sedežu, enostavno rada vozim sama. Zapeljeva se midva na ride in pred nama se na tej ovinkasti lokalni cesti, kjer nimaš kje prehiteti, sploh pa ne v svežem snegu, znajde »nedeljski voznik«, ki svoj zglonceni avtek vozi štirideset. Počasi, previdno, z oviranjem normalnega prometa se služi počasi naprej. Sine izgleda nervozen, ko hočem pomiriti situacijo, rečem: »Ne sekiraj se, ves čas na tem svetu imava, ni daleč Postojna.« In reče on meni nazaj: »Ne razumeš, ne gre za čas. Aktivno hočem sam voziti, tako kot jaz želim, čez svoje življenje! Samo tako v vožnji uživam. Če ne je vseeno, če si kupim avtomatski avto in se priklopim na daljinca.«

Preberite še enkrat: aktivno hočem sam voziti kot jaz želim ... Včeraj sem vam pisala o tem, kako se priklapljam na avtomatika, ne prevzamemo svojega življenja v svoje roke, ampak prepuščamo drugim, da nas peljejo. In učili so nas ogromno reči čisto narobe. Učili so nas, da zaupaš vse, kar ti nadrejeni, oblast, hierarhično višji reče – učili so te, da voziš avtomatsko vozilo, ki ga usmerjajo drugi. Vzeli so ti volan iz rok, še bolj so ti odvzeli plin in zavore in prestave. Želeli so, da narediš vse, kar se ti reče. Torej da daješ svoj bencin in da pelješ, kjer oni želijo. In želeli so hkrati, da se ne povezuješ, ampak da narediš vse sam. Tekmuješ. Sovražiš bližnjega, si nagrebeš samo zase, ne zaupaš in si kritizerski. Vse kar ti rečejo, so te zdresirali, da moraš napraviti sam, ne v sodelovalni skupini – sam zloži drva, sam napravi nalogo, sam skuhaj kosilo, sam delaj vse, razen misli pa ne sam, misliti je prepovedano. Tvoja vloga je dajati bencin, svojo energijo v avto, ki ga vozi nekdo drug. Učiti vas bi morali ravno obratno. Dvomi v vse, kar ti kdo reče, vozi sam svoj miselni avto in to aktivno skozi življenje, vendar se povezuj. Ne tekmuje, ampak sodeluj. Vsak prispeva svoj del, svojo genialnosti v našo skupno mrežo življenja. Ker takrat, ko sam voziš svoj avto, si zelo pozoren na vse zunanje dejavnike in kdo je na cesti sodelovalen in kdo tekmovalen in enostavno ne gledaš samo cilja, ampak uživaš v vožnji. In zavedaš se, kako zelo je odvisno tvoje življenje od tvoje vožnje. Če si priklopljen na avtomat, se ne zavedaš ničesar od tega. Samo svoj bencin daješ, pa spiš, pa spet bencin daješ ... Za oblastnika. In tisti, ki upravljajo z vami, to natančno vedo.

Zakaj eni ne vozijo sami? Strah jih je. Večino ljudi je strah voziti svoj lasten avto življenja in vse prepuščajo v roke drugih. Razlogi so pa še drugi. Opišem spodaj.

Intucija vam še vedno dela, veste. Še vedno se povezujete z onostranstvom. Vendar vam strah vaše čakre zapira, narobe vam priklaplja vaše podrejene programe, kot sta razum in čustva.

V resnici bi moralo iti v življenju takole:

1. Iz bele čakre bi moral sprejeti informacijo iz informacijskega polja.
2. Slednja bi morala iti čez vijolično in razum tako, da bi razum začel razmišljati, kako si s to informacijo lahko pomaga.
3. Modra bi morala iz te razumsko obdelane, vendar še vedno čiste informacije napraviti osnovo za ustvarjanje na tem področju in predvsem komuniciranje in sodelovanje, kjer bi človek pridobil na idejah, kaj s to informacijo napraviti.
4. Potem bi to informacijo šele tedaj spravil na čustveno področje, predvsem zato, da bi videl, ali mu iz čustvenega vidika domišljena rešitev služi ali ne.
5. Rumena bi zadevo spravila v pogon in akcijo.
6. Oranžna bi jo ponotranjila. Pridobila iz nje nekaj zase.
7. In rdeča dokončno prizemljila. Udejanjila.

V praksi pa to izgleda tako, da vi:

1. Dobite informacijo in jo nekateri že na tem nivoju zavržete, ker ne zaupate svojim čutilom.
2. Nekateri informacijo spravite do razuma, pa vam razum pove milijon vzrokov, zakaj ne verjeti idejam, informacijam.
3. Nekateri sprejmete informacijo, tudi razum jo predela, vendar ne veste, kaj z njo početi, še manj bi jo delili z ljudmi ali poskusili ustvarjalno najti neko rešitev.
4. Nekateri pa greste čez vse tri faze, tudi brskate še naprej v informacijskem polju, veste, kaj bi s tem počeli, vendar vas ustavi strah, prehuda čustva na zeleni. Namesto da bi vas pogum in neustrašnost in visoka zavest zelene pognali, vas strah zavira.

5. Nekateri spravite zadevo tudi čez zeleno in se ne ustrašite same zadeve, o kateri premišljuje, pa se ustrašite lastne rumene čakre, ki reče: »Kaj bodo pa ljudje rekli, me bodo kritizirali, kaj pa če jaz narobe razmišljam, ali pa kaj takega kot, eh, saj nisem dovolj močen, za to speljat.« in podobno ... Nekateri spravite misel čez vse te faze, pa vas oranžna in nezaupanje najbolj bližnjim ljudem, ki vam najbolj mečejo polena pod noge, ustavi.
6. Nekateri pa tudi to predelate, pa ne spravite zadeve v življenje. Ne udejanjite.
7. Če ste prišli do tega, da zadevo, ki ste jo začutili, tudi jasno vidite, ste jo preuredili in uporabili v praksi, si lahko samo močno in iskreno čestitate. Naučili ste se upravljati z informacijskim poljem. Po domače rečeno, kreirati.

Če skrajšam, namesto da so vaša energetska polja, čakre, vaši pomagači, jih sami pred sabo zapirate in sami sebe ovirate. Ker veste dejstvo je, da vsaj malo imate vsi ljudje na tem svetu odprto intuicijo. Razmislite le, kaj vam jo zavira. S tistim se potem ukvarjate in se prisilite zadevo izvesti. Soočanje s problemi pomaga, prisežem, da pomaga. Samo tako se čakre lepšajo in naredijo bolj funkcionalne.

Torej, če strnem, intuicija vam bo delala v polnosti samo, kadar odvržete strah. Ljudje dobijo čisto prave informacije s strani intuicije, pa jih v istem hipu prepredejo z razumom in čustvi, ter, najhuje, s strahom. Če slediš goli intuiciji in daš vse ostalo proč, ti bosta razum in čustva služila. Če pa narediš obratno, si pa tam, kjer smo zdaj. Globoko v lažeh, posilstvih in boleznih. Predvsem pa globoko v strahu. Strah proč in sonce bo sijalo. Obljubim.

Vendar morate za to odvreči avtopilota, zgrabiti volan svojega avta življenja ter se naučiti voziti in slalomirati. Več kot boste imeli kilometrine, lažje bo. Bolj boste eno s svojim avtom. Pa še nekaj se morate naučiti,

tolerirati druge voznike. In ne preklinjati, če niso enako hitri, počasni ali spretni kot vi. Spomnite se svojih prvih voženj. Oprostite drugim kot ste oprostili sebi.

Mimogrede, kateri je bil vaš prvi avto? Moj je bil Lada Samara, »ruski tank«, hahaha. Takoj je grel, kot v ruski zimi, prišel je povsod, imel je ogromen prtljažnik in samo točil si bencin, ostalo ni nikdar nič crknilo ... pa nikdar te ni pustil na cedilu in žrl je za takratne razmere zmernih osem litrov. V bistvu sem pametno izbrala. Ne vem, zakaj sem se pustila prepričati od kritičnih malomeščanov, da ni dovolj fensi šmensi in ga prekmalu zamenjala – za slabši avto. Vidite, ko se vmeša ošabnost in razum in neka tuja čustva, intuicija gre pa-pa. Začneš delati bedarije. Ne poslušajte drugih. Vedno, brez izjeme vedno, poslušajte sebe. Pri avtu nisem več delala takih bedarij. Izbirala sem smiselno.

- 43 -

Večji ste od petih čutov, ne pozabite tega!

Tale Zemlja je res čudna. Pisala sem na začetku te knjige, da sem v času, ko sem bila majhna, bila prepričana, da vsi berejo vibracije drugih ljudi, ter da vsi vidijo skozi tebe, skozi tvoje oči, zato nikdar nisem nikogar pogledala v oči. Veste, še danes vem, da to v vas je. Da berete vibre drugih ljudi, le tako zelo, zelo so vas vodili proč od tega, da ste to nehali uporabljati. Strenirali in zdresirali so vas, da si ne zaupate. Zdresirali, da se ne poslušate, niti da se ne čutite.

Kasneje, ko sem bila že v službi in sem se zelo poglobila v kvantno fiziko, sem šele ugotovila, da ljubim kemijo, le da so mi jo popolnoma narobe predstavljali. Veste, kvantna fizika in celo čisto navadna kemija sta razložili vse, kar se meni dogaja. Že v osnovni šoli so vas učili, da smo sestavljeni izključno iz elektromagnetizma, vmes pa je zrak. Le da vi tega niste slišali, ker se na to niste koncentrirali, pa predaleč je bilo od vaše zavesti. Pa smo, veste. Mi smo neskončna zavest, ena sama elektromagnetna gmota informacij. Zakaj teh informacij ne uporabljate zase? Imate jih, dostopne so vam!

Kot otrok sem videla elektromagnetna polja in duše. Veste, večina vas je, po moje, videla enako. Samo se ni zavedala, da jih vidi. Sama sem bila blazno introvertiran otrok. Sedela sem in konzumirala svet, sploh nisem bila prizemljena. In še danes se spomnim tistih občutkov tega pripadanja vesolju, te čiste energije, ki se uteleša, prizemljuje. Kako zelo sem bila povezana z vsemi čutili in informacijami.

Vsi imamo več čutil, kot si mislimo, le uporabljate jih ne. Niste 3D bitja. Niste bitja s petimi čutili. Mnogo večji ste od tega. Mnogo, mnogo večji. Ste neskončna zavest, le uporabljate je ne v celoti. V bistvu vas že vse življenje skušajo prepričati, da zavest ni ok. Da jo vrzite proč. Kadar jo skušate uporabiti, vas ponižujejo, da jim dokažete, da je to res, kar čutite. Hkrati zahtevajo, da verjamete vse, kar vam rečejo, da morate verjeti, ker je neka avtoriteta rekla. Avtoriteta ni nekdo, ki je pameten, ampak nekdo, ki je ali bogat, ali dela za bogate. Avtoriteta ni nujno prava niti koristna informacija. Čas je, ljudje, da se spet zaveste svoje lastne zavesti in jo na novo odkrijete. Vi ste edina sebi lastna avtoriteta. In vi ste edini, ki ste mero-dajni. Poslušajte lastne občutke. Lastno zavest. Čas je, da se spoprijateljite z njo in jo poslušate. Čas je, da ji zaupate in jo negujete. Čas je, da nehate hoditi v nižje sfere in da nehate poslušati druge. Čas je, da začnete poslušati sebe. Čas je, da se začnete spet povezovati z informacijskim poljem.

Za začetek se vsak večer ali vsako jutro pogovarjajte s svojimi umrlimi na oni strani. Veste, oni vedno pridejo, kadarkoli jih boste poklicali. In sčasoma se boste naučili pogovarjati se z njimi in prepoznavati njihove znake. Oni vam želijo pomagati. Poskusite to vsak dan prakticirati. Slej ko prej vam bodo čedalje bližje njihova dejanja. Opazili jih boste. Včeraj npr. sem bila po dolgem času izredno žalostna zaradi neke nepredvidene situacije. Poskrbeli so moji predniki zame, da se ni izšlo nič narobe, obratno, zaščitili so me danes tekom dneva. Zadeva se je razpletla meni v prid. Enako se je zgodilo ta teden, pred nekaj dnevi. Morala bi na eno srečanje, ki se je zgodilo ta teden, pred nekaj dnevi. Morala bi na eno srečanje, ki se je razpletlo drugače, kot bi si jaz želela. Predniki so me obvarovali, nastavili

so mi tako peklensko gužvo in vse možne ovire, da me tja sploh ni bilo. Rešili so me. Ko boste dovolj komunicirali s svojimi najdražjimi na oni strani, vas bodo sto odstotno zaščitili. Le vpeljite nek ritual komunikacije z njimi. Ko boste dobili dovolj potrditev, lahko razširite te reči še na kako drugo področje. Ampak začnite preprosto, z dušami, ki jih poznate, ki so vaše prijateljske, sodelovalne, domače duše. Splača se, vam povem.

Pa še ena stvar je zelo pomembna. Nehajte hoditi v nižje sfere. Tile zemeljski hudiči, ki vam delajo življenje težko, oz. ki delajo vsem ljudem življenje težko, nas izkoriščajo, ponižujejo in lažejo in kradejo in delajo vojne, tudi to vojno zdaj, so vsi navajeni stalno hoditi in bivati samo v nižjih sferah. Oni vas hočejo na vsak način vleči dol v te sfere. Veste, ko sem bila otrok, sem neprestano bila bombardirana tudi s tega, nižjega sveta. Enostavno nisem znala hoditi gor ali dol, sem šla, kamor je ravno prišlo. Med spanjem sem bila sploh ranljiva. Pa pred spanjem, ko si že na pol v snu. Zemlja je čuden eter. Saj sem že pisala, kako je tam v vicah, pa bom rekla še enkrat, tam je tako kot v najbolj cenenem akcijskem ali znanstveno fantastičnem filmu. Vsi se kregajo, te preganjajo, grozijo, mučijo, zafrkavajo, tepejo, stalno si v agoniji in v strahu in v grozi in predvsem v napetosti, agoniji ... Tam so duše, ki jim je dolgčas, ali so podle, ohole, hinavske, neprijazne, nasilne in podobno. Vendar ... na moje izredno presenečenje tam najdeš tudi povsem fajn duše, ki so zataknjene tam, ker so bile tako navajene teh grozljivih razmer, da sploh ne pogruntajo, da to ni njihov primarni dom, pa da lahko gredo višje. Od občutkov krivde ostanejo dol kar nekaj časa, popolnoma brez veze. Če so bile fejest zadete v času smrti, se včasih lahko nekatere duše zataknejo tam dol kar za dolgo. Če so šle iz sveta s hudimi občutki krivde, če so bile zelo vezane na materialno ali ljudi in podobno. Torej ti, sicer zelo fajn ljudje, se nekateri malo zataknejo v vicah, iz povsem neumnih razlogov. Toliko so jih napumpali na Zemlji s to obliko vere v hudiča, namesto v Boga, da reveži postanejo žrtve občutkov krivde.

Teh me je najbolj groza. Ne pustite se prepričati, da so vice nekaj normalnega. Niso. Niso pa konec. Ni vam treba tja. Nikdar.

Hotela sem napisati nekaj drugega. Ko sem se naučila hoditi direkt gor, nisem nikdar, prav nikoli več želela pomolit nosu v vice. Kadarkoli se je kdo od tam prikazal, sem ga odslovila ali odšla ven. Vendar so vice vedno bolj pogosto prihajale kar v celoti na Zemljo. Filmi, ki so jih producirali, so bili vedno bolj enaki kot so bile vice – izkušnje jasnovidenj moje mladosti. Nisem jih prenesla, nikdar jih nisem mogla gledati, ker sem bila prezasičena vic in se nisem mogla z njimi istovetiti. Resnične zgodbe na filmih sem lahko gledala, ja, ker je bila zgodba dejanski del Zemlje, vse znanstvene fantastike in akcije ne, ker so bile direktni posnetek vic. Sploh nisem mogla razumeti, kaj se z Zemljo dogaja. Vse kar se je dogajalo, je šlo v smeri vic. Glasba je izgubila lepoto, ampak je bilo pol glasbe v službi neke agende, ki je spodbujala čaščenje vic. Spektakli, šovi na tv-ju so spodbujali čaščenje vic, moda je spodbujala čaščenje vic, izgubljanje duše in maltretiranje človeka po človeku je spodbujalo čaščenje vic. Meni se Zemlja ni in ni dopadla, v resnici mi je bila čedalje manj všeč. Zakaj naj bi čistili vica? Meni niso všeč in verjemite mi, da vam tudi ne.

Včasih imam občutek, da vas programirajo na vica. Saj ne boste vedeli kje ste, če pridete v vice, počutili se boste doma in še ven ne boste znali. To ni redek pojav. Zaglejte se sami vase. Razmislite o svojih vrednotah. Poiščite v sebi vsa vaša čutila. Začnite videti elektromagnetna polja. Začnite se spraševati, kaj človek nasproti vas čuti, misli, in začeli boste zaznavati vašo lastno pravo, čisto, dušno naravo.

Nujno, nujno je treba poiskati vašo lastno, čisto, visoko razvito dušo, ki so jo od rojstva naprej zatirali. Večji ste od tega. Ko boste postali resnica, svoboda in v sebi našli ljubezen in radost, ko vam ne bo treba biti več nekdo drug kot ste, ko boste poslušali svojo čisto, neskončno popolno dušo, ki je ena blazno razvita zavest, ki nikdar ni niti ne bo umrla, boste nehali hrepeneti po nekem životarjenju na Zemlji, ampak boste želeli živeti pol-

no, srečno in ljubezni polno življenje. Nehalo vas bo biti strah. Tole tu je zgolj fizična izkušnja zavesti. Ni bilo mišljeno, da pozabite kdo ste. Da pozabite svojo pravo, čisto, ljubečo in resnično naravo. Ni bilo mišljeno, da postanete oholi, egoistični in nesramni, še manj da se zakamufirate in igrate nekoga drugega kot ste. Ostanite srčni, zavestni in uporabljajte čutila. Nobeno čutilo vam ne more reči, da napravite po liniji najmanjšega odpora. Odprite oči, ušesa, dušo in srce in poslušajte lastno moralo in etiko. Uporabljajte informacijsko polje, uporabljajte pomoč prednikov. Vse to je tu za vas. Le postreči si morate. Ne ždite in ne spite skozi življenje. Bodite aktivni ustvarjalci vsega dobrega. Večji ste od 3D in večji od petih čutov. Ste čista zavest, ki se povezuje en z drugim, z onim svetom in informacijskim poljem. Ste ljubezen in srčnost v enem. Ostanite visoko zavestni.

- 44 -

O odločanju

Biblija vas uči, da se je Eva narobe odločila in da je to izvirni greh, katerega še danes vsi plačujemo. Mislim, da ga res. Ne njenega, svojega. Še enkrat se osredotočite na besedo odločila. Sledila je drugim, ne sebi. Mamljivim ponudbam, ki niso sovpadale z njeno glavo, ampak z reklamami. Kaj delamo mi večinsko? Komu sledimo, sebi ali komu drugemu ... iskreno?

Veste, stoletja so nas učili, da moramo spadati v družbo. »Kaj bodo pa drugi rekli,« so se spraševale že naše prababice. Reklama za Persil je tako pogosta, da mora že biti Persil najboljši, je rekla sosedova Francka. Imeti moraš vse pospravljeno, »kaj bodo pa drugi rekli«. Imeti te morajo radi, ne smeš štrleti iz družbe, prilagodi se, so učili večino.

Hmmm, ali so pozabili na izvirni greh?

Tudi vzhodna religija uči isto. Če se narobe odločiš, boš prišel tisto popraviti v naslednjem življenju, pravijo. Osredotočite se na besedo »odločiš«.

Kako pa se moraš odločati? Vse religije učijo isto. Odločaj se po etiki in morali in resnici in pravici. Bodi ljubeč in srčen, prijazen in odločen pri svojih dejanjih (slednje so malo zamolčali, ampak je razbrati iz konteksta).

Mislim, da se tukaj vsi strinjamo, kajne, da bi bilo na tak način odločati se zdravo.

Kaj pa je etično, moralno, resnično, pravično? Je resnično najboljše, najbolj moralno tisto, za kar je največ reklame? Je res najboljši Persil in so najboljše Pampers plenice in ali je res najboljše se prilagoditi temu, kar drugi rečejo? Je to tudi etično in moralno dejansko ok, če vedno poslušamo druge namesto sebe? Smo potem odrešeni krivde za tako odločitev, če ni samo Eva pojedla jabolka, ampak ga je še milijon drugih? Problem ni v krivdi, ampak v posledicah, ki jih take odločitve prinašajo, veste. Posledice pa so včasih, oz. pogosto, zelo hude. Zaradi zgodovinsko zelo dolgega sledenja pri odločitvah najbolj nasilnemu med ljudmi, kateremu se je večina prilagodila, pa pozabila na svojo etiko in moralo, je človeštvo na tej točki, kot je. Ker nismo poslušali sami sebe, ampak druge, z namenom, da bomo spadali v »krdelo«. Nismo se sploh spraševali, v katero krdelo hočemo. V prvega smo se pilepi, samo da ne bi bili sami, ali pa so nas v to krdelo ukalupili že starši, ne da bi nas kaj vprašali, mi pa smo notri ostali.

Pozabili smo, da v resnici ne moreš biti sam, če slediš resnici, pravici, morali in etiki. Tega vam nikdar niso povedali, vendar Bog poskrbi, da nikdar nisi sam, če si čista zavest, resnica. Vedno si obkrožen z enakimi. Vedno.

Če se prilagajaš nasilju, boš obkrožen z enakimi. Če slediš resnici, boš obkrožen s takimi, ki delajo enako. Če se razprodajaš, boš obkrožen z enakimi. Le vodja bo vedno zelo drugačen. Ja, krdelo ima vodjo. Ljudje imajo zelo radi vodje. Ne zato, da se jim pokorijo, ne ne. Zato, ker smo socialna bitja in ima vsak človek svojo genialnosti. Eni ljudje imajo za genialnosti biti dobri vodje. Problem je, da vi ne izbirate naravnih, ljudskih vodij, ki imajo to za genialnosti in so srčni, resnični in ljubeči, skrbni, odločni in neustrašni, ampak izbirate tiste, ki so najbolj nasilni, da bi vam dali mir, če jih vi dovolj ubogate. Kot pravim, izbirate napačno krdelo. Sprejmete

vodje, ki so slabi vodje. Morate vedeti še nekaj. »Krdelo«, »pleme«, nikdar ne šteje milijon ljudi. Taka krdela so dresirnice za pokornost, ne pa dobre skupnosti. So ubijalke duha in človečnosti. Ga ni genialca, ki bi to lahko vodil. To ni značilnost človeške rase. »Krdela«, »plemena« so manjša. Veliko, veliko manjša. Imajo svoja pravila, vendar ima v srčnih plemenih vsak človek svoj glas, ki se sliši. Če ga nima, je to avtoritarni režim absolutizma nasilnega.

Kako smo sploh prišli do prilagajanja, da mislimo, da je najboljše, kar nekdo drug reče? Stoletja so izvajali nad nami represijo, če se nismo vedli, kot nekdo drug reče. Otroke so topli, prisiljevali in poniževali. Še danes jih. Kaj pa je sedenje osem ur vsak dan v šoli drugega kot maltretiranje človeka po človeku in navajanje na pristajanje na vse? Tudi odrasle silijo v to, da naredijo, kar nekdo drug reče. To smo dosegli s sistemom države in sistemom služb. Človek se je odvadil sprejemati svoje lastne misli kot pomembne in svoje lastne zaznave kot prave. Sprogramirali so vas, da poslušate nekoga drugega, ne pa sebe.

Veste, spremeniti sebe je najtežje, vendar boste morali začeti to delati. Spreminjati sebe. Poslušati, kaj vam govori vaš notranji glas, nehati se zanašati na kolektivno odgovornost. Tega, čemur rečete kolektivna odgovornost, ni. Ne obstaja. Če narediš nekaj neetičnega, četudi to spodbujajo reklame, država in se izgovarjaš, da moraš nekaj nasilnega, neetičnega in nemoralnega početi, ker sicer ne bi preživel, bo slej ko prej prišlo za tabo. Ne le, da boš moral iti ponovno na Zemljo to popravljati, ampak te bo razjedalo tudi na Zemlji za časa življenja. Ob kolektivni psihozi morda tega ne zaznaš, ker so tako glasni vzkliki obsojanja vsega, kar ni v skladu z reklamo in pokorščino nasilnim vodjem »krdela«, da samega sebe in svoje duše ne slišiš. Ampak kolektivna norost obstaja samo zato, ker v tem pristvujejo množice, vsak posameznik nosi svoj del krivde za stanje kot je, za psihozo poneumljanja in psihozo na svetovni ravni. Bog vas preizkuša,

dragi moji. Eva ste. Vsi smo Eva. Vsi se lahko odločimo za tisto, kar je prav ali pa za tisto kar je mamljivo, enostavno in nas vleče s svojo reklamo za to jabolko greha. Vidite, zgodovina se ponavlja od Eve naprej.

Mislim, da je ključ v prevzemanju individualne odgovornosti. Ko pridete v nebesa tam ne bo množic, ki bi vas podpirale v neetičnosti in nemoralnosti. Sami boste tam s svojim kupom nerešenih reči, ki vas bodo bremenile in vlekli nazaj na Zemljo, če jih ne rešite dokler ste tu. Ne smete nikdar pozabiti, da visoka, čista zavest vedno zmaga. Vedno ima podporo onostranstva in vedno zmaga čez zlo. Zlo obstaja izključno zato, ker ga podpiramo z grizenjem v to Evino jabolko. Sami ga vzamemo za svojega in potem se čudimo, da nas od jabolka boli želodec.

Če delate slabe reči, če pristajate na slabe odnose, če delate karkoli proti svoji duši, se bo to slej ko prej poznalo na vašem fizičnem telesu. Telo je iz energije. Energija ni več pretočna. Zboleli boste. Zboleli, ker sami sebe ne poslušate, ampak sledite napačnemu krdelu. Mislim da je ta hip to problem celotne Zemlje. Zato je Zemlja bolna. Ker nikomur, ampak res nikomur ni všeč tale planet. Celo tistim ne, ki vojno delajo. Njim še sploh ne.

Mislim da je cilj vseh ljudi sveta, da bi se imeli fajn, da bi sobivali v prijaznem, ljubečem okolju in bili prijatelji in imeli lep, dober čas. Čas, razumete, čas ... ukradli so vam komplet ves čas. Odločajte se v smeri, da boste zadovoljili vašo dušo na dolgi rok. Ne odločajte se za kratkoročne užitke. Tole jabolko je kislo in naredi škodo narodu. Očistite lastno dušo tako, da jo objamete in imate radi. Ne poslušajte nasilnežev, postavite si sami svoje naravne vodje, ki so srčni, moralni in etični. Nikdar ne ustvarjajte prevelikih skupnosti. Ne delujejo. Izrodijo se. V velikih skupnostih vedno, brez izjeme, vedno zmaga nasilnejši. In nikdar, ampak res nikdar ne pristajajte na neetičnost in nemoralnost in nesrčnost ... Zboleli boste, ker vaša duša tega ne bo prenesla. Se ne splača.

Prevzemite individualno odgovornost. Kolektivna ne obstaja. Dejansko. Zazrite se vase in se vsakič samo vprašajte:

Ali delam po liniji najmanjšega odpora, da bo minilo in da bo že nekako, ali dejansko delam kar je prav, moralno, etično in zdravo? To je vse, kar bi Bog rad od vas. Da ne delate izvirnega greha in delate po reklami, mamljenju, marveč po vaši duši.

- 45 -

Del posvečen Janči

Se kaj pogovarjate s svojimi domačimi na oni strani? Resno mislim, se kaj pogovarjate z njimi? Učili so vas, da ste butasti, če se pogovarjate z mrtvimi. Če ste jih začutili, so vas učili, da se vam je tako samo zdelo. Če ste se dejansko pogovarjali, niste upali povedati, ker ste se bali, kaj bodo o vas mislili. Veste, prav je, da se pogovarjate z mrtvimi in nič ni narobe z vami, če to delate. Obratno, lahko vam zelo, zelo pomaga v življenju. Tega vas niso učili, kajne? Seveda vas niso učili, niso želeli, da ste samostojna, odgovorna bitja, raje imajo, da ste odvisni od sistema. Pa vendarle vas bom danes prosila, pogovarjajte se s svojimi na oni strani. Čakajo vas, želijo si vas slišati, vam pomagati.

Veste, če se vi delate, da njih ni, oni mnogo, mnogo težje do vas pridejo, mnogo težje vam predajo sporočilo, mnogo težje vam tudi pomagajo. Če ste subtilni, če jih pokličete, oni vedno pridejo. Zelo zelo malo je možnosti, da jih ne bi bilo, duše so se navajene odzivati takoj in na poziv. Tam jim ni treba rit dvignit, da pridejo do vas, hočem reči, ni to fizično naporno. Enako hitro kot vi pridete z mislimi do vaše kopalnice, pride katerakoli duša do vas, ker se to dogaja s svetlobno hitrostjo. Tako hitro potuje energija, informacija. Mi pa smo dejansko smo to. Energija, ki je informacija.

Kako pa naj to naredim, boste rekli? Čim ti pomisliš na nekoga, se bo prikazal. Če se boš več z njim ukvarjal, mu več v mislih pripovedoval, bolj bo s tabo. Še tako zadržana duša navadno pride. Ne kličite le tistih, ob katerih imate slabe občutke ali ki so imeli zelo slabe vezave. Kličite samo tiste, ob katerih imate zelo dobre spomine, občutke. Za vsakega od vaših, ki so ne tako dolgo nazaj umrli, prosite, da naj gre v višje sfere. Z dušami, ki ste jih imeli radi, so vam vibrirale ljubeče, se lahko pogovarjate v mislih. Slej ko prej vam bo nakazal, da vas je slišal. Nekateri, kot smo rekli, to počno z napisi, glasbo, peresi, ptiči, vetrom, nežkami, zvoki, pri nekaterih čutite prisotnost tako močno, da dobite kurjo kožo ali imate občutek, da so šli skozi vas ali da stojijo za vami, ob vas. Če ste se pa kar tako iz lepega miru na nekoga spomnili, pa verjemite mi, da je ob vas in misli na vas.

Prosrite svoje najdražje na oni strani, naj vam pomagajo. Znajo in zmorejo in bodo. Če si nekaj močno želite, pa vas stalno nekaj ovira, da bi dosegli cilj, obrnite se na najdražje duše na onem svetu. Pomagale vam bodo.

Veste, včeraj smo pokopali meni zelo drago sodelavko Janjo, s katero sva delali skupaj skoraj malo manj kot trideset let. Punca je zbolela od teže življenja. Resnično se ji je ogromno hudega zgodilo in življenje jo je opozarjalo. Bila je močna, premočna včasih. Herojka v mojih očeh, pa vendarle ... Bog ni dopustil tako hudega trpljenja in jo je vzel k sebi, staro komaj devetinspetdeset let. Ne smeš se »zaciklat«, veste ... Bog hoče, da probleme rešujemo, da naša duša uživa v reševanju in zmagah, Bog hoče, da živimo in aktivno vozimo po poti življenja. Če trpimo, če ne rešimo, tega trpljenja ne dovoli. Nas vzame nazaj domov, na lepše.

Ko sem sama zbolela, ostala doma na bolniški, nesposobna hoditi, tisti čas po bivanju v bolnici, me kar naenkrat nihče od znanih ni več povohal, razen najožjih prijateljev in družine. Iz totalnega »džumbusa«, ko nisem imela nič časa, pa sem minutkala za kaj bo ostal čas in za kaj ne, sem imela časa obilo na razpolago, vendar sem hiperaktivna kakor sem bila, bila nesrečna, ker nisem bila sposobna nič delati. Pa prijatelji so me zapustili, ker

nisem bila več del tistega njihovega minutkanja in lovljenja časa in hitenja in norenja. No, oni so še noreli, le jaz nisem več. Ko sem gledala z distance, se najprej sploh nisem znašla. Čudno, kako zelo zelo se navadiš na okove in spono in verige, ki te bolijo. Ko pa je minilo par mesecev, pa sem ugotovila, kako dragoceno je imeti čas – mimogrede, se vam ne zdi, da bi bilo fajn, če bi si ga vzeli in ne bi več pustili, da vas minutkajo? Vendar nikdar nisem pozabila ljudi, ki so stali ob meni, ko so me ostali zapustili in sem bila najbolj bolna. Ja, ko si bolan, te zapustijo. Na živce jim greš. Nimajo kaj s tabo delati.

No, ko je zbolela Janja, sva se občasno slišali. Ko je zelo zbolela, je ni skoraj nihče več poklical. Enako je bilo, kot pri meni. Ko smo vedeli, da ne bo preživela in da se bliža konec, je pa sploh nihče več ni hotel poklicati več, je bilo pretežko. No, vsaj večini. Takrat sem se močno zamislila. Celo življenje se razdajaš vsem, si steber, na katerega se lahko naslonijo, se trudiš, si prijazen ... potem pa umiraš in se te ne upajo poklicati, ostaneš sam z bolečino, boleznijo in strahom pred smrtjo. Sam. Uau, lučke so mi zvonile v glavi. Alarmi, kaj se grem, da ne pokličem. Poklicala sem Janjo tri tedne nazaj. Sram me je bilo, da je nisem že prej. Dala mi je največjo šolo zadnjih let. Potem je prejšnji teden umrla. Šla sem na pogreb. Tako zelo zelo mi je žal, da večina ljudi ne vidi tega veličastnega spektakla, ki se godi med pogrebom. Opisala sem ga že v enem od prejšnjih zapisov. Vsaka duša se poslavlja drugače. Janjo je pričakala Marija. Ne pričaka vsakega ista duša. Pričaka te, kogar si imel rad. Ne pričaka vsakega Jezus ali Mojzes, ne ne. Tam ni hierarhije. Tam vsak prispeva svojo genialnosti. Ni nadrejenih, podrejenih. Tam je samo ena velika, gromozanska ljubezen. Pričakajo te z ljubeznijo, radostjo in veličastno. Vsi, ki si jih želel spet videti. Pa barve, joj, ko bi vi videli te čudovite barve, ki te tam pričakajo! Takih na Zemlji ni. Ganjena sem vsakič. Z Janjo sem se pogovarjala ta teden večkrat. V redu je. Pomirjena in brez bolečin. Še vedno skrbna kot vedno

in temeljita. Nasmejali sva se tudi. Pozdravlja vse in sporoča, da je na varnem in lepem.

Prejšnji teden sem brskala po predalu s svinčniki in tam na robu notri se je znašla ena vsaj deset let stara slika, kjer smo z Janjo vsi nasmejani. Tega dela življenja se Janja najraje spomni. Zagotovo mi je vesolje zato poslalo to sliko na pot. Naključij ni. Je samo informacijsko polje. Povezujte se! Pogovarjajte se s svojimi najdražjimi. Niste zmešani. Obratno, blagoslovljeni ste in vesolje vam bo to povrnilo. Obljubim.

V spomin na meni drago Janči. Bog s tabo, deklica, in mir v srcih.

- 46 -

Kaj je življenje?

Zemlja je zelo nenavaden planet. Planet, kamor se pridemo učiti in rasti. Kjer uresničujemo svojo misijo. Misijo stati v stebru resnice, pravice, morale in etike. Biti ljubeči in najti svoje koristnosti in genialnosti in jih deliti s svetom. Sodelovati, ne pa tekmovati. Pomagati drug drugemu in drug drugega dvigovati. Ne popustiti pod težo hudobije, oholosti in poniževanj ter ukalupljanj. Tu imamo osebno misijo, imamo pa tudi družbeno in skupno misijo. Vsak jo dela tako dolgo, dokler je še na pravi poti. Ko pot traja in traja in ko je trpljenje prehudo, ga Bog vzame k sebi. Ne dopušča prevelikega trpljenja. Tudi s civilizacijami se zgodi isto. In potem gre spet vse od začetka.

Kljub vsemu se spleča narediti čim več misije, tega, kar ste si zadali, preden ste prišli na ta svet. Kajti vrnil se boste v enak kaos ali enako lepoto, kot ste jo v trenutku smrti zapustili. Če ste reči rešili, bo zelo drugače, kot če ste zašli in jih niste rešili.

Veste, če dopuščate komu, da vas izkorišča, ste nagnjeni kot Pisin stolp. Vaša naloga pa je stati v stebru resnice, pravice, morale in etike in ne popuščati. Biti pravični in ljubeči. A nikakor to ni lahka naloga, saj smo ljudje nagnjeni k temu, da bi raje popuščali ali izkoriščali. Stati v stebru v

razburkanem oceanu življenja je zelo težka naloga. In vedno si tepen, ker te večno preizkušajo. A se spleča. Vredno je.

Potrudimo se, stojmo v stebru resnice, pravice, morale in etike! Pomembno je!

Za konec bi se rada zahvalila vsem, ki ste me spodbudili, da napišem nekaj o svojih videnjih in vsem, ki ste mi ponudili roko pri založništvu in vseh korakih do izdaje knjige. Zahvalila bi se rada tudi vsem, ki ste bili ali ste še del mojega življenja. Od vsakega od vas sem se mnogo naučila. Vsi ste imeli velik nahrbtnik teže življenja in vsega, kar vam je življenje dalo, na svojih ramah. Kljub vsemu smo skupaj ustvarjali in se v tem razburkanem oceanu življenja skupaj trudili in marsikaj tudi naredili ali razrešili. Korak za korakom, vsak posebej in vsi skupaj. Vsak korak šteje.

Rada vas imam, drage moje duše. Skupaj smo močnejši in skupaj nikdar nismo sami. Sodelovanje je pomembno. Imejmo se radi! Povezujte se. Potrebujete dobro intuicijo. Dobro, čisto zavest. In zavedanje, da ste večji od tega, kar se vam dogaja. In da vam nihče nič ne more, saj so naše duše večne. Četudi padete, se poberite in pojdite naprej proti cilju. Delajte na svoji misiji – postati boljši človek. Pomembno je. Prišli ste širiti ljubezen, zavest in dobroto ter svoje genialnosti in koristnosti. To je v vas in za vas. Služi vaši duši. Poslušajte jo bolj kot kogarkoli od zunaj. Razgrnite si zaveze. Spustite v svoj dom sonce. Prišel bo dan, ko vam bo vse kristalno jasno. Vem, da bo prišel. Medtem pa se imejte radi. In ostanite zvesti dobroti in čisti duši znotraj vas. To je vse, kar šteje.

Pišem za vas o svojih videnjih,

Barbara Gros

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

133.3

GROS, Barbara

Videnja : komuniciranje, kanaliziranje in razumevanje
duhovnega sveta / Barbara Gros. - Postojna : MV, 2026

ISBN 978-961-96802-1-6
COBISS.SI-ID 285036035

